

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/03 • 15 Ocak 2010 • 1 TL

**Amerikancı rejim mücadeleyi
şiddetle ezmeye
çalışıyor...**

**Saldırıları
meşru militan
direnişlerle
püskürtelim!**

İÇİNDEKİLER

Amerikancı rejim toplumsal dinamikleri şiddetle bastırmaya çalışıyor.	3
TEKEL direnişi ve gündeme getirdiği sorular.	4
Sermaye yeni saldırılara hazırlanıyor! ..	5
“Açılım”da “yalancı bahar” rüzgarları. .	6
Dünden bugüne kontrgerilla hukuku... ..	7
TEKEL’de direniş günlüğü.....	8
Binler TEKEL direnişiyle dayanışma için eylemdeydi	9
TEKEL, itfaiye ve Esenyurt işçileriyle sınıf dayanışması büyüyor.....	10
Direnşe omuz vermek için 17 Ocak'ta Ankara'ya!... ..	11
Asema işçisinin kaleminden grev süreci.....	12
Sİ-DER’den Adana sanayi işçilerine çağrı.....	13
Entes’te direniş güncesinden.....	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
TKİP III. Kongresi	
Açılış Konuşması.....	16-19
Sermaye düzeni katletmeye devam ediyor!	20
Dreyfus’tan Sabra’ya, burjuva hukuku iktidarın dolaysız bekçisidir!	21
2010 polis terörü ve linç girişimleri ile başladı.	22
Devlet terörüne karşı dayanışma	23
Gençlik eylem ve etkinliklerinden	24
Korkularını kabusla çevireceğiz!	25
On binlerce kişi Rosa Luxemburg ve Karl Liebnecht’i mezarları başında andı.....	26
Blackwater şirketi yeni ihale peşinde... ..	27
Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 5	28
KENT AŞ. direnişi üzerine.....	29
Polis katletti, yargı temize çıkardı	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/03 * 15 Ocak 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

TEKEL direnişi başladığı tarihten itibaren direniş saygılarımızda ve günlük sitemizde geniş yer verdik. Direnişi her yönüyle işçi ve emekçilerin gündemine taşımak için çaba harcadık. Geline yerde bu çabamızı daha etkili ve sistematik hale getirmek için daha güçlü adımlarla ilerlemek gerekiyor. Direnişin sesini geniş işçi ve emekçi kitlelere taşımak ve eylemli dayanışmayı örgütlemek için seferber olmayız. TEKEL işçilerinin haklı ve onurlu direnişinin hak ettiği her türlü destek ve dayanışma gösterilmelidir.

TEKEL direnişi kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. 17 Ocak günü Ankara’da gerçekleştirilecek miting ve ardından uygulanacak eylem programı TEKEL direnişinin nasıl bir çizgide ilerleyeceğinin de göstergesi olacaktır. TEKEL direnişinin kazanımla bitirilmesi sermayenin 2010 yılında uygulamaya koymayı planladığı saldırıların önün kesmenin koşullarını yaratacaktır. Ters bir durum ise sermayenin saldırılarını pervasızca hayata geçirmesine yol açacaktır. Bu nedenle TEKEL direnişinin kaderi 2010 yılının işçi ve emekçiler cephesinden bir nasıl bir mücadeleye sahne olacağının da belirlendiği bir direniştir.

Tüm işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci sol güçler, 17 Ocak günü Ankara’da gerçekleştirilecek mitinge sahip çıkmalı ve destek vermelidir. Binlerce işçi ve emekçi sermayenin başkentinde direne direne kazanmanın ruhu ve bilinciyle 2010 yılını kazanmanın yolunu açmalıdır.

* * *

Sermaye devletin kolluk güçlerinin devrimci siyasal faaliyete karşı tahammülsüzlüğü ve saldırganlığı son dönemde tırmanmış bulunuyor. Komünist işçi Alaattin Karadağ’ın sokak ortasında alçakça infaz edilmesinin ardından sınıf devrimcileri “Polis terörüne ve cinayetlerine son!” şiarıyla bir çalışma başlatılar. Bu çalışmayla bir taraftan faşist devlet terörünü teşhir ederken öte yandan çeşitli eylem ve etkinliklerle bu terörü protesto ediyorlar. Değişik kentlerde kimi sol güçlerle birlikte haftanın bir günü devlet terörünü proteste eden yürüyüş ve oturma eylemleri gerçekleştiriyorlar. Bu eylemli süreç önümüzdeki haftalarda da devam edecektir.

Sınıf devrimcileri, bu gündem üzerinden çıkarılan

çeşitli yazılı ve görsel metaryaları yaygın ve etkili bir tarzda olarak kullanılıyorlar. Kolluk güçleri özellikle polis terörünü teşhir eden afişlere karşı tahammülsüz ve saldırgan bir tutum içinde. Yer yer “yasal” önlemlerle faaliyeti engellenmeye çalışılırken çoğu durumda afiş çalışmasının hemen ardından polis-zabıta işbirliği ile yapılan tüm afişler yırtarak sökülmeğe çalışılıyor. Bu nafile bir çabadır. Zira hiçbir güç ve engelleme sınıf devrimcilerinin devrimci siyasal faaliyetini engelleyemez. Sınıf devrimcileri devletin kolluk güçlerinin devrimci faaliyete karşı gösterdikleri bu saldırganlığı yanıtı bırakmıyorlar. Sökülen her afişin, yırtılan ya da toplatılan her bildirinin yerine yenisini devreye sokarak, çalışmalarını daha da yaygınlaştırarak ve değişik araç ve yöntemler kullanarak etkili bir tarzda sürdürüyorlar. Kuşkusuz kolluk güçlerinin yargısız infazlarını, sokak ve gözaltında uyguladığı sistematik işkenceyi, keyfi baskı ve şiddeti teşhir eden bir çalışmadan rahatsızlık duymaları ve bu çalışmaya karşı saldırgan bir tutum göstermeleri anlaşılır bir durumdur. Bu saldırganlığa daha geniş kesimleri harekete geçirerek yanıt verebiliriz.

Derleyen: H. Fırat

**Parti
değerlendirmeleri-3**

Derleyen: H. Fırat

**Parti
değerlendirmeleri-4**

Kitapçılarda...

Amerikancı rejim toplumsal dinamikleri şiddetle bastırmaya çalışıyor...

Saldırıları meşru militan direnişlerle karşılanmalıdır!

Türk burjuvazisi ve devletin bölgede etkin bir rol oynayabilme çerçevesinde yaptığı girişimler, farklı güçler tarafından olumlu karşılanmış görünüyor. Tayyip Erdoğan ile müritlerinin peşpeşe ziyaret ettikleri bölge ülkelerinde gördükleri ilgi, Suriye, Ürdün ve Lübnan’la vizelerin kaldırılması gibi gelişmeler buna işaret ediyor. Tayyip Erdoğan’ın kalabalık bir heyetle gerçekleştirdiği Moskova ziyaretinde, Rusya yönetimine de vizeleri kaldırma önerisinde bulunmasını aynı yöndeki çabalar olarak değerlendirmek mümkün.

İsrail’in bölge ülkeleriyle geliştirilen bu ilişkilerden duyduğu rahatsızlığı dile getirmesi, dahası Türkiye’nin Tel Aviv Büyükelçisi’ni yeni bir “çuval vakası”na maruz bırakması, bölgede geliştirilen bu ilişkileri zayıflatma gücünden yoksun görünüyor.

Bölge ülkelerinin yanısıra, “etkin taşeronluk” yapacak bir güce ihtiyaç duyan Washington’daki efendiler de, Ankara’daki işbirlikçi iktidarın bölgesel çapta devam eden girişimlerini destekliyor. “Bölgesel güç” olma konusunda konuşan sermaye iktidarının bütün temsilcilerinin, “*Türkiye, ABD’nin Ortadoğu’dan başlayarak kurmaya çalıştığı ‘yeni düzen’in merkezinde bulunmaktadır. ABD ile bölgesel çıkarlarımız/önceliklerimiz çakışmaktadır*” türünden sözler sarf etmesi, Washington’daki savaş baronlarının, Türk burjuvazisinin “bölgesel güç” olma girişimlerine verdiği desteğin nedenini açıklıyor.

Toplumsal dinamiklerden duyulan korku saldırıya dönüştürüyor!

Görünen o ki, “bölgesel güç” olma önündeki engeller, dış faktörlerden çok rejimin içerideki sorun ve açmazlarından kaynaklanıyor. Dışarıda rahat hareket edebilmek için içerideki “ayak bağları”ndan kurtulmaya çalışan rejim, egemenler arası iktidar çatışmasının vardığı boyutla da bağlantılı olarak bir takım zorlanmalar yaşıyor. Zira “etkin taşeron”luk için egemenler arası çatışmayı belli bir noktada tutabilmek gerekiyor. Son gelişmelerle birlikte dinci gerici odağı AKP hükümeti yeni hamleler yapsa da, bu kadarı henüz çatışmayı dengede tutmaya yetmiyor.

Egemenler arası çatışma devam etse de, rejimin hedefinde esas olarak ezilen Kürt halkı, işçi sınıfı ve emekçiler ile ilerici-devrimci güçler bulunmaktadır. Zira rejim için asıl kontrol edilmesi gereken bu toplumsal güçlerdir.

“Kürt açılımı”nın ilk perdesinin fiyaskoyla sonuçlanmasına neden olan Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemleri, kirli savaş yöntemleriyle karşılandı. Zıvanadan çıkan Amerikancı rejim, DTP’ye azgınca saldırarak Kürt halkını sindirmeye çalışıyor. Ancak saldırıyı direnişle karşılayan Kürt emekçileri, devlet terörü karşısında boyun eğmeyeceğini bir kez daha gösterdiler.

Sermaye devletin saldırıya dönmesi Kürt halkıyla sınırlı değil elbette. Komünistler, devrimciler, direnen işçiler, işçi sınıfından yana tutum almaya çalışan sendikalar, mücadeleden vazgeçmeyen gençlik grupları ile kitle örgütleri rejimin “resmi/sivil” terörüne maruz kalıyorlar.

TEKEL, itfaiye, demiryolu işçilerine gözü dönmüşçesine saldırıya giren rejim, mücadelede kararlılık gösteren işçilere gözdağı vermeye devam ediyor. Özellikle TEKEL işçileri şahsında sergilenen direnme kararlılığını kırmaya çalışan AKP hükümeti, şimdilik işi, işçilere düşman muamelesi yapan kolluk kuvvetlerine havale etmiş görünüyor. Daha kitlesel, daha militan eylemlere hazırlanan TEKEL işçileriyle ailelerini tehdit etmek için bir kez daha sahneye çıkan Ankara Valisi ise, rejimin sınıfın örgütlü gücünden duyduğu korkuyu bir kez daha dillendirmiş oldu.

TEKEL işçilerinin mücadele kararlılığı ve “genel grev”in işçi ve emekçiler tarafından dillendirilmeye başlanması, egemenlerin tedirginliğini arttırmış, bu ise Amerikancı rejimin tüm toplumsal dinamiklere azgınca saldırmasına vesile olmuştur.

“Etkin bölgesel güç” olabilme uğruna “dikensiz güç bahçesi” yaratma hevesi

ABD adına bölgede “etkin taşeronluk” yapabilmek için ülkeyi sermayenin “dikensiz güç bahçesi”ne çevirmek isteyen AKP hükümeti, en basit demokratik eylemlere bile kolluk kuvvetlerini saldırtmaktadır. Bunu kolluk kuvvetleri eliyle yapamadığı yerlerde ise, faşist çetelerin başını çektiği linççi gürürları sokağa salmaktadır. İrkçi-faşist propagandaya hizmet eden bu vahşi saldırılardan Manisalı Romanlar bile paylarını aldılar.

Düzenin bekçi köpekleri sokak ortasında devrimcileri infaz ederken, devlet adına çavuşluk yapan üniversite rektörleri ise, siyasal faaliyet yürütme kararlılığı gösteren devrimcilerin üniversitelere girişlerini soruşturma terörüyle engelliyor.

Bazı kentlerde basın açıklamalarına bile tahammül etmeyen kolluk kuvvetleri, Edirne, Kars, Erzincan, Aksaray gibi kentlerde görüldüğü gibi “sivil” faşist çeteleri sokaklara salıyor. Sokakları polisle işbirliği içindeki faşist çetelerin denetimine almak isteyen Amerikancı rejim, sıradan demokratik hakların kullanılmasını ise gerici şiddetle bastırma çabası içindedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt halkı, devrimci güçler ve direnen işçiler başta olmak üzere düzene karşı sesini yükselten toplumun kesimi üzerine kolluk kuvvetlerini salan AKP hükümeti, adeta sokakları kuşatma altına almaya çalışıyor. Zira Amerikancı rejim, Kürt halkı, işçi sınıfı ve emekçilerde biriken öfkenin farkındadır. Sermaye için “dikensiz güç bahçesi” yaratma girişimi, düzene karşı biriken öfkenin örgütlü bir güç olarak eylem alanlarına akmasını engellemeyi gerektiriyor. Bu ise, gerici şiddetin Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri, işçi sınıfı ve emekçileri hedef almaya devam edeceğini gösteriyor.

Toplumsal dinamikleri meşru militan zeminde harekete geçirme zamanı

Devlet terörünü ve linççi faşist zorbalığı azgınlaştıran AKP hükümetinin hala da “demokratik açılım” söylemine sarılması kaba bir ikiyüzlülüktür. Öyle ki bu söylem artık liberal avanakların bir kısmı nezdinde bile inandırıcılığını yitirmiştir. İşçi ve emekçiler nezdinde ise, bu ikiyüzlü söylemin pek bir etkisi yok, zira onlar rejimin pratik icraatlarına dolaysız bir şekilde maruz kalıyorlar.

Rejim saldırıya dönmesi, bunun karşısında toplumsal dinamikler de güçlenmektedir. Kürt halkı ırkçı-inkarcı devlet politikasına boyun eğmiyor, işçi sınıfı TEKEL işçileri şahsında sermayenin sosyal yıkım saldırılarına karşı direniyor, geleceksizliğe mahkum edilen gençliğin düzenden beklentileri zayıflıyor.

Rejimin efendileri, bu toplumsal dinamiklerin farkında oldukları için saldırıya dönüyorlar. Komünistler başta olmak üzere devrimci güçler ise, egemenlerin korkularını gerçeğe dönüştürmek için seferber olmalı. Direnen TEKEL işçilerinden başlayarak, işçi sınıfı ve emekçiler safında düzene karşı biriken öfkeyi örgütlemek, buna dayanarak meşru militan bir direniş hattı oluşturmak, gerici zorbalığa karşı verilecek en etkili yanıt olacaktır. Güçler, olanaklar ve araçlar bu uğurda seferber edilmelidir.

TEKEL direnişi ve gündeme getirdiği sorular

TEKEL direnişi sınıf hareketi için yeni bir dönemin önünü açabilir mi? İşçi sınıfının saflarının toparlamasına dayanak olabilir mi? Yeni bir çıkışa öncülük yapabilir mi? Direnişin bugün geldiği yer bu soruları gündeme getirmektedir. Zira TEKEL direnişi gerek niceliği ve kararlılığı, gerekse örgütsel imkânları, militan eğilimleri ve siyasal potansiyelleri ile son yılların en güçlü işçi direnişi olma özelliğine sahip bulunmaktadır.

TEKEL direnişine fiilen katılan işçi sayısı onbinin üzerindedir. Bu, Telekom greviden sonra yaşanan işçi direnişleri içerisinde TEKEL direnişini ayrı bir yere koymaktadır. Özellikle krizi başlangıç dönemi alırsak, sayısal katılımın en yüksek olduğu bir direniştir bu. İşçi yakınlarının direnişe sunduğu destek de bir diğer güçlü yanıdır.

Öte yandan ise bu büyük sayısal güç, bir düzeyde de örgütlü bir güçtür. Bunu sağlayan sendikanın varlığıdır. Yönetiminden bağımsız olarak Tek Gıda-İş Sendikası bu büyük kitleye örgütlü hareket etmenin zeminini sunmaktadır. Öyle ki, ülkenin dört köşesine yayılmış bulunan binlerce TEKEL işçisinin ortak hedefler doğrultusunda düzenli ve kararlı bir biçimde hareket etmesini sağlayan bu zemindir. Eyleme geçme isteği, iradesi ve kararlılığı, sendika yönetimini de önden gitmeye zorlamıştır.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, sendika bürokratları, saldırı aynı zamanda sendikanın varlığını da tehdit ettiği ölçüde direnişe eğilim duymaktadırlar. Bu sadece Tek Gıda-İş için değil Türk-İş yönetimi için de geçerlidir. Çünkü Türk-İş yönetimi siyasal olarak hükümete yakın kişilerden oluşsa da, neoliberal politikalar Türk-İş'in devletle kurduğu geleneksel işbirliğini zora sokmuştur. Bu değişimin bedeli Türk-İş için ağır olmuştur. Yıllarca işçi sınıfına karşı bir ihanet şebekesi olarak çalışmanın karşılığında kamu işyerlerinde örgütlenmesi teşvik edilirken, bugün bunları kaybetmektedir. İşte TEKEL direnişi Türk-İş yönetimine, yaşanan kan kaybını durdurmaya yarayacak bir tampon, böylece hükümetten taviz koparabilmenin bir imkanı olarak görünmüştür. Elbette bunu direnişi denetimleri altında tutarak başaracaklarını düşünmekte, bu nedenle de direnişin hararetini düşürmeye çalışmaktadırlar. Bu da, tüm sorunlarına ve olumsuzluklarına karşın direniş açısından önemli bir imkân demektir. Önemli olan bu imkanı en etkin biçimde kullanarak, olası bir ihaneti aşacak güç ve örgütlülük düzeyine bu arada ulaşabilmektir. Zira direnişin başarısı büyük bir kararlılığı, daha ileri bir mücadele düzeyini ve direnişe desteğin çok daha etkin bir biçimde örgütlenmesini gerektirmektedir. Türk-İş'in konumu ve kimliği ile başaramayacağı ise budur. Mücadele zorlu bir eşiğe dayandığında nasıl bir tutum alacakları bilinmektedir.

Bugün TEKEL işçilerine militan bir ruh hakimdir. Direnişe geçerken önlerine konulan barikatları yara yara Ankara'ya ulaştılar. Ankara'da azgın bir polis terörüne maruz kaldılar, buna rağmen direnişlerini sürdürdüler. Türk-İş önünde beklemekle yetinmediler, AKP Genel Merkezi önüne kendilerini zincirlemek, köprü kesmek, şehrin en merkezi güzergahlarını trafiğe kapatmak gibi militan biçimlere başvurdular. Önümüzdeki günlerde ise kefenleri giyerek ölüm orucuna başlamayı planlıyorlar. Ölüm orucu direnişi TEKEL işçisinin kararlılığını ortaya koyması

bakımından etkili bir eylem olabilir. Nitekim Ankara Valiliği şimdiden yaptığı duyuruyla, “toplumsal infiale yol açacağı” gerekçesiyle eylemi engelleyeceğini açıkladı. Zira, binlerce işçinin ölümüne bir kararlılıkla gerçekleştireceği böylesi bir direniş toplumda sarsıcı sonuçlar yaratabilir. Devletin korkusu da bundandır.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, TEKEL işçilerinin eylemleri protestocu bir anlayışın ötesindedir. İşçiler amaçlarına ulaşmak üzere sonuç alıcı bir hattan ilerlemeye çalışmakta, bu çerçevede değişik eylem biçimlerine başvurmaktadırlar. Devleti köşeye sıkıştırmak üzere güç yığmak ve eylem biçimini sertleştirmek tercihi esas olarak buradan kaynaklanan sınıf sezgilerinin ürünüdür. Sonuçta kararları sendika yönetimi alsa da, bu kararların alınmasında itici güç onlardır. TEKEL işçileri oturup beklemek yerine yeni eylemleri gündeme getirmekte ve sendika yönetimleri üzerinde belli bir baskı kurmaktadırlar. Umutları diri, mücadeleye inançları güçlü olduğu sürece bu baskılarını da sürdüreceklerdir. Bu da direnişin en önemli dinamiklerinden biridir.

Direnişin önemli bir diğer yönü ise sahip olduğu siyasal dinamiklerdir. Direnişin özlük hakları korumak gibi bir talebi olmakla birlikte muhatap hükümet ve devlettir. Bu nedenle direnişin merkezi Ankara'dır. Bu durum TEKEL direnişini mücadelenin ön cephesi haline getirmekte, geniş işçi ve emekçi yığınların gözlerini ona dikmesine yol açmaktadır. Bunun böyle olması direnişin gerçekleştiği toplumsal-siyasal koşullarda son derece önemli ve anlaşılmalıdır. Zira mevcut koşullarda, birikmiş büyük bir gerilim ve patlama ögesi bulunmaktadır. Krizin yüklü faturalarını ödemekten bunalan işçi ve emekçi yığınların bir çıkış yolu aradığı bir dönemde, TEKEL direnişi onlara aradıkları bu çıkış yolunu göstermiştir. İşçi ve emekçilerin direnişe gösterdikleri sempati ve ilginin kaynağında bu vardır.

Kriz ortaya çıktığında işçi sınıfı ve emekçiler, sermayenin faturayı kendilerine ödetme politikası karşısında birbirinden kopuk biçimde direnmeye, hak ve mevzilerini korumaya çalıştılar. Arkasından geri

çekilerek en azından işlerini koruyabileceklerini umdular. Geri çekilişle birlikte, zaten zayıf olan direnme eğilimi giderek yerini çaresizlik duygusuna bıraktı. İşçi sınıfı ve emekçileri bu noktadan sadece tek bir şey çıkarabilirdi; bir sınıf bölüğünün ileri çıkarak sermayeye karşı direnme bilincini ve kazanma umudunu yeniden ayağa kaldırması... Kamu emekçilerinin 25 Kasım iş bırakma eylemi ve demiryolcuların grevinin ardından TEKEL işçileri bu rolü oynamıştır.

Direnişin siyasal bakımdan taşıdığı bir diğer önemli yönü ise, ülkenin dört köşesinden gelen işçileri ortak bir amaç doğrultusunda birleştirmiş olmasıdır. Bu, özellikle “Kürt açılımı”nın şoven kudurganlıkla birlikte tırmandırılan faşist baskı ve teröre yerini bıraktığı için çok daha önemlidir. Zira TEKEL işçilerinin bir bölümü Kürdistan'dan gelmekte ve Kürt halkına düşmanlığın tırmandırıldığı bir dönemde Türk ve Kürt işçiler, hem sermaye iktidarına karşı mücadele saflarında birleşmiş, hem de direniş alanlarından yansıdığı gibi anlamlı kardeşlik örnekleri sergilemişlerdir. Böylece direnişleriyle toplumu saran gerici siyasal atmosferin dağılmasını sağlamışlardır. Direniş böylece işçi sınıfının siyasal alana yaptığı bir müdahale olmuştur aynı zamanda. Direnişin kararlılıkla sürmesi ve giderek sınıfın geniş bölüklerini içerisine alacak ölçüde büyümesi durumunda bu müdahalenin etkisi daha da büyüyecektir.

Tüm bunlar başta sorduğumuz soruların yanıtlarını vermektedir. TEKEL direnişi bugüne kadar kazandırdıklarıyla ve barındırdığı imkanlarla işçi sınıfı hareketi için yeni bir dönemin önünü açabilir. İşçi sınıfının saflarının toparlanmasına dayanak, ileri bir çıkışa öncü olabilir.

Fakat tüm bunların gerçekleşmesi, direnişe ve direniş çerçevesinde işçi sınıfına etkili, güçlü ve çok yönlü bir devrimci müdahaleyi gerektirmektedir. TEKEL direnişinin anlamını ve önemini bilince çıkaran sınıf devrimcileri, bunun gerektirdiği bir sorumlulukla görevlerine sarılmalı, sürece yüklenmelidirler.

Sermaye yeni saldırılara hazırlanıyor!

Sermaye sınıfı adına AKP hükümeti uzun bir süredir IMF ile pazarlıklar sürdürmekteydi. Nihayet gerek Tayyip Erdoğan, gerekse de hükümetin ilgili kurumlarının başkanları IMF ile mutlu sona adım yaklaşıldığının müjdesini verdi. Aslına bakılırsa görüşme sürecinin bir anlaşmayla sonuçlanması zaten beklenen bir sonuçtu. Zira daha önce açıklanan “Orta Vadeli Programın” IMF ile bir ön protokol olduğu zamanında dile getirilmişti. Bu programla kapitalistler için ucuz yatırım alanlarının önü açılarak ülke 4 bölgeye ayrılmıştı. Bu, ucuz iş gücüne ve güvencesiz çalışma koşullarına, bölgesel asgari ücret uygulamasına da bir geçiş demekti.

Şimdilerde ise buna son bir şekil verilmeye çalışılıyor. Dikkat çeken şeyse IMF ile yapılan bu yeni anlaşmanın denk geldiği süreç oluyor. Ülkede yaşanmakta olan yoğun siyasal olayların gürültüsü arasında kaybolan bu anlaşma, bir kez daha işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yöneliyor. TEKELişçilerini “tüyü bitmemiş yetimin hakkını yemekle” suçlayanlar, kimlerin emeği üzerine pazarlıklar yapıp, bu anlaşmalar çerçevesinde kimlerin hakkını kimlere verdiklerini gayet iyi bilmektedirler. Zaten IMF anlaşmalarının “babalar gibi satış” anlaşmaları olduğunun itirafını yapanlar da sermayenin Maliye Bakanlığı rozetini yakalarına takanlar değil miydi?

Varılacak anlaşma çerçevesinde elde edilecek kaynağın, 2010-2011 yılında, özel sektöre dolaylı kaynak aktarmada kullanılacağı da açıkça itiraf ediliyor. Yani bir kez daha vaziyet şudur ki, IMF yetkililerine; Türkiye için açtıkları veresiye defterine alacaklı olarak bir avuç para babasının adı değil, işçi ve emekçiler yazdırılmaktadır. Bunu da övünçle anlatmalarına bakılırsa sermaye sınıfı, 2010 yılında işçi ve emekçilerin sırtına yeni yükler yüklemektedir.

Yine yansıyabildiği kadarıyla pazarlığı yapılan 3 madde bulunmaktadır. Bu maddelerden birincisinde IMF, gelirleri denetim altında tutarak borçlar karşılığında bunlara el koyabilmenin olanaklarını yaratırken, ikincisinde, IMF’nin isteği olduğu söylenen yerel yönetimlere aktarılan kaynakların azaltılmasının yerine yeni bir düzenlemeye gidileceği söylenmektedir. Bu düzenlemeye göre yerel yönetimlere aktarılan kaynakların azaltılmasına yeni bir biçim vererek, yerel yönetimlerinin gelirlerini arttırıcı bazı düzenlemeler yapılması projesi gündeme gelecek. Bu projenin kabul edilmesiyle de “Yerel Yönetimler Reformu” adı altında belediyelerin görevi olan yerel hizmetlerin özelleştirilmesinin önünü açacak. 3. madde ise tasarruf tedbirleri altında akaryakıt ve sigara zamlarıyla başlamış olan temel tüketim maddelerine yeni zamların yapılmasının önü açılacak. 2010 yılının zamlarla karşılaşmasının gerisinde de IMF ile varılan bu anlaşmaların olduğu gayet açıktır.

IMF ile varılmak üzere olan bu anlaşmaların arka planında sermaye sınıfının 2010 yılı beklentileri bulunmaktadır. Kendi yaptıkları açıklamalar da bunu doğrulamaktadır. Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) Yönetim Kurulu Üyesi ve Dışişleri Komisyonu Başkanı aynı zamanda Sabancı Holding Perakende Grubu Başkanı olan Haluk Dinçer, varolan durumun “ülkedeki işsizlik sorununu çözmeye yetmeyeceğini” açıkça itiraf etmektedir. Dinçer, IMF anlaşmasına ilişkin olarak da dünyada kriz sonrası dengelerin yeniden sağlanması için G-20 toplantılarında IMF’ye yeni rol verildiğini, dolayısıyla

Türkiye’nin de IMF ile anlaşmaya ihtiyacı olduğunu söylemektedir.

İstanbul Sanayi Odası (İSO) Yönetim Kurulu Başkanı Tanıl Küçük ise, “kârlılığa 2010’da da büyük olasılıkla ‘vahim’ bir tablo ile karşılaşılacağını belirterek, kârlılığa birkaç yıl üst üste büyük kayıplar yaşanmasının, kuruluşların mali yapılarında büyük tahribat yaratacağını, diğer taraftan kârlılığın azalmasının, kuruluşların tasarruf yapma, yeni yatırım ve istihdam için kaynak yaratma kapasitelerinin de azalması anlamına geldiğini” vurgulamaktadır. Yani işten çıkarmalar devam edecek demektir.

Eski TÜSİAD Başkanı ve MAP Havacılık Enerji ve Elektronik Ticaret Servis Yönetim Kurulu Başkanı Erkut Yücaoglu da “en ciddi stratejinin Türkiye’nin özellikle ihracatında yeni pazarlara yoğunlaşması olduğunu” söyleyerek, “hiç olmazsa bizim için yeni iş kapasitesi, katma değer yaratacak bir oluşum bu. Yoksa mevcut pazarlarda yaptığımız ihracatın çok hızlı artması mümkün değil. Dolayısıyla Türk iş adamlarının deli gibi dolaşarak yeni pazarlar

bulmasının en ciddi strateji olduğunu düşünüyorum” derken hem ucuz iş gücü için atılan adımlardan, düşük ücretle işçi çalıştırabilmenin bir imkanı olan bölgesel asgari ücret uygulamalarından, hem de emperyalist tekellerle girilen işbirliği sonucu kendilerine açılacak alanlardan bahsetmektedir.

Uluslararası Yatırımcılar Derneği (YASED) adına yapılan değerlendirmelerde de benzer ifadelerle karşılaşmaktayız. Dünyada büyümenin yavaş olacağı ve Türkiye’deki gelişmelerin buna paralel gideceğini söyleyen bu sermaye kuruluşu da sermayeye kaynak aktarılmaya devam edilmelidir demektir. Elbette ki bu kaynak emekçilerin alınteri olacaktır.

İşçi ve emekçilerden “Genel grev-genel direniş!” sloganlarının yükseldiği şu günlerde, sermaye hükümetinin IMF ile varmak üzere olduğu anlaşmalara dikkat edilmelidir. Yapılan pazarlıkların ve varılan anlaşmaların kendisi sosyal haklara yönelik yeni saldırılar demektir. Sermaye sınıfı 2009’da yarım bıraktığı saldırıları tamamlamak için zaman kaybetmek niyetinde değildir. Dolayısıyla 2010’un burjuvazi cephesinden emek cephesine bütünlüklü bir saldırı olacaktır. Sosyal hakların gaspına karşı başlayan direniş eğilimini saldırıların toplamına yöneltmek gerekecektir. Sınıfın kaybının tekil bir mevzi olmayacağı gibi, kazanımını da sınırlı taleplere mahkum etmek tam bir zafer olmayacaktır. TEKELişçilerinin yakmış olduğu direniş ateşi, sermaye ile işçi sınıfı arasındaki barikatı işaretleyen bir sınır olmalıdır. Bugün 4/C üzerinden işaretlenen direniş alanını, saldırıların toplamını göğüsleyecek şekilde genişletmek bir zorunluluktur. Gerek ülkemiz emekçilerinden, gerekse de uluslararası proletaryadan henüz zayıf olsa da belli destekler almaya başlayan TEKELişçilerinin direnişini tüm sınıfa mal etmenin, ortak bir direniş hattı örmenin tek yolu buradan geçmektedir. Adım adım barikatı ileriye doğru taşımak için, işçi ve emekçiler TEKELişçiler’de kazanmaya, direnişi büyütmeye kilitlenmelidir.

İçinde bulunduğumuz koşullarda rüzgar ters dönmüş bulunmaktadır. Sınıftan yana temiz bir hava esmeye başlamışken, işçi ve emekçilerin bilincini kirleten şovenizm zehrini temizlemek de bu sayede mümkün olacaktır.

Sağlıkçılardan “Tam Gün”e karşı eylem

Sağlık emekçileri 13 Ocak günü Ankara’da gerçekleştirdikleri basın toplantısı ve yürüyüşle meclis gündemine gelecek olan Tam Gün Yasa Tasarısı’nın geri çekilmesini istediler. Açıklamada yasanın geçmesi halinde, Sağlık Bakanlığı’ndaki tüm çalışma ve komisyonlardan geri çekilme kararının alınabileceği söylendi.

Toplantının ardından Sağlık Bakanlığı önüne yürüyüş gerçekleştiren sağlık çalışanları TEKELişçileri ile birlikte ortak basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sağlık Bakanlığı’na yürüyüş

Basın toplantısının ardından TTB, SES, Dev Sağlık-İş’in de aralarında bulunduğu sağlık meslek örgütleri Haccetepe Üniversitesi Tıp Fakültesi bahçesinden Tek Gıda-İş Sendikası’yla Abdi İpekçi Parkı’nda buluşarak Sağlık Bakanlığı’na yürüdü.

TTB Merkez Konsey Üyesi Ali Çerkezoğlu, Tam Gün ve Kamu Hastane Birlikler Yasa Tasarılarının sağlık emekçilerinin taleplerini karşılamayacağını söyledi.

SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun da, Erdoğan’ın tasarıya ilişkin mecliste yaptığı konuşmayı kastederek, Erdoğan’ın halkı sağlık emekçilerine karşı halkı kışkırtmaya çalıştığını söyledi.

Basın açıklamasının ardından kitle hep beraber Türk-İş Genel Merkezi’nin önüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sıklıkla “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “İşçi-memur el ele genel greve” sloganları atıldı.

Basın açıklamasına 300’ü aşkın kişi katıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/ Ankara

“Açılım”da “yalancı bahar” rüzgarları

Yalancı bahar, kış mevsiminde havaların aniden baharmış gibi ısınması halini, dolayısıyla bir yanılsamayı ifade eder. Yalancı bahara aldanan ağaçlar çiçek açar, fakat kış gerçek yüzünü göstermekte gecikmez. Aldanan ağaçların çiçeklerini don vurur ki, bu tam bir felakettir. Bu durum, olmadık şeylere inanmanın ve boş hayallere kapılmanın ağır bir faturası olduğunu çarpıcı bir biçimde ifade eder.

Sermaye devletinin yürütme organı AKP hükümeti tarafından inandırıcılığını büyük ölçüde yitirmiş olan “açılım”a devam edildiğini göstermek amacıyla hazırlanan bir dizi yasa tasarısının bugünlerde Meclis gündemine gelmesi bekleniyor. İçişleri Bakanı Beşir Atalay, “demokratik açılım”la ilgili yasa tasarılarının Ocak ayının ortasında Meclis’e geleceğini söyledi. Ayrıca milletvekillerine tek tek “açılım” anlatılacak, önerileri dinlenecek. 81 ilde paneller, seminerler düzenlenecek.

Kıscacası “yalancı bahar” rüzgârları estirilmeye çalışılıyor. Ne var ki, onca mücadele deneyimine sahip Kürt halkının bu “yalancı bahar” rüzgârlarına aldanması zor görünüyor.

Yedi aydır Meclis gündeminde bekleyen “Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı”nın kurulmasına ilişkin yasal düzenleme, bu ay içinde Genel Kurul’a getirilecek. Komisyon görüşmeleri tamamlanan düzenleme, müsteşarlığa bağlı bir “Terörle Mücadele Koordinasyon Kurulu” oluşturulmasını öngörüyor. “Terörle mücadele” konusunda stratejik çalışma yapacak bu kurulun başkanlığını İçişleri Bakanı üstlenecek.

“Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı”nın kurulmasına ilişkin yasal düzenlemenin amacı ise, güvenlik güçlerinin faaliyetlerini koordine edip daha etkin kullanarak, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı üzerindeki devlet terörünü yoğunlaştırmaktır.

Dolayısıyla, yapılan düzenlemelerin, Kürt halkının, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve özgürlük talepleri ile bir alakası yoktur. Fakat buna rağmen akıl almaz bir ikiyüzlülük sergilenerek, hak ve özgürlükleri daha da daraltan tasarılar “demokratik açılım” olarak sunuluyor!

Ocak ayı içinde Meclis’e sevk edilmesi planlanan çalışmalardan biri de, “İnsan Hakları Koruma ve Ayrımcılığı Önleme Kurulu”nun oluşturulması. Düzenleme, kurula özellikle işkenceye yönelik şikâyetlerin incelenip sonuçlandırılması, insan hakları alanındaki gelişmeleri takip etmesi gibi görev ve sorumluluklar yüklüyor. BM İşkenceyi Önleme Sözleşmesi ek protokolünün Meclis’e getirilmesi, böylece AB’den gelecek inceleme komisyonlarına Türkiye’de gözaltı ve tutuklama merkezlerini ziyaret imkânı sağlanması da, bu ay içinde sonuçlandırılması hedeflenen düzenlemeler arasında bulunuyor.

Açıktır ki, bu iki yasal düzenleme “AB’ye uyum” programı çerçevesinde ele alınmakta, dolayısıyla “Kürt açılımı” ile doğrudan ilişkisi bulunmamaktadır. Fakat buna rağmen AKP hükümeti bu yasal düzenlemeleri “açılım” kapsamında göstererek, Kürt halkının gözünde yitirdiği imajı yeniden kazanmak istiyor. Ancak, nasıl ki bugüne kadar “AB’ye uyum” programı çerçevesinde gerçekleştirilen bir dizi yasal düzenleme imha ve inkâr politikalarına ciddi bir engel teşkil etmediyse, bunların akıbeti de farklı olmayacaktır.

Ayrıca “AB’ye uyum” kapsamında sınır güvenliğinin ordunun yetkisinden alınarak İçişleri Bakanlığı’na bağlı profesyonellerden oluşan “sivil” bir kolluk gücüne bırakılacağı öne sürülüyor. ABD’de uygulanan ve AB tarafından kısa sürede hayat geçirilmesi planlanan “sınır muhafızları” sistemine

benzeyeceği ileri sürülen birlikte ilk etapta 50 bin kişinin istihdam edileceği ifade ediliyor. Sözkonusu birliğin ağır silahlarla donatılmasına imkân sağlayacak yasa tasarısı da gündemde.

Sınır muhafızları uygulaması AB tarafından yaklaşık bir yıl önce gündeme getirilmişti. Bu uygulamanın amacı “terörizmi, yasadışı göçü ve örgütlü suçları engellemek” olarak sunuluyor.

Dikkat çeken nokta, bu yasa tasarıları içinde, TMY mağduru “taş atan çocuklar”ın “çocuk mahkemelerinde yargılanması”yla ilgili yasa tasarısının yer almamasıdır. Sözkonusu bu yasa tasarısı daha önce Meclis Genel Kurulu’na gelmiş, ama Kürt çocuklarının sokak eylemlerini sürdürmesi bahane edilerek geri çekilmişti. Bu durum bile başlı başına “açılım”ın sahteliğini ortaya koymaktadır. Geleneksel imha ve inkâr politikalarının bir uzantısı olarak, Kürt halkına da, onun çocuklarına da akıl almaz bir kin ve intikam duygusuyla yaklaşmaktadır.

Öyle anlaşıyor ki, sözkonusu yasa tasarılarıyla sermaye iktidarı, “demokratik açılım”ın temel stratejisine uygun şekilde bir yandan sınır içinde ve dışında operasyonları kesintisiz sürdürürken, öte yandan Kürt sorununun çözümünde kararlı olduğu yanılsaması yaratmayı, böylece Kürt hareketini etkisizleştirerek tasfiye etmeyi amaçlıyor. Hedef Kürt sorununu çözmek değil, Kürt hareketinin silahlı gücünün tasfiyesiyle birlikte Kürt halkının direncini kırabilmektir.

Bugün sermaye hükümeti, liberal takımı ve burjuva medya tarafından bir “demokrasi atılımı” olarak lanse edilen bu yasa tasarılarının demokratik hak ve özgürlüklerin zaten sınırlı olan çerçevesini daha da daraltmak dışında bir işlevi yoktur. Yaşanan süreç, sömürgeci sermaye devletinin “açılım”larının Kürt

halkının talep ve beklentilerini karşılamaya yönelik olmadığını bir kez daha açığa çıkarmıştır. ABD ve işbirlikçilerinin uğursuz planları karşısında Kürt halkı ile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ortaya koyacağı birleşik tutum gelişmelerin seyrinde belirleyici olacaktır.

Elbette düzen cephesi tarafından, görüntüyü kurtarmak için ya da başka gerici amaçlarla, fakat esas olarak da mücadelenin şu ya da bu düzeydeki basıncıyla birtakım adımlar atılabilir. Ancak bu noktada yapılması gereken de, hayallere kapılmak değil mücadeleyi büyötmeye yoğunlaşmaktır. Kürt halkı, önüne atılacak kırıntıların verilen mücadelelerin, ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır. Özgür bir gelecek için diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle kader birliği yaparak, emperyalizmi, sermaye devletini ve işbirlikçilerini hedefleyen devrimci mücadeleyi yükseltmelidir. Çünkü bu düzende en küçük demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın ve korumanın mücadele dışında bir yolu yoktur. Bizzat Kürt halkının mücadele tarihinin döne döne kanıtladığı bir gerçektir bu.

Bu ülkede “Kürt realitesi”nin tanınması, mücadelenin devrimci bir çizgide geliştiği bir dönemde mümkün olmuştur. Bugün Kürt sorununda “çözüm” adı altında öne sürülen kırıntı açılımlar da, çok büyük fedakârlıklara mal olan zorlu mücadelelerin sonucudur. Kürt halkına bu düzen tarafından bahşedilen hiçbir şey yoktur. Sınırlı da olsa tüm kazanımlar mücadelenin gücüyle elde edilmiştir, yine mücadelenin gücüyle korunacaktır. Daha ileri kazanımlar mücadeleyi daha da büyöterek elde edilebilecektir. Gerçek çözüm yolu ise, tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin bizzat düzeni hedefleyen birleşik devrimci mücadelesiyle açılabilir.

Polis “çözümü” buldu

İşçi ve emekçilerin hak arama eylemlerine, Kürt halkının inkar ve imhaya karşı gerçekleştirdiği yaygın sokak eylemlerine azgın polis terörüyle yanıt veren sermaye devleti müdahale araçları konusunda yeni bir “araç” geliştirdi. Yeni “çözüm” eski araçların uzağına gidemedi. Yeni gözde “plastik mermi atar tabanca”

Emniyet Genel Müdürlüğü’nün tanesini yaklaşık 2 bin dolardan satın aldığı ‘FN 303’ tüfeklerini, Ankara, İstanbul, Diyarbakır, Batman, Hakkari, Adana, Mersin ve Van’ın da aralarında bulunduğu birçok il kullanmaya başladı. Emniyet, bu silahı yakın zamanda tüm il emniyet müdürlüklerinde yaygınlaştırmayı planlıyor.

100 metre menzile sahip ve 50 metre tesirli mesafesi olan silahın mermisi aynı zamanda boya maddesi de içeriyor. Boya özelliği sayesinde gözaltı saldırısını kolaylaştıran bu araçla hem biber gazı hem de boyalı plastik mermi atılabilir. Mermi vücuda çarpınca patlayarak dağılıyor. Mermiler yakın mesafeden ya da vücudun üst kısmına sıkıldıklarında öldürücü olabiliyorlar. Plastik mermi kullanımından ölenlerin, ağır yaralananların, sakat kalanların sayısının da oldukça yüksek olduğu biliniyor.

Dünden bugüne kontrgerilla hukuku...

Türk sermaye devleti, bir baskı aygıtı olarak örgütlendi. Kolluk güçleri, devrimcilere, işçi ve emekçilere karşı baskı, işkence ve katliamlarda sınır tanımadılar. İşçi ve emekçilere karşı resmen ilan edilmemiş bir savaş içinde oldular. Bu kirli savaşın rahatça sürdürebilmesi için, emekçilere yönelik devlet terörünü yasallaştıran düzenlemeler ve her koşulda işkencecileri koruyacak bir yargı mekanizması gerekiyordu. Yasama, yürütme, yargı bu anlayışla şekillendirildi.

Mahkemelere de bu anlayış damgasını vurdu. Songül Yaşa'nın işkencesine onay veren mahkeme ve diğer yargı kurumları tam da bu anlayışla kararlar verdi. Mustafa Suphiler'in katledilmesiyle başlayan süreç Nasturi katliamıyla, 1926 Ağrı, 1938 Dersim katliamlarıyla devam etti. Katliamlar, İstiklal Mahkemeleri'nde muhalifler için alınan idam kararlarıyla devam etti. Aynı mahkemeler, işkenceci katillere ceza vermediler. Mahkemelere göre katledenlerin icraatları yasalı.

12 Mart cuntasıyla devrimcilere, muhaliflere karşı “sürek avı” başlatıldı; halkın üstüne balyoz gibi çöktü faşist terör; işkenceler, infazlar, katliamlar birbirini izledi. Sonrasında faşist çeteler işçi ve emekçilerin üzerine salındılar. Binlerce devrimci, işçi ve emekçi vahşi bir şekilde katledildi. Sermaye devleti 1 Mayıs 1977'de İstanbul'da, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta yüzlerce insanı katletti. Bahçelievler katliamı, 16 Mart 1978 katliamı, Balgat katliamı, Piyangotepe katliamını gerçekleştirdi. Katledenler, işkenceciler ya hiç yargılanmadılar ya da yapılan göstermelik yargılamalar sonucunda aklandılar.

12 Eylül döneminde yüzbinlerce insan işkenceye maruz kaldı. Sokaklarda yüzlerce infaz yaşandı. Tüm bunlara rağmen işkenceciler, katiller cezasız kaldı. 12 Eylül cuntasının emri altında kan döken katiller, hukuk doğrudan desteğini gördüler.

“Terörle Mücadele Yasası”ndan başlayarak hukuku, kelimenin gerçek anlamıyla kontrgerilla hukukuna dönüştürüldü. Polise, jandarmaya, MiT'e, işkence ve “katletme” yetkisi olan tüm birimlere, durmaksızın yeni yetkiler verildi. İşkencecilerin, infazcılarının, mahkeme salonlarında zor duruma düşmemeleri ve zaman kaybetmemeleri için, yargılama usullerinde sayısız değişiklik yapıldı. Yargılananlar ise hakimler eliyle aklandı.

Mahkemeler eliyle deliller karartıldı, mağdurlar suçlandı

Delillerin karartılmasında, davaların uzatılmasında hakimlere, sınırsız yetkiler verildi. Çünkü kontrgerilla devletinin ihtiyacıydı bütün bu düzenlemeler. Kontrgerilla devleti için işkence yapmış olanlar mahkemelerde hep korundu. Devlet adına işkenceler, infazlar yapan, katliamlar düzenleyen, kaybetme politikasını hayata geçirenler bırakın cezai işlem uygulanmasını, hep el üstünde tutuldular. Mahkemeler de tam da bu anlayış çerçevesinde görevlerini yerine getirdiler. Çünkü işkenceciler ve katiller için daha geniş bir hukuksal “koruma” gerekiyordu.

Sermaye düzeni, yargısını, o yargının bakıp karar vereceği hukuki düzeni kendi ihtiyaçları çerçevesinde şekillendirdi. Bu hukuk, kontrgerilla politikalarını dokunulmaz hale getiren hukuktur. Bu her zaman kağıt üzerindeki yasalarla değil, politikalarla ve politik kararlarla sağlanmıştır.

Milyonlarca işkence, yüzlerce kayıp olmasına karşın, sermaye devletinin savcıları, hakimleri, işkence ve kayıp olayları hakkında istisnalar dışında, neredeyse tek bir dava açmamışlardır. Yüzlerce insan polis tarafından infaz ediliyor. Düzenin kendi yazarlarına göre “sağ yakalanabilecekken!” katlediliyor. Ama bu infazlar için çoğu kez soruşturma bile açılmadı. Açılan davalar ise kontrgerilla hukukunun marifetiyle, hakimlerin davaları uzatmaları sonucu zaman aşımına uğratıldı.

Birinin darbe tehditleri, ötekinin “demokrasi”, “hukuk” havariliği ile tasfiye operasyonları geliştirmesi, kontrgerilla hukuku açısından da bir değişikliğe yol açmıyor. Hukuk, sermaye devletinin genel ve uzun vadeli çıkarları sözkonusu olduğunda, koruması gerekeni hep korudu.

Savcılar, yargıçlar o hale gelmiştir ki, yasaların apaçık suç saydığı linç fiillerini, pervasızca suç olmaktan çıkarmışlardır. Sadece birkaç yerdeki yargı mensuplarının yaklaşımı da değildi bu; onlarca yerde linç saldırısı oldu onlarca yerde de “yargı süreci” aynı şekilde işledi.

Kontrgerilla hukukunun varlık nedeni işkencecileri, katilleri yargılamak değil, aklamaktır.

Adalet, mülkün temelidir. Bu nedenle işkenceciler ve katiller korunuyor, mağdurlar ise suçlanıyor. Bu pislik ancak bir devrimle temizlenebilir. Devrimcilere ve emekçi halka karşı işlenmiş suçların hesabının sorulması, kontrgerilla hukukunun verdiği kararların son bulması, gerçek sorumluların yargılanması ancak işçileri ve emekçileri iktidara taşıyacak devrimci mücadeleyle mümkün olabilir.

İşkencecileri, katilleri kontrgerilla hukuk korumaya devam ediyor...

Bugüne kadarki işkence davalarında işkenceciler değil, genellikle işkenceye maruz kalanlar suçlandı. Bu tarihsel gerçeğin yeni bir örneği de Diyarbakır'da yaşandı. Diyarbakır'da bir gösteriye katılan, ardından gözaltına alınıp işkence gören Songül Yaşa'nın, polis aleyhinde açtığı dava karara bağlandı. İşkencenin niye bitmediğini gösterecek şekilde işkenceciyi koruyan bir karar çıktı. Mahkeme, “Zarar göreceğini bildiği gösteriye katılan uğradığı zarardan sorumludur” diyerek davayı reddetti.

Diyarbakır'da 28 Mart 2006 tarihinde başlayan gösterilerde 10 kişi yaşamını yitirmiş, yüzlerce kişi yaralanmış ve tutuklanmıştı. Aradan geçen 4 yıla rağmen sorumlulara hiçbir cezai işlem uygulanmazken, işkence mağdurlarının açtığı davalar da reddedilmeye devam ediyor.

Diyarbakır'da gözaltına alınan Songül Yaşa, gözaltında kaldığı süre boyunca hakaret, işkence, cinsel tacize maruz kaldı. Songül Yaşa, işkence nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve aldığı raporla işkenceciler hakkında tazminat davası açtı. Ancak Songül Yaşa'nın talebi reddedildi. Karara tepki gösteren Avukat Serdar Çelebi, mahkemenin toplumsal olaya katılan kişiye yönelik işkenceyi meşrulaştırdığını söyledi.

Songül Yaşa hakkında olaylara katıldığına ilişkin ne mahkeme kararı ne de tek bir görüntü, görgü tanığı veya herhangi bir delil olmamasına rağmen mahkeme hakimleri meydana gelen yaralanmaların, Songül Yaşa'nın kendi kusurundan meydana geldiği kararına vardılar. Aldıkları kararı hangi delillere dayandırdıklarını, nasıl böyle bir sonuca vardıklarını açıklama gereği bile duymuyorlar. Böylece hakimler, burjuva hukukunun normlarını bile uygulamayacaklarını ilan ettiler.

Mahkeme, Songül Yaşa'nın ‘kendi kusuru’ ile işkence görebilmesini onaylıyor. İşkencecilerin kusurunun olamayacağı sonucuna varıyor. Böylece gösteri ve yürüyüşlere katılmış emekçilere uygulanan işkence mahkeme tarafından meşrulaştırılıyor. Mahkemenin aldığı bu karar, kontra hukukun ne ilk, ne de son örneğidir. Bu karar kontrgerilla hukukunun sadece yeni bir örneğidir.

TEKEL’de direniş günlüğü...

Ankara’da Türk-İş Genel Merkezi önündeki bekleyişlerini sürdüren TEKEL işçileri direnişlerinin 1. ayını geride bıraktılar. TEKEL işçileriyle artan sınıf dayanışması gerçekleştirilen eylemlere yansırken Türk-İş Genel Merkezi önündeki ziyaretçi trafiği yoğunlu.

24. gün

Tek Gıda-İş Sendikası Başkanlar Kurulu’nun, referandum sonuçlarını değerlendirdiği açıklamasının ardından Ankara’daki Türk-İş Genel Merkezi önünde bekleyişlerini sürdüren TEKEL işçilerine destek ziyaretleri gerçekleştirildi.

Politik stand-up LAZ MARKS’ı ilgiyle karşılayan TEKEL işçileri oyuna sloganlarla eşlik ettiler.

Kapitalizmin teşhirinin yapıldığı gösterinin ardından Ziraat Mühendisleri Odası ve TEKEL Dayanışma Grubu’nun destek ziyaretlerini coşkuyla karşılayan işçiler, saat 18.00’de ise Genç Sen’liler tarafından ziyaret edildiler.

25. gün

Sabah erken saatlerinde Türk-İş Genel Merkezi’nde TEKEL işçileri il il toplantılar yaparak, kendi içlerinde karar alıyorlar. Bu gruplardan biri olan Diyarbakır grubu sabah erken saatlerde Türk-İş Genel Merkezi’nin önünden ayrılarak AKP Genel Merkezi önüne gitti. Burada Başbakanlık binası önünde kendilerini zincirlemek isteyen TEKEL işçilerine polis biber gazıyla azgın bir şekilde saldırdı. 10 kadın işçi olmak üzere toplam 42 kişi plastik kelepçe takılarak gözaltına alındı.

Alanda bulunan sınıf devrimcileri **Kızıl Bayrak** gazetesinin yeni sayısının dağıtımını gerçekleştirdiler. Gazetenin dağıtımı TEKEL işçilerinin yoğun ilgisine konu oldu.

BES Ankara 1 No’lu Şube ve BES Danıştay Başkanlığı İşyeri Temsilciliği Türk-İş Genel merkezi önündeki direniş alanına geldiler.

26. gün

Sabah saatlerinde **ÖDP, Mali Müşavirler ve Muhasebeciler Derneği Ankara Şubesi** destek ziyaretinde bulundular. Öğleden sonra ziyaret ve dayanışma için gelen **Ali Asker** kitleye türküler söyledi.

TEKEL işçilerine destek ziyaretinde bulunanlardan biri de **Mülkiyeliler Birliği**’ydi.

TEKEL işçilerine öğleden sonra “Devlet terörüne son!” başlıklı basın açıklamasından gelen **BDSP, EHP** ve **Kaldıraç** ziyarette bulundu.

Gün boyu devam eden ziyaretlere akşam saatlerinde **Barış Meclisi üyeleri** de eklendi.

Bu arada Tek Gıda-İş Başkanı Mustafa Türkel, yanında bulunan işçilere **Kızıl Bayrak** gazetesini ve **Direnişin Sesi** adlı bülteni göstererek “aramızda ‘provokatörler’ var” diyerek sendikal bürokrasiye getirilen eleştirileri kaldıramadığını gösterdi.

Türkel’in Türk-İş binasına girmesinin hemen ardından kürsüde bulunan Örgütlenmeden Sorumlusu Genel Başkan Yardımcısı Gürsel Köse, bundan sonra bildiri dağıtacak kurumların, ilk önce bildirileri kendilerine göstermesi gerektiğini söyleyerek, sarı sendikacı kimliğini dışavurdu.

27. gün

TEKEL işçilerini “10 Ocak Çalışan Gazeteciler

Günü” vesilesiyle ziyaret eden “**G-9 Gazeteciler Platformu**” işçiler tarafından “TEKEL basınla gurur duyuyor” sloganıyla karşılandı.

TEKEL direnişini ziyaret eden Türk Tabipleri Birliği üyeleri TEKEL işçilerinin onurlu mücadelesinde yanında olduklarını belirttiler.

TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi, TEKEL işçilerine ziyaret gerçekleştirdi.

Sakarya Caddesi’nde toplanan komite bileşenleri buradan direniş alanına kadar yürüdü. Emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılanan dayanışma yürüyüşüne birçok emekçi de katılarak destek verdi. Alana gelinmesiyle TEKEL direnişini selamlayan konuşmalar yapıldı.

İlk olarak, TİB-DER Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** söz aldı. Nihadioğlu, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadelenin güçlendirilmesi gerektiğini ifade etti.

TİB-DER Başkanı’nın ardından söz alan Mamak İşçi Kültür Evi temsilcisi ve TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi sözcüsü birer konuşma yaptılar. Son olarak komitenin gerçekleştireceği TEKEL direnişiyle dayanışma etkinliğine çağrı yapıldı.

Ayrıca gün içinde DDSB, Dikmen Halkı, EHP’li Kadınlar, Kızılırmak Köy Dernekleri, Çorumlular Derneği ziyaretler gerçekleştirdi.

TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi TEKEL direnişi gündemli toplantı yaptı.

Dayanışma bildirileri fabrika ve emekçi mahallelerinde

Faaliyetlerini hızlandıran sınıf devrimcileri ise “TEKEL direnişiyle eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim” başlıklı bildirileri emekçilere ulaştırmaya devam ediyorlar. Şimdiye kadar, Mamak ve Sincan’da birçok işçi ve emekçiye bildiriler ulaştırıldı.

Direnişin Sesi emekçilerle buluşuyor

Sınıf devrimcilerinin direniş gündemli çıkardığı **Direnişin Sesi** adlı yerel bültenin 4. sayısı da emekçilerle buluştu.

28. gün

Türk-İş Genel Merkezi önündeki bekleyişlerine devam eden işçiler son gelişmeleri değerlendirmek üzere toplanarak Türk-İş Genel Merkezi önüne

sonucunu beklediler. İşçiler soğuk hava koşullarına rağmen halaylar çekerek, sloganlar atarak mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

29. gün

Sabah erken saatlerde toplanan TEKEL işçileri mecliste grubu bulunan düzen partilerini ziyaret etti.

Öğleden sonra dayanışma ziyareti gerçekleştiren **Canlar Tiyatrosu**, Türk-İş binası içindeki konferans salonunda “Aladağlı Miho” adlı oyunu sergiledi.

Ziyaret gerçekleştiren bir diğer grup ise **Altı Nokta Körler Derneği Ankara Şubesi** üyeleri. Akşam saatlerinde ise direnişçi TEKEL işçilerini, **Keçiören Dayanışma Evi** ziyaret etti.

Akşam da **Genç-Sen** üyeleri flamalarıyla direniş alanına geldiler.

Sendika bürokratlarının devrimci faaliyete tahammülsüzlüğü

Sınıf devrimcileri tarafından direniş alanına kurulan **Direnişin Sesi** panosu yoğun ilgiyle karşılandı.

Diğer yandan sendika bürokratlarının tahammülsüzlüğü bir kez daha kendini gösterdi.

TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi’nin 17 Ocak Pazar günü yapacağı dayanışma etkinliğinin afişine sendika güvenliği müdahale etmeye çalıştı.

Direnişin 30. günü

Sabah erken saatlerde Türk-İş Genel Merkezi’nde sloganlarla toplanan TEKEL işçilerini ilk olarak Kamu-Sen Genel Başkanı **Bircan Akyıldız** ziyaret etti. Kürsüde kısa bir konuşma yapan Bircan Akyıldız, genel grev kararı alındığı taktirde kendilerinin de sonuna kadar kararın arkasında olacaklarını ifade etti.

Öğleden sonra **Liseli Gençlik Muhalefeti** direniş alanına gelerek ziyarette bulundu.

Gün boyu halay çekip, slogan atan TEKEL işçilerini **Dev-Lis** ziyaret etti.

Akşam saatlerinde ise **Eğitim-Sen Ankara 2 No’lu** şube üyeleri alana “Genel grev, genel direniş!” sloganlarıyla girdiler.

Günün son ziyareti ise her akşam saat 18.00’de alana gelen **Genç-Sen** üyeleri tarafından gerçekleştirildi.

Binler TEKEK direnişiiyle dayanışma için eylemdeydi

8 Ocak akşamı İstanbul, İzmir, Bursa, Adana, Tokat ve Samsun'da TEKEK işçileriyle dayanışma amacıyla AKP binalarına yürüyüşler gerçekleştirildi.

İstanbul:

Türk-İş'e bağlı sendikalar, Mecidiyeköy'de bulunan Cevahir Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelerek, Şişli AKP İlçe Başkanlığı'na yürüdü. Eyleme Tek Gıda-İş üyelerinin coşkusu hakimdi.

“TEKEK, itfaiye, demiryolu emekçilerine yapılan insanlık dışı saldırıları kınıyoruz / Türk-İş” ana pankartının arkasında, **Tek Gıda-İş**, TüMTİS, **Tes-İş**, Hava-İş, **Belediye-İş**, Türk Metal, **Kristal-İş**, KESK, **BDSP**, İşten Atmalar Yasaklansın Platformu, **Kaldıraç**, Devrimci Sendikal Birlik, **EHP**, **HKM**, **Halkevleri**, Öğrenci Kolektifleri, **SDP**, **SGDF**, **Genç Avukatlar Birliği** yürüdü.

Eyleme, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, itfaiye işçileri, belediye işçileri ve Sabiha Gökçen Havalimanı'nda işten atılan işçiler de katıldı.

İzmir:

İzmir'de AKP İl Binası önünde gerçekleştirilen eyleme TEKEK işçilerinin coşkusu hakimdi. Aralarında KESK, DİSK, TMMOB, TTB'nin de bulunduğu örgütler Eski Sümerbank önünde bir araya gelerek buradan AKP İl Binası önüne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Sınıf devrimcileri eyleme “Zafer direnen TEKEK işçisinin olacak!” pankartıyla ve “TEKEK işçileri yalnız değildir!”, “Zafer direnen TEKEK işçisinin olacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” yazılı dövizlerle katıldılar.

Tokat:

Tokat TEKEK işçileri basın açıklamasının ardından sendika yöneticilerinin eylemin bittiği uyarısına rağmen AKP önüne kadar yürüyerek burada sloganlar, alkışlar ve ıslıklarla tepkilerini dile getirdiler.

Adana:

TEKEK işçilerine destek olmak için Mimar Sinan önünde toplanmaya başlayan işçiler fabrikadan gelecek olan TEKEK işçilerini beklemeye başladılar. Bu sırada eyleme gelen TEKEK işçilerini taşıyan otobüslerin önü otogar önünde polis tarafından kesildi. Polisin engelleme çabalarına rağmen işçiler kendi olanaklarıyla toplanma alanına geldiler. TEKEK işçilerinin gelişiiyle birlikte AKP'ye doğru yürüyüş başladı.

Kortejde özellikle TEKEK işçisi kadınların katılımı ve coşkusu öne çıktı. Yüzlerce işçinin yer aldığı korteji Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu izledi.

Yaklaşık 900 kişinin katıldığı ve Adana'da son dönemde gerçekleşen en güçlü ve coşkulu eylem olan TEKEK işçileriyle dayanışma eylemi Edip Gülnar'ın yaptığı açıklamanın ardından sloganlarla bitirildi.

Bursa:

Fomara Meydanı'nda toplanan Türk-İş Bursa Sendikaları AKP İl Binası'na kadar gerçekleştirdikleri yürüyüşle hükümetin TEKEK işçilerine yönelik saldırılarını protesto ettiler.

Tek Gıda-İş, Türk-Metal, TüMTİS ve Yol-İş üyesi

işçilere BDSP'nin çağrısıyla ilerici devrimci kurumların bir araya gelerek oluşturduğu TEKEK İşçileriyle Dayanışma Platformu da destek verdi. Platform, eyleme “TEKEK işçileri yalnız değildir! Yaşasın Sınıf Dayanışması” pankartı ile katılırken, ÖDP, Emek Partisi, TKP ve Halkevleri de eylemde yerini aldı.

Eyleme bini aşkın emekçi katıldı.

Samsun:

AKP Samsun il binası önünde toplanan TEKEK işçileri basın açıklaması yaptılar.

Eylemde konuşan Türk-İş temsilcisi TEKEK işçilerinin “yan gelip yatmadığı”nı ifade etti.

AKP önünde yapılan basın açıklamasından sonra kol kola girilerek Cumhuriyet Meydanı yanındaki Ziraat Bankası'nın önüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında yol çift taraflı olarak trafiğe kapatıldı.

**Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir - Tokat
Adana - Bursa - Samsun**

Binlerce işçi TEKEK direnişiiyle dayanışma için iş bıraktı!

Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan çıkan her Cuma bir saat arttırılmak üzere TEKEK işçileriyle dayanışma amacıyla iş bırakma kararı çerçevesinde 8 Ocak sabahı Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların üyeleri eylemdeydi.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde toplanan **Tez-Koop-İş İstanbul 5 No'lu Şube** ve **SES Aksaray Şube** üyeleri TEKEK işçileriyle sınıf dayanışmasını yükselttiler. 1 saat iş bırakan sağlık emekçileri hastane içinde gerçekleştirdikleri yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptılar.

Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube üyesi karayolları işçileri de Küçükalyalı'daki Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü ve Levent'teki Karayolları 17. Bölge Müdürlüğü'nde iş bırakarak TEKEK işçileriyle sınıf dayanışması gösterdiler.

TüMTİS üyesi ambar işçileri de Kartal Soğanlık'ta direnişlerini sürdüren Azim Kargo işçilerini ziyaret ederek TEKEK işçileriyle dayanışmalarını gösterdiler.

Askeri Tersane'de örgütlü **T. Harb-İş** Sendikası Anadolu Yakası Şubesi de 1500'ü aşkın üyesiyle TEKEK işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltti.

Sabah erken saatlerde tersane giriş kapısında toplanan Harb-İş üyeleri yolu trafiğe kapatarak eylem yaptılar.

Deri-İş Sendikası üyesi deri işçileri TEKEK işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde eylemdeydiler.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube üyesi **Kartal Belediye** işçileri de sabah erken saatlerde Kartal Belediye Garajı'nda toplandılar. Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ve direnişteki Sinter işçilerinin de destek verdiği eyleme DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün de katıldı.

Adana'da sabah 07.00'de fabrika önünde bir araya gelen TEKEK işçileri açıklamaların ardından E-5 karayolunu trafiğe kapattılar.

İzmir'de Karayolları 2. Bölge Müdürlüğü önünde bir araya gelen TEKEK işçileri “Kurtuluş yok tek başına, ya hep berber ya hiçbirimiz / TEKEK İşçileri-Tek Gıda-İş Sendikası” pankartını açtılar.

TüMTİS, Yol-İş, Demiryol-İş, Tes-İş, Belediye-İş, Tez-Koop-İş sendikalarının kendi pankartlarıyla katıldığı eyleme ayrıca Yapı Yol-Sen üyeleri de destek verdi. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu kürsüye geldiğinde işçiler “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganıyla tepkilerini gösterdiler.

Eyleme destek veren sınıf devrimcileri “TEKEK işçisi onuru ve hakları için direniyor Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim / BDSP” bildirisini dağıttılar. İşçilerin bildiriye ilgisi yoğundu. İşçiler bildirileri alıp kendileri de dağıttılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana - İzmir

TEKEL, itfaiye ve Esenyurt işçileriyle sınıf dayanışması büyüyor...

Özlük haklarının korunması ve kamu kuruluşlarında istihdam edilmeleri talebiyle başlattıkları direnişleri geniş yankı uyandıran TEKEL işçileriyle sınıf dayanışması büyürken İstanbul'da Esenyurt Belediyesi ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde de itfaiye işçilerinin direnişleri sürüyor.

Farklı işkollarında çalışan işçi ve emekçiler, başta TEKEL işçileri olmak üzere sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma saldırısına karşı direnen itfaiye ve Esenyurt işçileriyle dayanışmayı eylemli biçimde büyütüyorlar.

Asistanlardan TEKEL direnişine destek

Türkiye Üniversiteleri 50/d'li araştırma görevlileri, yaptıkları yazılı açıklama ile TEKEL işçilerinin direnişini selamladılar. Kölelik koşullarında çalıştırılmaya karşı 14 Ocak Perşembe günü TEKEL işçilerinin yanında olacaklarını belirttiler.

Boğaziçi'nden TEKEL'e destek

İstanbul'da **Boğaziçi Üniversitesi**'nde 8 Ocak sabahı biraraya gelen Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube üyesi eğitim emekçileri TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdiler, işçilere telgraf yolladılar.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'den dayanışma çağrısı

İstanbul ve Adana'da biraraya gelen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB "güvencesiz ve düşük ücret dayatılan tüm işçilerin talepleri için, TEKEL işçileriyle dayanışma" şiarıyla 13 Ocak günü eşzamanlı eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul

Taksim Gezi Parkı'nda "Hak ve özgürlükler için demokrasinin takipçisiyiz TEKEL işçileriyle dayanışma içindeyiz / DİSK, KESK- TMMOB, TTB" pankartının açıldığı eylemde Emekli-Sen ve işten atılan Sinter Metal işçileri de pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Eylemde ortak açıklamayı okuyan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, baskı ve yasaklarla sendikal örgütlülüklerin zayıflatılmak istendiğini, grev ve toplu sözleşme haklarının yok edilerek mesleki sorumlulukların toplumsal yarar doğrultusunda kullanılmasının engellendiğini belirtti.

Adana

DİSK Genel-İş Sendikası önünde toplanan kitle buradan sloganlarla İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. "Hepimiz TEKEL işçisiyiz" pankartının açıldığı eyleme Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu da pankart ve ortak dövizlerle katıldı.

Kısa süreli oturma eyleminden sonra açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Varto'dan TEKEL işçisine destek

9 Ocak günü Muş Varto'da KESK Temsilciler Kurulu, TEKEL işçilerine yönelik devlet terörü başta olmak üzere, her türlü baskı, zulüm ve haksızlığa karşı basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı Eğitim-Sen

İlçe Sekreteri Sedat Sakallı yaptı.

70 kişinin katıldığı açıklamada Eğitim-Sen, SES, Tüm-Bel Sen, BDP, Pir Sultan Abdal Derneği Varto Şubesi yer aldı.

Esenyurt'ta direnen işçilerle dayanışma

Esenyurt İşçi Platformu, direnişlerini sürdüren işçilerle dayanışma amacıyla 10 Ocak günü Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, TEKEL, itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin direnişleri selamlandı.

Esenyurt Lisesi önünden "Direnen işçiler yol gösteriyor! - İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" pankartı arkasında yol trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. Meydanda yapılan basın açıklamasında hakları gaspedilen binlerce TEKEL işçilerinin onurları ve gelecekleri için başlattıkları direnişin devam ettiği söylendi.

Esenyurt Belediye işçisi Mustafa Güneş kararlılıkla sürdürdükleri direnişlerine destek çağrısında bulundu.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasını etrafta toplanan emekçiler dikkatle izledi.

Eyleme ÜİD-DER ve Atılım gazetesi okurları da destek verdi. Eylemde Esenyurt İşçi Platformu imzalı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kayseri'de TEKEL direnişi selamlandı

Direnışçi TEKEL işçileri 10 Ocak günü Kayseri'deydi. Türk-İş Kayseri Bölge Başkanlığı'nda yapılan toplantıya katılan TEKEL işçileri direniş ateşini Kayseri'ye taşıdılar.

Toplantıda söz alan TEKEL işçileri yan gelip yatmadıklarını, üreterek kazanmak istediklerini dile getirdiler.

Toplantıda Türk-İş Bölge Başkanı ve DİSK Tekstil İş Anadolu Bölge Temsilcisi Yakup Aslandoğan da direnişle dayanışma içinde olmanın önemine değindiler. Emekli-Sen Genel merkez yöneticisi de TEKEL işçilerinin mücadelesini selamladı.

Toplantıda, **Kayseri İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi** adına yapılan konuşmalarda ise TEKEL

işçilerinin mücadelesi selamlandı. Direnişin sendika bürokrasisine teslim edilmeyecek kadar ciddi bir iş olduğu belirtildi. Direnişin taban örgütlülüğüne dayanması durumunda saldırıların püskürtüleceği ve her türden ihanetin engelleneceği ifade edildi. 2009'un son aylarında hareketlenmeye başladığı ifade edilirken TEKEL'deki mücadelenin işçi sınıfı mücadelesi açısından taşıdığı önem vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Tüm Bel Sen'den itfaiye işçilerine destek

Belediye-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube üyesi itfaiye işçilerine Tüm Bel Sen üyesi memurlar destek ziyareti gerçekleştirdi.

13 Ocak günü Saraçhane'deki direniş yerine pankart açıp sloganlar eşliğinde gelen KESK/Tüm Bel Sen üyesi memurlar basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Emekçi Hareket Partisi ve Genç Sen üyelerinin de bulunduğu destek ziyareti sırasında basın açıklamasını okuyan Tüm Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı, özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısına dikkat çekti

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal işçilerinden itfaiye işçilerine destek...

Metal İşçileri Birliği, 25 Aralık 2009 tarihinden itibaren İBB önünde direnen itfaiyecilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

"Direnen işçiler yol gösteriyor! - İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! / Metal İşçileri Birliği" pankartının açıldığı eylemde, "İtfaiye işçisi yalnız değildir", "İşgal, grev, direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması" dövizleri taşındı. Eyleme, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan da katıldı.

İtfaiye işçileri kitleyi "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İtfaiye yanıyor, Topbaş bakıyor!" sloganları ile karşıladı.

Ziyarette Metal işçileri adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, "İstanbul'un çeşitli sanayi havzalarında çalışan metal işçileri olarak, itfaiye işçilerinin onurlu mücadelesini sahipleniyoruz" denilerek direniş çadırına yapılan saldırı kınandı.

Ardından söz alan Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş, direniş çadırına dönük saldırıyı anlattı.

Ziyarette, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına yapılan konuşmada ise itfaiye işçilerine yapılan saldırılar kınandı ve sınıfın bütününe dönük bu saldırılara yanıtın birleşik, militan ve kararlı bir mücadeleyle verilebileceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEKEL direnişi emeğin direnişi...

Direnişe omuz vermek için 17 Ocak'ta Ankara'ya!

Kardeşler!

TEKEL işçileri kazanılmış haklarının gaspına karşı direnişlerini sürdürüyorlar. Direniş bugün tüm işçi ve emekçilerin direnişi haline gelmiştir. TEKEL işçileri de zaten “sadece kendimiz için değil, sınıfımız için direniyoruz” diyorlar.

Böyledir, çünkü; TEKEL işçileri direnişleriyle, işçi-emekçilerin hayatıyla diledikleri gibi oynayan asalakların rahatını bozmuştur. TEKEL direnişinin kazanması ise, bu asalaklar için tam bir bozgun olacak. Hava işçiden, emekçiden yana dönecek!

İşte bunun için her emekçinin öncelikli gündemi TEKEL direnişi, TEKEL direnişine güç taşımak ise her emekçinin görevidir!

Bu nedenle her yer direniş alanı olmalıdır. Direnişe güç katmak için eylemli dayanışma yükseltilmelidir.

Kardeşler!

TEKEL direnişiyle dayanışmak ve direniş cephesini güçlendirmek için bulunduğumuz her alanda direnişin sesini duyurmalı ve direnişi sahiplendiğimizi göstermeliyiz. Bununla birlikte direnişi büyütmek amacıyla yapılan eylemlere de katılmalı ve katılımı örgütlemeliyiz. Ancak böylelikle direnişi izlemekten çıkmış, direniş saflarında yerimizi almış oluruz.

TEKEL işçileri, 17 Ocak günü Ankara’da buluşacaklar. Bu yürüyüşe destek vermeliyiz. TEKEL işçileri bu yürüyüşün ardından ise üç günlük açlık grevi yapacak, buna rağmen talepleri kabul edilmezse ölüm orucuna başlayacaklar. Bütün adımlarında onların yanında olmalı, ölümüne kararlılıklarına sahip çıkmalıyız.

17 Ocak Pazar ise Ankara’da TEKEL işçileriyle işçi ve emekçilerin büyük buluşması var. Ankara yapılacak bu miting TEKEL işçisinin yalnız olmadığını göstermek için büyük bir fırsattır.

17 Ocak günü Ankara’da aynı zamanda sermayenin hayatımızı cehenneme çeviren politikalarına karşı öfkemizi haykırmalıyız. İş, işgüvencesi, insanca bir yaşam taleplerini yükseltmeliyiz. Hak ve özgürlük mücadelesinin karşısına çıkarılan faşist baskı ve teröre karşı onurumuza sahip çıkmalıyız.

Bu mitinge güç katmak için hazırlanalım. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, mahallelerimizde, okullarımızda mitingin duyurusunu yapalım, kitlesel bir katılım sağlamak için seferber olalım.

Hep birlikte, omuz omuza mücadeleyle!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

13 Ocak 2010

Onbinler 17 Ocak’ta Ankara’da buluşacak!

TEKEL işçileri, aileleriyle birlikte üzerlerine kefenler giyerek 15 Ocak’tan itibaren 3 günlük oturma eylemine başlayacaklar.

TEKEL işçileri, oturma eylemleri ile de sonuç alamazlarsa önce 3 günlük açlık grevi, ardından ise ölüm orucu başlatacaklar.

Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun “sürekli eylem” kararı çerçevesinde 16 Ocak 2010 Cumartesi günü yapılması kararlaştırılan “Ekmek, Barış, Özgürlük için Demokrasi ve Haklar Mitingi” Ankara Valiliği tarafından “genel güvenlik gerekçesi” ile 17 Ocak 2010 Pazar gününe ertelendi.

Türk-İş Basın Bürosu tarafından yapılan açıklamaya göre miting, 17 Ocak 2010 Pazar günü saat 12.00’de Ankara Sıhhiye Meydanı’nda gerçekleştirilecek. Miting korteji saat 10.00’da Ankara Tren Garı önünde oluşturulacak ve saat 11.00’de yürüyüş başlayacak.

TEKEL direnişiyle dayanışma çağrısı

Sınıf devrimcileri bulundukları alanlara TEKEL direnişinin sesini taşımaya devam ediyorlar. Çeşitli illerde yürüyen devrimci sınıf faaliyeti güçlenerek sürüyor.

TEKEL direnişinin sesi Pendik’te

TEKEL işçisiyle eylemli dayanışma çağrısı yapan BDSP bildirileri Pendik’te Aydos, Sülüntepe, Ramazanoğlu, Sanayi Mahallelerinde ve Kurtköy sanayide çalışan işçilerin geçiş güzergahlarında dağıtıldı.

Manisa

BDSP imzalı “TEKEL işçisi onuru ve hakları için direniyor Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim” bildiriler, Manisa’da Alaybey, Dış Mahalle, Karaköy semtlerinde ve Perşembe pazarında işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Esenyurt’ta sınıf çalışmaları

Sınıf devrimcileri, bir yandan Esenyurt’un çeşitli noktalarına BDSP imzalı “TEKEL işçisi direnişin simgesi!”, “Yaşasın TEKEL direnişi!” yazılımları gerçekleştirirken diğer yandan da BDSP’nin TEKEL direnişini sahiplenmeye çağıran bildirilerini yoğun

olarak dağıtıyorlar. Örnek’ten Tabela’ya, Balıkyolu’ndan Yeşilkent’e kadar birçok semtte yapılan bildiri dağıtımlarının yanısıra işçilerin kullandığı merkezi geçiş güzergâhlarında da dağıtımlar devam ediyor.

Direnişin sesi Tuzluca’yır’da

8 Ocak Cuma günü saat 18.00’den 19.00’a kadar Tuzluca’yır Meydanı’nda “TEKEL işçisi onuru ve hakları için direniyor... Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim / BDSP” şiarlı bildiriler dağıtıldı. Mahalledeki emekçilerle konuşularak TEKEL direnişiyle dayanışma çağrısı yapıldı. Emekçiler bildiri dağıtımını ilgiyle karşılarken TEKEL işçilerinin yanlarında olduklarını ve destek vereceklerini söylediler. Tuzluca’yır Meydanı’nda bir saat içerisinde 400 adet bildiri işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Ankara’da dayanışma çağrısı

11 Ocak Pazartesi günü Ankara’da NATO yolu üzerinde TEKEL direnişiyle dayanışma etkinliği bildirisi dağıtıldı.

Mahalledeki emekçilerle konuşularak TEKEL işçilerine destek verilmesi ve bu süreçte işçi ve emekçilerin yan yana durması gerektiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Manisa - Ankara

Asemaat işçisinin kaleminden grev süreci...

“Ne yapılacaksa biz işçiler yapacaktık!”

Ben grevde olan Asemaat işçisi Fırat Yıldırım. Grevimizin 1. yılını bitirmiş bulunuyoruz. Geriye dönüp baktığımızda, büyük bir coşkuyla başlayan, yılın sonunda ise oldukça sönükleşen, fakat her halükarda bizlere büyük tecrübeler veren bir yılı geride bıraktık.

En başından başlamak gerekirse; toplu sözleşme sürecinde krizi fırsat bilen patron, kabul edilemez bir sözleşmeye imza atmamızı istedi. İşçiler olarak bunu kesinlikle kabul etmeyecek ve en büyük silahımız olan grevi kullanacaktık. Patronun tüm oyunlarına karşın bizler, birlikteliğimizi bozmayarak ezici çoğunlukla oylamada greve “evet” kararını aldık. En başta da dediğim gibi büyük bir coşkuyla fabrikayı terk ettik, fabrika önünde grev ateşimizi yakmaya başladık. Grevde de birlikteliğimizi bozmak için patronun oyunları devam etti. Fakat asla birlikteliğimize zarar veremedi. Çünkü biz haklı olduğumuzu biliyor ve kazanacağımıza inanıyoruz.

Grevin 4. aylarında patron grev kırıcısı işçilerle grevdeki arkadaşlarımızın makinelerini çalıştırmaya başladı. Bizler de müthiş derecede moral bozukluğuna sebep olan bu girişimi durdurmak için fabrika önünde militanca eylemlere başladık. Her defasında sendikamız bizleri yatıştırdı ve “yasal yoldan halledeceğiz” vaatleriyle eylemlere son vermemizi istedi. Bizler de yasal sürecin sonunu beklemeye koyulduk. Fabrikaya müfettişler, hakimler getirildi. Tutanaklar tutuldu. Fakat hiçbir şekilde fabrikanın çalışması engellenemedi. Bizler o zaman anladık ki, biz işçilerin karşısında sadece Asemaat patronu değil, yasaları, polisi, müfettişi, hakimiyiyle bütün bir sistem duruyor. Şurası bizler için o kadar açık ki; grevi başarıya götürecek yolda ne yapılacaksa biz işçiler yapacaktık. Sendikamız bize yasal yoldan destek olmaktan başka bir şey yapamaz. Militanca tutum takınacak, grev kırıcıları ikna etmenin tüm yollarını bularak devreye sokacaktık. Öte yandan sendikanın, işçilere vermesi gereken sınıf bilincini vermek için de bir çaba içerisinde olmadığı görülüyor.

Bütün bu olaylar karşısında işçilerde moral olarak büyük bir çöküntü ve birliktelikte çatlaklar yükselmeye başladı. Bir grup işçi sendikadan istifa edip içeri girmek için patronla görüşti. Sendika değiştirmek isteyen grup da oldu. Fakat diğer ilerici işçiler bunları frenleyerek, kendi sendikamız ve bu bütünlükle içeri girme kararını aldık.

Grevin 1. senesine yaklaştığımızda, patron daha da pervasızlaşarak fabrika içerisinde başka bir fabrika kurarak üretime devam etti. Onun için de hakimler, müfettişler geldi inceleme yaptı. Fabrikadan çıkarken fabrika müdürüyle kolkola gülüşerek çıkıp gitti. Sonuç mu? Tabii ki çalışmaya devam edecek fabrika! Adeta “siz işçiler kim oluyorsunuz ki koca fabrikanın durmasını istiyorsunuz, haddinizi bilin” cinsinden bir cevaptı. Bu olanlar bardağı taşıran son damla oldu. Birkaç arkadaşımız sendikadan istifa edip mahkemelere tazminatları için başvurdular. Birkaç arkadaşımız patronun davetine uyup, sendikayı bırakıp grev kırıcısı oldu, içeride çalışıyor.

Şimdi, grevin 1. yılı itibarıyla 58 kişiyle başladığımız direnişe 38 kişiyle devam ediyoruz. Bu kalanlar direnişe sonuna kadar devam edecek, ediyoruz.

Yaşasın onurlu direnişimiz!

Yaşasın işçilerin birliği!

375 gündür grevde olan Asemaat işyeri baştemsilcisi Yusuf Yıldız’la Asemaat grevi üzerine konuştuk...

“Grev birliktelikle, dayanışmayla kazanılır!”

- 31 Aralık 2008’de insanca yaşam için greve çıktınız. Devam eden grev sürecine ilişkin görüşleriniz nelerdir?

Yusuf Yıldız: Merhaba dostlar, evet biz insanca bir yaşam için yasal hakkımız olan ve en son silahımız olan greve arkadaşlarımızın onayını alarak 31.12.2008 tarihinde 58 arkadaşımızla birlikte çıktık. Kışın soğuşuna, karına, tipisine ve çamuruna göğüs gerdik. Ama işlerimiz ne umduğumuz gibi ne de bize anlatıldığı gibi gitti. Mart’ta yeni aldıkları mali müşavirle birlikte fabrika üretim yapmaya başladı. Ne getirdiğimiz hâkim, noter, ne de mahkeme, hiçbir patronun üretimini durduramadı. Anladık ki, bu ülkenin yasaları işçinin, emekçinin yanında değilmiş. Dostlar, şimdi size soruyorum; ben bir markete gitsem alışveriş yapsam ve çıkarken market sahibine desem ki, ‘paramı vermiyorum git mahkemede hakkını ara’, o zaman benim halimi düşünebiliyor musunuz alabileceğim cezayı? Hırsızlıkla, gaspla, haneye tecavüzle beni suçlarlar değil mi dostlar. Peki, patronların bizden çaldıkları hakları, vermedikleri emeğimizin karşılığını bu ülkenin hangi yasasında ve mahkemesinde arayacağız. Dostlar şimdi tekrar soruyorum; hırsız anlının teriyle çalışan mı yoksa bizim üzerimizden çuvalla para kazanıp servetine servet katıp da işçinin haklarını gasp edenler mi?

- Grev ilişkili sendikanın tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yusuf Yıldız: Sendikamız yasal olan her şeyi elinden geldiğince yapmaya çalıştı. Tabii sendikamız da üretimi durdurmakta yetersiz kaldı. Biz işçiler de hep sendikaya yüklendik ama ben şunu gördüm ki, işçi varsa sendika var, işçisiz bir sendika zaten olamaz. Dostlar, işçi sendikasına sahip çıkmazsa, gerekiyorsa eğer yöneticileri değiştirmezse, her şeyi sendikadan beklerse, biz işçiler olarak hiçbir şey yapamayız. Buradan işçi sınıfına sesleniyorum: Sendikalarımıza sahip çıkalım, kötüye kullananlara fırsat vermeyelim ve işveren yanlısı sendikacılardan uzak duralım.

- Kendi içinde tıkanan grev sürecine ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

Yusuf Yıldız: Biz sendikaya üye olduğumuzdan beri hep baskı ve işten atılma tehdidi ile karşı karşıyaydık. Birkaç arkadaşımız da işten sendikalı oldukları için çıkarıldılar. Tabii sendikamız bize grevin zorluklarını ve bunlarla birlikte krizin olduğunu anlatsa da, biz işçi arkadaşlar olarak, bize yönelen baskılar nedeniyle hakkımızın verilmemesiyle, istediğine, istediği şekilde davranan patron vekiline karşı, “biz yemiyorsak siz de yemeyin, biz zaten doymadık bizim için zor olmaz, siz düşünün” diyerek greve çıktık. Amacımız hakkımızı vermeyen patronlara ders vermektir. Biz bunu her türlü eksliğimize rağmen başardık. Biz grev sürecinde sadece bize işlemeyen yasalara, işçinin hiçbir şekilde işini görmeyen bu kapitalist sistemin yasalarının acilen değiştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

- Son olarak greve ilişkin bundan sonraki görüş ve beklentileriniz nelerdir?

Yusuf Yıldız: Dostlar grev birliktelikle kazanılır, grev dayanışmayla kazanılır ve bundan sonra da inanıyorum ki, Asemaat işçisi de, TEKEL işçisi de, Entes işçisi de, Sinter işçisi de, direnen ne kadar işçi varsa, verilen mücadele ile kazanacaklarını ümit ediyorum.

Kızıl Bayrak / Bursa

Si-DER'den Adana sanayi işçilerine çağrı...

“Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya” karşı İşçi Kurultayı'na!

Adana sanayi işçileri olarak ağır çalışma ve yaşam koşulları altında hayatımızı sürdürüyoruz. Ekonomik krizle birlikte yaşam koşullarımız daha da ağırlaştı. Yaşanan ekonomik krizin faturası dünya genelinde olduğu gibi ülkemizde de biz işçilere, üretene kesildi. Binlerce işçi sudan bahanelerle ya işten atıldı ya da ücretsiz izinlerle geçici olarak kapı önüne konuldu.

Esnek çalışma koşulları daha da ağırlaştırılarak ölümü gösterip sıtmaya razı olmamız istendi. Yıllardır emek verdiğimiz canımızı ortaya koyup çalıştığımız işyerlerinden patronların kâr hırsı yüzünden atıldık. İşsiz kaldık. Bunlar yetmezmiş gibi otomatige bağlanan zamlarla belimiz daha çok büküldü. Sudan elektriğe, telefonda gıdaya kadar bir dizi temel ihtiyaçlarımızdan kıskarak yaşamımıza devam ediyoruz.

Adana sanayi işçileri olarak sigortasız, sendikası, iş güvencesi olmadan yarınımızı bilmeden çalışıyoruz. Düşük ücretlerle kıt kanaat geçinmeye uğraşıyoruz. Sağlıksız çalışma ortamlarından dolayı hastalanıyor yıllarca meslek hastalıklarıyla gün be gün eriyoruz. Kadın işçiler olarak hem kadın hem işçi olduğumuz için sömürü koşullarında iki defa eziliyoruz.

Küçük yaşta kadın-erkek demeden çalışmaya başladığımız sanayilerde ağır çalışma koşullarında büyüyörüz. Çalışma koşullarımız içerisinde işletme farkı gözetmeksizin farklı olsa da bir dizi sorunla karşı karşıyayız.

Çalışma ve yaşam koşullarımızın iyileşmesi, sorunlarımızın çözümü bizlerin elinde. Atölyelerde, fabrikalarda, sanayi sitelerinde bulunduğumuz her işletmede yan yana gelmekten birlik olmaktan başka yolumuz yok.

Adana sanayi işçileri olarak çalıştığımız sanayi sitelerinde tek bir fabrikanın işçileriymiş gibi birlik olmalıyız. Atölyelerde, fabrikalarda mesai arkadaşlarımıza güvenmekten onlarla hareket etmekten yan yana gelmekten başka çaremiz yok. Çocuklarımızın geleceğini, kendi emeğimize, onurumuza sahip çıkmamızın tek yolu örgütlenmektir.

Bizler **Adana Sanayi İşçileri Derneği** çalışanları olarak:

Sigortasız çalışmaya karşı,
İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf bir asgari ücret için,
İşsizliğe karşı,
Düşük ücretlere karşı,
İş güvencesiz çalışmaya karşı,
Esnek çalışma koşullarına karşı,
İş güvenliği için,
Güvencesiz çalışmaya geleceksiz yaşamaya karşı,

Adana'da sanayi işçilerinin birliğini, gücünü yan yana getirmek, tek ses tek yürek olmanın yolunu açmak için işçi kurultayı örgütliyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği çalışanları

Adana'da İşçi Kurultayına doğru

Si-Der çalışanları, “İnsanca yaşamak ve çalışmak için güçlerimizi birleştirelim!” çağrısıyla yaptığı işçi toplantısını 10 Ocak Pazar günü dernek binasında gerçekleştirdi. Toplantının gündemi sigortasız, sendikası, düşük ücretlerle, iş güvencesiz bir şekilde çalıştırılan işçi ve emekçilerin 2010 yılında izlemesi gereken mücadele yolunun çizilmesi olarak belirlendi.

Toplantı günü bir araya gelen işçi ve emekçilerle sermayenin işçi sınıfına dönük saldırılarını içeren bir söyleşi gerçekleştirildi. 2010 yılında geçerli olacak olan asgari ücretin 577 TL olarak belirlendiği, krizin faturasının ağır biçimde işçilere kesilmeye devam edildiği, yeni yılda işçi ve emekçileri daha fazla sömürü ve yoksulluk beklediği belirtildi.

Sistemin sosyal haklara dönük saldırılarının yanında faşist baskı ve saldırıların da devam ettiği, sokak infazlarının olağanlaştığı dile getirildi. Alaattin Karadağ gibi devrimci işçilere kurşun sıkan, eylemde olan işçilere biber gazı ve copla saldıran sermaye devletinin 2010 yılında baskı ve terörü arttırarak ayakta kalmaya çalışacağının aşikâr olduğu ifade edildi.

İnsanca çalışma ve yaşam koşullarından giderek uzaklaşan böylesi bir dönemde örgütlü olmanın gücünü ve önemini ise direnen TEKEK işçilerinin gösterdiğinin altı çizildi.

İşsizliğin en yaygın olduğu illerin başında olan Adana'da örgütsüzlüğün çok ciddi bir sorun olduğu, tüm bunlara bir çözüm yolu bulabilmek için işçilerin bir araya gelmesinin gerektiği anlatıldı. Düzenlenecek bir işçi kurultayıyla işçilerin de kendi sözlerini söylemesi gerektiği ifade edildi. TEKEK ve itfaiye işçilerinin açtığı mücadele mevzilerinin dayanışmayla büyütülerek yeni mevzilerin yaratılması gerektiği ve işçi kurultayının bu yolda da önemli bir araç olacağı vurgulandı.

Canlı tartışmaların yapıldığı toplantı, 17 Ocak günü Kurultay Hazırlık Komitesini oluşturmak için bir araya gelme çağrısıyla sonlandırıldı.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Si-Der) Çalışanları

Emekliler maaş zammını protesto etti!

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, emekli maaşlarındaki yeni düzenlemeleri 13 Ocak günü protesto etti.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen emekliler, yoğun yağmura rağmen, “Sadaka değil toplu sözleşme” pankartı açarak Taksim Meydanı'na kadar sloganlarla bir yürüdüler

Basın açıklamasını Emekli-Sen Kartal Şube Başkanı Emir Babakuş yaptı.

Babakuş, AKP hükümetinin 2010 yılına girerken en temel ihtiyaç maddelerine zam yaparak mülk sahibi zenginlerin dostu, emek gücüyle çalışanların ise düşmanı olduğunu birkez daha gösterdiğini ifade etti.

TEKEK işçilerinin ve hak arama mücadelesi veren emekçilerin yanlarında olduklarını belirten Babakuş, işçilere yapılan saldırıların mutlaka hesabının sorulacağını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sokak ısındı, Uslu'yu korku sardı

Sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik kapsamlı yıkım saldırıları karşısında kılını kıpırdatmayan Hak-İş'in Başkanı Salim Uslu yine sahneye çıktı.

Sermaye hükümetinin değirmenine su taşımaya yemin eden Hak-İş bürokrati Uslu, “açılım süreci”ne ilişkin soruları yanıtlarken TEKEK direnişine de değinmeden geçemedi. Uslu'ya göre TEKEK işçileri, hükümetin “açılım projesi”nden rahatsız olan çevrelerin değirmenine su taşıyorlardı.

“Emek alanı için de açılıma ihtiyaç olduğu”nu ifade eden Uslu, TEKEK işçilerinin direnişini "sokağı ısıtmak" olarak değerlendirdi.

Hemen her fırsatta sermaye ve onun kuklası AKP hükümetinin yanında saf tutan Hak-İş bürokrati Uslu, TEKEK işçilerini “Demokratik açılım”a zarar vermekle suçlarken diğer yandan da BDP’li belediye başkanlarının elleri kelepçeli şekilde adliyeye çıkarılmalarına tepki gösterdi. Sözde “demokratik” adına AKP savunusuna soyunan Hak-İş bürokratinin asıl derdi elbette ki “sokağın ısınması” ve mücadelenin büyümesi korkusuydu.

Entes'te direniş güncesinden...

239. gün...

Bugün haberleri izleyince hatırladım tekrar. 8 Ocak 1996'da polisler tarafından öldürülmüştü Evrensel muhabiri Metin Göktepe. Dün gibi gözümün önünde ölümünün ardındaki gerek sevenlerinin gerekse duyarlı insanların yaptığı eylemler. (...)

240. gün

Direnen TEKEL işçileri için Kartal'da iş bırakan belediye işçileri ile birlikteydim. 2 saat iş bırakan işçilerle sloganlarımızı atıp, halay çektik. Eylemde birlik ve beraberlikten bahsedildi. Tüm direnişte olan yerlerin adları sayıldı ve birlikte mücadele etmek gerektiği dile getirildi. Direnişteki bir işçi olarak ben sözü aldım ve direnen işçilerin yol gösterdiğini, tıpkı onlar gibi militan bir mücadele vermek gerektiğini söyledim. (...)

241. gün...

Taksim Tramvay Durağı'nda Devrimci Liseliler Birliği'nin yapmış olduğu basın açıklamasına katıldım. Okullarında çalışma yürüten ve sürekli engellemelerle karşılaşan liselilerin taleplerini birlikte haykırdık. (...)

DLB'nin yaptığı eylemin ardından her Cumartesi olduğu gibi bugün de Taksim Tramvay Durağı'ndan yürüyüşle başlayarak Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasıyla devam eden "Alaattin Karadağ cinayeti aydınlatılsın!" eylemine katıldım. (...)

Sarışane'de direnen itfaiye işçilerine destek vermek ve yanında olduğumuzu belirtmek için Metal İşçileri Birliği (MİB) olarak ziyarete gittik. (...)

242. gün...

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu olarak Rosa Luxemburg'un ölüm yıldönümü nedeniyle bir anma etkinliği gerçekleştirdik. (...) Anma etkinliğinin ardından Sarıgazi'de "Polis ve devlet terörüne son!" eylemine katıldım. (...)

243. gün...

9 Ocak Cumartesi günü sabaha karşı polisler tarafından itfaiye işçilerinin kurmuş olduğu "demokrasi çadırına" yapılan saldırıları kınamak için 10 Ocak günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yapıldı. Birçok kurumun destek verdiği basın açıklamasının ardından itfaiye işçilerin bekleyişlerini sürdürdüğü parka giderek burada halaylarımızı çektik. (...)

244. gün...

İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Kampüsü'nde, Maçka Öğrencileri'nin TEKEL işçilerinin yanında olduklarını belirtmek için yapmış oldukları basın açıklamasına katılmak üzere yola çıktım fakat yolu bilmediğimden kaynaklı on dakikalık bir gecikmeyle kampüse ulaşabildim. (...)

245. gün...

Fabrika önünde bekleyişimi sürdürdüm. Öğlen paydosunda karşılaştığımız Entes işçileri sıcak bir gülümsemeyle "Nasılsın, üşümüyor musun?" diyerek selam verdiler. Onların bu tavırları bana güvendiklerinin bir göstergesidir aslında. Aynı zamanda meşru bir hak arama mücadelesi olduğunun da farkında olmaları demektir.

Büyük bir ihtimalle yani bir aksilik çıkmaz ise yarın akşam TEKEL işçileri için Ankara'ya doğru yola çıkacağım. 15-16-17 Ocak tarihlerinde Ankara'da olacağım. 17 Ocak günü TEKEL Direnişi ile Dayanışma Platformu'nun düzenleyeceği "TEKEL işçileri ile dayanışma" etkinliğine katılacağım.

Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan

Entes direnişiyle dayanışma gecesi

Ümraniye'de Dudullu OSB'de kurulu bulunan Entes Elektronik'te kriz bahanesiyle işten atılan Gülistan Kobatan, krizin faturasını ödemeyi reddederek 14 Mayıs günü direnişe başlamıştı. OSİM-DER üyesi Gülistan Kobatan ayrıca işten atıldığı sırada kendisine "sen yaramazlık yapıyormuşsun" dendiğini ifade ederek başlattığı direnişiyle örgütlülüğüne yapılan saldırıyı da protesto etmişti.

Entes direnişçisi ile dayanışmak için OSİM-DER tarafından dayanışma gecesi yapılacak. 31 Ocak'ta Sarıgazi Yıldız 1 Düğün Salonu'nda yapılacak olan **Entes Direnişi ile Dayanışma Gecesi**'nin hazırlıkları ise başlamış bulunuyor. Bir taraftan sendikalara, meslek örgütlerine, işçi ve emekçilere gece için hazırlanan biletler satılırken bir taraftan da dayanışma gecesinin çağrısı yapılıyor.

Yaklaşık 2 hafta sonra yapılacak olan gecenin çalışmaları önümüzdeki günlerde de yoğun bir şekilde devam edecek.

Program

- Konuşmalar,
- Sinevizyon,
- Grup Gece Tutuştu,
- Tanyeri Şiir Topluluğu,
- UİD-DER Tiyatro Topluluğu,
- Grup Munzur

Tarih: 31 Ocak 2010 Pazar

Saat: 18.00

Yer: Yıldız 1 Düğün Salonu (Sarıgazi)

Güven Elektrik'te işten atma saldırısı...

Kısa süre önce toplu iş sözleşmesinin imzalandığı Güven Elektrik'te, 31 Aralık'ta işten çıkarılan 24 işçiyle birlikte TİS'in ardından işten çıkarılan işçi sayısı 40'ı geçti. Sendikalaşma süreci öncesinde türlü oyunlarla işçilerin mücadelesini kırmaya çalışan Güven Elektrik patronu, bu süreç içerisinde işçilerin sendikalaşma mücadelesinin önüne geçememiş ve TİS'i imzalamak zorunda kalmış, süreç içerisinde sendikayı tasfiye etmenin koşullarını yaratmaya çabalamıştı.

Patronun sendikal örgütlenmeye yönelik bu saldırısı ne yazık ki saldırının en temel muhatabı olan sendika yönetimi ve işyeri temsilcileri tarafından gerekli ciddiyetle karşılanmadı ve bu saldırıya karşı kararlı bir mücadele hattı oluşturulmadı-oluşturulamadı. Uzlaşmacı sendikal anlayış patronun işlerini düşünür hale geldi. "İş yok" ve "sorunlu işçiler" gibi bahanelerle yaşanan işten atmalara tepki gösterilmedi. Sendikalaşma ile birlikte işçilerde sınıf bilinci oluşturma ve örgütlülüğü tüm işçilere yayma noktasında hayati öneme sahip olan işyeri komiteleri oluşturulup işletilemedi. İşçiler bu yaşananlarla birlikte sendikadan ve örgütlenmeden uzaklaştı.

Önümüzdeki süreçte de bu saldırıların arkasının geleceği gün gibi ortada. Şubat ayında da işçi çıkarmaların olacağı ve Mart'ta fabrikanın kapanacağı dedikoduları dilden dile dolaşıyor. Güven Elektrik'te sendika bir yol ayrımında: Ya bu saldırılara karşı sınıfın örgütlü gücünü açığa çıkarma yolunda ilerleyecek ya da uzlaşmacı sendikal anlayışla fabrikada yürüten sendikasızlaştırma saldırısını izleyecek.

Küçükçekmece Metal İşçileri Birliği

İşçi ve emekçi hareketinden...

As-Rabak'ta işçiler ortada kaldı

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'de örgütlü olan As-Rabak'ta işyerinin TMSF'ye devredilmesinin ardından iş akitleri feshedilen 64 işçi ücret alacakları ve kıdem tazminatları gapedilerek ortada bırakıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası 6 Ocak günü TMSF yetkilileriyle gerçekleştirdiği görüşmede 64 işçinin mağduriyetlerinin giderileceği sözünü aldı.

SES Adana Şubesi: Mücadeleye devam

SES Adana Şubesi 7 Ocak günü, geçtiğimiz yıl başta sağlık alanında olmak üzere gerçekleştirilen saldırıların değerlendirdiği bir basın toplantısı düzenledi.

Açıklamayı okuyan SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen, AKP hükümetinin 2009 yılını Sağlık ve Sosyal Hizmetler alanında bir yıkım yılı olarak değerlendirdiğini söyleyerek başladığı konuşmasında buna karşı yürütülen mücadeleye de değindi.

Kızıl Bayrak / Adana

Migros'un TİS intikamı

İzmir'de basın toplantısı düzenleyen Tez-Koop-İş Sendikası Migros'a bağlı Tansaş'ta işyeri temsilcisinin işten atılması ve sendikalı işçilere yönelik baskıları kınadı. Basın toplantısında TEKEL ve itfaiye işçilerine yönelik saldırılar da kınandı.

Basın açıklamasını okuyan Tez-Koop-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı **Birol Aslanoğlu** son yıllarda emeğe ve örgütlü topluma karşı saldırılarla karşı karşıya olduklarını belirtti.

İşten atılan Tez-Koop-İş işyeri temsilcisi Uğur Kemal Münge 10 yıllık işçi olduğunu, 3 yıldır işyeri temsilciliği yaptığını, TİS sürecinde sergilediği kararlı ve dik duruşundan rahatsız olan işverenin kendisini asılsız iftiralarla işten attığını belirtti. Sendikal mücadeleye darbe vurmak için işten atıldığını ifade etti. Münge, yürüteceği mücadeleye destek çağrısında bulundu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa'da KESK'ten zam protestosu!

KESK Bursa Şubeler Platformu, 9 Ocak günü Osungazi Parkı'nda gerçekleştirdiği eylemle AKP hükümetinin zam politikalarını protesto etti.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Candan Coşkun, zam politikalarını eleştirirken TEKEL işçilerini de selamladı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana AYÖP'ten imza kampanyası

AYÖP'ün "KPSS'nin kaldırılması, ücretli ve sözleşmeli çalıştırma biçimlerine son verilmesi ve eğitimini tamamlayan tüm eğitim emekçilerinin atamalarının kadrolu olarak yapılması" talepleriyle Adana'da başlattığı imza kampanyası sürüyor.

Kampanya çerçevesinde, 9 Ocak Cumartesi günü saat 14.00'da, İnönü Parkı'nda imza standı açıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

THY'de saldırılar artıyor...

THY'de örgütlü Hava-İş Sendikası 22. Dönem

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerine hazırlanıyor.

19 Ocak 2010 tarihinde başlayacak olan TİS görüşmelerine ilişkin açıklama yapan Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atıl Ayçin, THY'de yolcu hizmeti başta olmak üzere birçok hizmetin taşeronla devredilmesi için çalışıldığını belirterek, bunun da kamuoyunun dikkatini çekmeden, hissettirmeden yapılmaya çalışıldığını söyledi. Geçmiş TİS sürecinde THY yönetiminin saldırıları ve karalama kampanyalarıyla karşılaşan Hava-İş Sendikası, toplu sözleşme görüşmelerini 13 bin üye üzerinden yürütecek.

Mutaf direnişinde patron-yargı işbirliği

Balıkesir tabakhaneler mevkii tren yolu üzerindeki Mutaf Ambarı'nda işten atma saldırısına karşı direnen işçilerin mücadelesi bu kez de patron-yargı işbirliğiyle sindirilmek isteniyor.

Kurdıkları direniş çadırıyla mücadele kararlılıklarını sürdüren TÜMTİS üyesi işçiler, Mutaf patronunun 6 Ocak 2010 tarihinde Balıkesir Savcılığı'na şikayette bulunmasının ardından bu karara 7 Ocak 2010 tarihinde itiraz ettiler. Geçtiğimiz günlerde, direniş çadırları işverenin şikayeti üzerine kaldırılan ve direniş yerine gitmeleri yargı kanalıyla da engellenen işçiler 11 Ocak Pazartesi günü çadırlarını tekrar kurmak isteyince çevik kuvvet ekipleri tarafından gözaltına alındılar.

Kızıl Bayrak / Bursa

Taşeron işçilerden eylem

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan taşeron işçiler 11 Ocak günü saat 14.00'te, Konak'taki eski Sümerbank önünde toplanarak "Taşeron ve işsizliğe hayır! İBB Park ve Bahçe İşçileri" pankartı ile İBB önüne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Eylemde Kent AŞ işçileri adına yapılan konuşmada CHP'nin ikiye bölünmesi teşhir edildi. TÜMTİS, Deri-İş, BDSP, Kent AŞ işçileri, MBP, DHF, ÖDP ve Halkevleri'nin destek verdiği eylemde "TEKEL işçisi onuru ve hakları için direniyor. Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim! / BDSP" bildirileri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

BALNAK'ta sendikasızlaştırma saldırısı

Halkalı'da bulunan BALNAK Lojistik AŞ önünde 12 Ocak Salı günü basın açıklaması düzenleyen Nakliyat-İş Sendikası, işten atılma ve sendikasızlaştırma

saldırısını protesto etti.

"BALNAK'da sendikal baskıya işçi kıyımına son - Atılan işçiler geri alınsın / DİSK Nakliyat-İş" pankartının açıldığı eylemde konuşan Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, işçilerin ücretlerine iki yıldan bu yana zam yapılmadığını söyleyerek, en başarılı işçi seçilen ve plaketle ödüllendirilen işçilerin sendikaya üye olmalarının ardından "performans düşüklüğü" gerekçesi ile işten atıldığını ifade etti.

Açıklamanın ardından yarım saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Basın açıklamasına BDSP ve HKP destek verdi. Eyleme 40 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Çemen Tekstil'de grev

Gaziantep'te Başpınar 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Çemen Tekstil'de DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası 12 Ocak 2010 tarihinde grev uygulaması başlattı.

Genel-İş ve Eğitim Sen'in de katıldığı eylemle greve çıkan işçilere DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak seslendi.

İşverenin sendikayı istemesine gerek olmadığını, sendikayı patronun değil işçilerin isteyebileceğini belirten Budak, Çemen Tekstil'de de sendikayı işçilerin istediğini ve örgütlendiklerini söyledi.

Fabrikada sendikalı-sendikasız ayrımı yaparak grevi kırmaya çalışan Çemen Tekstil patronu işe yeni alınan işçileri grevi kırmak için kullanıyor. Üretimin durduğu fabrikada sendikasız işçilerin de greve katılım sağladığı belirtiliyor.

Sincan Belediyesi'nde işten atılan işçilerden eylem

Ankara Sincan Belediyesi'nden işten atılan 360 Sinkent işçisi 13 Ocak günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile işlerine geri dönmek istediklerini belirttiler.

İşçiler adına yapılan açıklamada ihaleyi alan özel şirketle çalışmak istediklerini belirten işçiler Belediye Başkanı Mustafa Tuna'nın bunu kabul etmediğini ifade ettiler.

Belediye işçileri attıkları sloganlarda sık sık Sincan Belediye Başkanı Mustafa Tuna ve Başkan Yardımcısı Abdurrahim Çöloğlu'nun istifasını istediler.

Düzen partileri CHP ve MHP'nin milletvekillerinin de boy gösterdiği "işçilerin işten atılmadan özelleştirme yapılması" gerektiğini savundular.

Kızıl Bayrak / Ankara

TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması

Sınıfın ve dev

(EKİM / Sayı: 262 / Ocak 2010)

7 Kasım 2009'da kamuoyuna ilan edilen **TKİP III. Kongresi** resmi çalışmalarına **Cihan** yoldaşın burada elden geçirilmiş kayıtları sunulan açılış konuşması ile başladı. Konuşmanın parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerine doğal olarak yer verilmedi. Metnin başlığı ve ara başlıkları ise buradaki yayın esnasında konuldu...

Partinin başlıca zaafı ve yetersizlik alanları

Tüm üstünlüklerine rağmen partimiz bugün büyük yetersizlikler, önemli bazı zaafiyetler içerisindedir. Bunların bilincinde olmamız ve bunlarla uğraşmamız gerekir. Bu yetersizliklerin anlaşılabilir nedenleri var kuşkusuz. Süreç hep belli zaaf ve yetersizliklerle içiçe ilerleyecektir. Bunu hiçbir biçimde zaafılarımızı ve yetersizliklerimizi önemsizleştirmek veya meşrulaştırmak için söylemiyorum. Sadece zaafı ve yetersizlikler kaçınılmaz olarak hep olacaktır, bunu akılda tutalım, demek istiyorum. Önemli olan onlarla uğraşma iradesini ve gücünü yitirmemektir. En kritik nokta budur ve TKİP'nin bugüne kadar bu konuda yüzeğartıcı bir sınavı, bunun ürünü önemli bir deneyimi vardır.

Kendi yirmi yıllık sürecimiz boyunca nelerle karşılaşmadık ki biz. Bütün bunlarla uğraşarak parti inşa sürecini ileriye taşıdık. Partinin Kuruluş Kongresi'ni topladık, partiyi kurduk, ama arkası peşpeşe yenilen darbeler ve sonuçta bir yıkım oldu. Ama bakınız şimdi Parti'nin III. Kongre'sindeyiz ve bir yerdeyiz. Bu nedir, bu ne anlama geliyor, bu neyi anlatıyor? Bu karşılaştığımız sorunlara yenilmediğimizi anlatıyor. Eğer onlara yenilmemeyi başarırırsanız, kısa dönemli olarak geriye düşmüş gibi görünseniz bile, beş yıl ya da on yıl üzerinden bakıldığında, hep daha ilerde olduğunuzu görmekte güçlük çekmezsiniz. TKİP bugün gerçekten her açıdan daha iyi bir noktadadır. Bunu II. Kongre'de söylediğimde, bazı yoldaşlar örgütsel bakımdan geçmişte daha ileri olduğumuzu dile getirmişlerdi. Söyledikleri belli sınırlar içerisinde doğrudur da. Ama biz bugün, hiç değilse şu son iki kongre arasında attığımız adımlarla, artık örgütsel bakımdan da her zamankinden daha ileri bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz. Parti Kuruluş Kongresi'nden önceki aşamadan daha ileri bir noktadayız. Politik güç ve etki açısından ise zaten kıyaslanamaz ölçüde daha ileri bir düzeydeyiz.

Partimizin zaaf ve yetersizlikleri nelerdir ve biz özellikle hangi zaaf ve yetersizliklere yüklenmeliyiz? Bu konuda söyleyeceklerimi, sözü uzatmamak için, maddeleştirerek mümkün mertebe kısaca sıralamak istiyorum. Zira bu sorunlar zaten kongre gündemimizde bir parçasıdır.

oluşturmaktadırlar, nasıl olsa üzerine genişçe tartışmak ve değerlendirmeler yapmak olanağımız olacak.

1- Partide ideolojik donanım ve birikim yetersizliği

Partimiz belli bir açıdan bakıldığında ideolojik bakımdan güçlü bir konumdadır. Parti'nin teorik-programatik sağlam bir temeli vardır, asıl gücü de öncelikle buradadır. Her şeyden önce tüm temel meseleler üzerinden ideolojik bir açıklığı var partinin. Bu sayede sağlam temellere oturan bir programı var. Parti programı, toplumun ve devrimin sorunlarına bakışta elde edilmiş ideolojik açıklıklardan süzölmüş, program formu içinde formüle edilmiş sonuçlarından oluşur. Programımız, genel teorik sorunların yanısıra toplumun ve devrimin temel sorunları konusunda asgari bir ideolojik açıklık içerisinde olduğumuzun da en çarpıcı, en temel, en dolaysız bir göstergesidir. Partimizin, programımıza da dayanak oluşturan, onu besleyen ve gerekçelendiren, kapsamlı incelemeleri, değerlendirmeleri, çözümlemeleri vardır. Partinin bütün bu bakımlardan ideolojik planda sağlam bir konumu ve belirgin bir gücü vardır. Ama yazık ki bunu oluşturan birikim, partinin bugünkü kadrosal varlığına maledilebilmiş değildir. Bu anlamda, parti düzeyinde kolektif bir ideolojik donanıma, düzeye ve kuvvete dönüştürülebilmiş değildir. Sözümlü de asıl buraya, partinin temel önemdeki bir zaafiyet alanına bağlamak istiyorum.

Saflarımızda çok belirgin bir ideolojik eğitim ve donanım yetersizliği var. Kadrolarımızın büyük bir bölümünün Marksizme ve parti çizgisine ilişkin bilgisi ve kavrayışı son derece yetersizdir, doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla yüzeyseldir. Bunun altını yıllardır çiziyoruz ve bunu yenmek için partiyi yönlendirmeye de çalışıyoruz. Ama yazık ki bu temel önemde yetersizliğin üstesinden gelebilmek konusunda henüz fazlaca bir mesafe katedebilmiş değiliz. Doğal olarak bunun tüm olumsuz sonuçları parti yaşamı ve çalışması üzerinden de bir biçimde yansımaktadır.

Partimizin asıl üstünlüğü ve en büyük kuvveti ideolojik alandadır, bunu unutmamak gerekir. Biraz sonra devrimci örgüt sorunu, partinin bu alandaki üstünlükleri ve sorunları üzerinde de duracağım; ama önemle vurguluyorum, sağlam bir ideolojik kimliğiniz yoksa, açık bir ideolojik bilinciniz yoksa devrimci örgüt sorununda da başarısızlığa uğramanız kaçınılmazdır. Böyle bir örgüt kuramazsınız, bir biçimde kursanız bile sonuçta yaşatamazsınız. Her şeyin başı partinin toplamında sahip olduğu ideolojik açıklık ve sağlamlıktır, kolektif ideolojik birikim ve donanımdır. Partide

min partisi olabilmek!

ideolojik açıklık ve güç vardır, fakat bu partiye maledilememiştir. Partinin toplamında kolektif bir düzey ve donanım haline getirilememiştir. Bu şu an en ciddi sorunlarımızdan biridir.

Örneğin partimizin, devrimci teorinin ve politikanın temel konuları üzerine belli bir rahatlık ve isabetlilikle kalemini kullanabilen çok az kadrosu vardır. Bu bile bir şey anlatmaktadır. Partimizin Türkiye devriminin sorunları hakkında açık görüşleri, kapsamlı değerlendirmeleri ve tartışmaları vardır. En kritik noktalar üzerinden yeterli açıklıklar vardır. Ama tüm bu açıklıklara rağmen devrimin şu veya bu sorunu üzerine zenginleştirici bir teorik inceleme yapabilecek ya da bir ideolojik polemik yürütebilecek, ya da bu açık görüşleri somut bir sorun üzerinden amaca uygun biçimde işleyebilecek kadroları, birkaç istisna dışında, yazık ki halen yoktur. Bu, partinin ideolojik donanım bakımından zayıflığının özel ama son derece önemli bir yansımasıdır. Özel bir yansımasıdır diyorum, zira sorun, bu türden bir elit grubun parti içinde olması sorunundan ibaret de değildir, hiçbir biçimde. Toplamında parti, kadrosal birikiminin somut durumu üzerinden bakıldığında, ideolojik birikim ve donanım yönünden belirgin biçimde zayıftır, asıl altını çizmek istediğim budur. Sorun yukarıdan aşağıya tüm partiyi kesmektedir. Mücadelenin zorlu koşulları içinde verilen kayıplar, aynı nedenlere dayalı dökülmeler, eldeki güçlerin yeniliği vb., bunun belli sınırlar içinde bir açıklamasını verebilir bize. Ama sonuçta parti bu sorunu çözmek zorundadır.

Partinin bu alandaki yetersizliğini mutlaka ve gereğince önemsemeliyiz. Yoldaşlarımızı gündelik yayınlara gereğinden fazla zaman ayırmaktan, özellikle de sanal yayın tuzağıyla değerli zamanlarını heba etmekten kesin olarak kurtarmalıyız. Onları sistemli biçimde Marksizmi incelemeye yöneltmeli, bunu düzenli olarak denetlemeli, bilinçli olarak yönlendirmeliyiz. Her bir yoldaşımızla, her bir organımızla bu çerçevede ve sistemli biçimde özel olarak ilgilenmeliyiz. Artı, bu temel üzerinde partinin ideolojik çizgisini, programatik birikimini sistemli biçimde ve döne döne incelemeye, anlamaya ve sindirmeye yöneltmeliyiz. Yoğun bir pratik çalışma ve koşturma içindeki kadro ve militanlarımızın eğitim ve inceleme yapmak için zamanları fazlasıyla sınırlı ve biz bu sınırlı zamanın mutlaka amaca en uygun bir biçimde kullanılmasını güvence altına almalıyız. Bu bir önderlik, yönlendirme ve denetim sorunudur. Ve tüm partide sürekli bir iş olarak ele alınmak durumundadır.

Bunca sözden sonra gereksiz ama ben eklemekten kendimi alamıyorum. Bazı yoldaşlarımız günlük basın okumaya, ya da interneti gündelik olarak izlemeye pek meraklı. Oysa bu gerçek bir tuzaktır, düşünsel kısırlık ve cahilliğin süreklileşmesidir. Buna eğilimli yoldaşlarımıza benim söyleyeceğim şudur: Bu yolla belki gündelik olaylarla ilgili bir bilgi edinirsiniz ama

hiçbir temelli bilinç ve birikim edinemezsiniz. Hele de, sağlam bir marksist bakış açınız, o temel üzerinden parti çizgisini az buçuk derinlikli bir kavrayışınız da yoksa, gündelik olarak okuduğunuz şeyler zihninizi bir o tarafa, bir bu tarafa savurmaktan öteye bir yarar sağlamaz. Onun bunun ideolojik etkisi altında salınır kalırsınız. Sayısız burjuva ve küçük-burjuva önyargının esiri haline gelirsiniz. Bu istem ve iradenize rağmen böyle olur. Buna direnme kapasitesini size ancak marksist birikim ve bu temel üzerinde parti çizgisinin derinlikli kavranışı verebilir. O halde siz de temel önceliği kesin olarak buna vermelisiniz, zamanınızı bilinçli bir tutumla buna ayırmalısınız.

2- Partiyi örgütlemek ve her bakımdan bütünleştirmek

Partiyi örgütlemeli ve her bakımdan bütünleştirmeliyiz, bu üzerinde durmak istediğim ikinci sorun. Parti örgütümüz bu haliyle çok yetersiz. İki açıdan yetersiz. İlkin, biçimsel bir örgütsel varlığınız olabilir ama buna rağmen bu yapı kendi içinde gereğince sağlam ve oturmuş olmayabilir. Bu açıdan belli sınırlar içinde bir örgütlenme sorunumuz olduğuna kuşku yok. İkinci olarak, mevcut örgüt yapınız kendi içinde az çok sağlam bir temele de oturuyor olabilir, ama fazlasıyla dar ve sınırlı kalabilir. Bu darlık politik etkiniz ve sempatizan çeperinizle kıyaslandığında belirgin biçimde göze batıyor da olabilir. Partimizin bu açıdan da ciddi boyutlarda bir örgütlenme sorunu vardır. Parti örgütümüz fazlasıyla dar ve sınırlıdır. Bu derinlemesine olduğu kadar genişlemesine de böyle. Her ilin kendi içinde aşağıya doğru derinlemesine olduğu kadar ülke genelinde genişlemesine de demek istiyorum.

Örgütlenmek öncelikle kadrolaşmak demektir. Elbette ki kadrolaşma örgütsel süreçler içinde olur. Ama sonuçta bizim iyi kötü örgütsel yapımız var. O zaman çok sıkı bir disiplin ve bir tutumla buna

sempatizan birikimini mümkün mertebe kadrolaştırmaya bakmalıyız. Parti sempatizanları, taraftarları ya da militanları ile parti kadrosu aynı şey demek değildir. Parti kadrosu, partinin temel ve dönemsel mücadele ihtiyaçlarına politik ve örgütsel açıdan yanıt verebilen donanımlı insan demektir. İnsanlar örgütlenirse ve çok yönlü olarak eğitilirse, sonuçta parti kadrolaşabilir. Bunu partide çok özel bir ilgi ve uğraş haline getirmek zorundayız. Şu an partinin en büyük ihtiyacı yeterli sayıda eğitimli ve donanımlı insandır, yani kadrodur. Partimizin geleceği ne kadar kadrolaşacağına da sıkı sıkıya bağlıdır.

Kadrolaşma ihtiyacına iki bakımdan işaret ediyorum. İlkin, mevcut ve potansiyel kadroların niteliğini yükseltmek, ikinci olarak kadro sayısını mümkün mertebe çoğaltmak anlamında. Yani sorunu nitelik açısından olduğu kadar nicelik açısından da vurgulamış oluyorum.

Halen çok dar bir örgütsel yapımız var. Politik etki alanımız ve çalışma kapasitemiz ile örgütsel durumumuz arasında belirgin bir açığı var. İlki ikincisiyle kıyaslanmayacak ölçüde geniş ve büyük. Farkında olalım ya da olmayalım, geline yerde TKİP fazlasıyla önemli bir politik harekettir artık. Fazlasıyla ciddiye alınan ve gitgide daha geniş bir ilgi alanına giren bir partiyiz. Bu, politik etkimizdeki büyümeyi anlatıyor. Geniş bir politik etki alanımız ve çalışma kapasitemiz var. Ne de olsa gece gündüz didinip duran bir partiyiz. O kampanyadan bu kampanyaya, o gündemden bu gündeme, o işten bu işe yoğun bir politik uğraş içindeyiz. Daha da önemlisi, bütün bu çabayı ilkeli, tutarlı ve kararlı bir politik mücadele çizgisinde gösteriyor olmamızdır. Bu politik faaliyet kapasitemizi ortaya koymakla kalmıyor, giderek daha geniş bir ilgiye de konu oluyor. Fakat işte bu alandaki üstünlükle kıyaslandığında, örgütümüz fazlasıyla dar ve kadrosal bakımdan fazlasıyla zayıf. Çalışan militanı ile örgütlü partili sayısı arasında ilki lehine göze batan bir farklılık var.

Sonuç olarak, partide kadrolaşmayı sürekli bir iş haline getirmemiz, partinin kadrosal gücünü sürekli büyütmemiz gerekir. Ama bu, özel ve yöntemli bir uğraşla olur ancak, partinin kapılarını ilkesiz ve kuralsızca açarak, partiye buna hazır olmayan insan yığarak değil. Bu ikincisi partinin düzeyini düşürür yalnızca, niteliğini bozar ve giderek de güvenliğini tehdit eder. Ancak amaca uygun bir kadrolaşma çizgisiyle parti örgütünü büyütebiliriz. Mevcut kadroların düzeyini sistemli bir biçimde yükseltmek ve parti çeperindeki sempatizan birikiminden sistemli bir biçimde yeni kadrolar çıkarmak. Niteliği ve niceliği bir arada, içiçe ele almak, kadrolaşmayı bu temelde gerçekleştirmek... Bu, parti örgütümüzü güçlendirme, büyütme ve yaygınlaştırma olanağı verir bize. Partiyi örgütlemek ve parti örgütünü büyütmekten kastettiğim budur, kadrolaşma sorunu çerçevesinde.

Partiyi her alanda ve her bakımdan bütünleştirme sorununa gelince. (...)

(Yayınlanamaz bölümler... -Red).

İşte bu anlamda da önümüzde partiyi bütünleştirmek diye bir sorun var. Bu sürecin içerisine gireli hayli zaman oldu, bunda belli bir mesafe de aldık. Yeni bir parti kongresindeyiz, katedilen mesafenin bir bilançosunu çıkaracağız, bunun sorunlarını, güçlüklerini tartışacağız ve bu süreci yeni bir düzeye çıkaracağız. Bütünleşmeden kastım bir yanıyla budur.

Öteki yanıyla da, bu partinin kendi içinde birliğini her anlamda güçlendirmesi de, partiyi bütünleştirme kavramı ve ihtiyacı içinde bir sorundur. Partimizi ideolojik ve taktik bakımdan, örgütsel, ruhsal ve moral bakımdan, değerler sistemi yönünden vb., sağlamca birleştirip bütünleştirmek durumundayız. Parti kendi birliğini bütün bu açılardan güçlendirmek zorundadır. Bu ise büyük ölçüde canlı, dinamik bir parti içi yaşamla başarılabilir bir iştir.

Bu, II. Kongre sonrasında özellikle önemsedığımız bir konu oldu ve bu alanda belli bir mesafe de alındı. Fakat halen de fazlasıyla yetersiz kaldığımız bir alandır. Parti, III. Kongre’den itibaren buna çok daha özel bir önem vermelidir.

II. Kongre sonrasında iç iletişim ile canlı bir parti içi yaşam kurmak doğrultusunda atılan adımlar gerçekte fazlasıyla yetersiz olduğu halde, bu kadarı bile partide bir heyecan, canlılık ve güven yaratabildi. Demek ki, biz bu türden bir uygulamayı kurumlaştırır, sistemleştirir ve sürekleştirirsek, gerçekten canlı devrimci bir iç yaşam kurmayı başarırız. Birçok konuyu ve sorunu da bu zeminde daha açık ve rahat bir biçimde ele alacağımız için, böylece partide ideolojik, politik, moral ve ruhsal bir bütünleşme doğrultusunda çok daha büyük mesafeler alırız.

3- Partiyi proleterleştirmeliyiz...

Partiyi proleterleştirmeliyiz, bu üçüncü bir önemli sorunumuz ve ihtiyacımız... Parti artık belirgin bir ağırlıklı proleterleşmek zorunda. Daha işin başındayken fabrika temeline dayalı parti hücrelerinden söz ediyorduk. Bunu dile getirdiğimizde daha çıkışımızın ilk adımlarındaydık, sınıfın ve kitlelerin dışındaydık, daha doğru dürüst örgütümüz ve kadromuz bile yoktu. Böyle olunca o gün için biraz fantastik görünebiliyordu bu düşünce ve söylem. Oysa gerçekte son derece önemli ve anlamlı bir düşünce idi. Zira stratejik önemde bir bakışı ortaya koyuyordu. Ciddi bir parti, devrimci bir sınıf partisi, fabrika temeline dayalı hücreler üzerinde yükselir diyen bir bakıştı bu.

İlk ortaya konulduğunda pratik yönden biraz hayalci görünen bu düşünceyi hayata geçirmenin önemli maddi koşullarına sahibiz bugün. Bugün artık işçiler içerisinde kadrolaşabiliyoruz. Dahası bu alandaki olanaklar günden güne çoğalıyor. Somut olarak çeşitli bölgelerden yoldaşlarla konuşurken,

bölge örgütlerimizin dökümünü yaparken görüyoruz, bizzat işçiler arasından kazanılmış üye ve aday üyelerimizin sayısı belirgin bir hızda artıyor. Bunlar sınıf çalışması içerisinde kazanılmış sınıf bilinçli proleterler ve artık yönetici alt bölge komitelerimizde yer almaya başlıyorlar. Demek ki partinin sınıfsal bileşimi yönünden de yavaş yavaş mesafe alıyoruz, proleterleşiyoruz.

Öte yandan, artık bazı işçi direnişlerine önderlik edebilen bir gelişme aşamasındayız. Çeşitli direnişlerin örgütlenmesinde bir yerimiz ve rolümüz var. Ve direnişler, her zaman sınıf içerisinde kadrolaşmanın en verimli zeminleridir. Demek ki geline yerde partiyi proleterleştirmek hedefini önümüze daha somut bir görev olarak koyabiliriz. Parti sistemli bir çaba ve özel bir yüklenme ile artan oranda proleterleşmelidir. Saflarına sürekli bir biçimde yeni işçi üyeler kazanarak ve örgütlenmesini giderek fabrika temeline doğru yayarak yapmalıdır bunu. Fabrika birimleri, eğitim grupları, çalışma grupları, çalışma komiteleri, giderek parti hücreleri kurarak örgütlenmesini sınıf zeminine, sınıf eksenine yaymak anlamında da partinin proleterleşmek gibi bir görevi var.

Sınıf çalışmamızın sorunlarını tartışırken, sorunun örgütsel ve kadrosal boyutu karşımıza somut olarak böyle, yani parti örgütlenmesini sınıf zeminine oturtmak ve sınıf içinden sistemli biçimde kadrolaşmak olarak çıkacaktır.

4- Partimizi devrimcileştirmeliyiz, her alanda ve her açıdan!

Bir dördüncü konuya geçiyorum... Partimizi devrimcileştirmeliyiz, her alanda ve her açıdan! Bu biraz netameli bir sorun. Devrimci bir partinin, hele de devrimci çizgiyi, örgütü ve pratiği özenle gözetken devrimci bir partinin, gündemine partiyi devrimcileştirmeliyiz diye bir sorun getirildiği zaman, hafif incitici bir yanı da olabiliyor bunun, biliyorum. Ama bunu, bu tespiti ve ihtiyacı, buna rağmen büyük bir sükunetle karşılamalı, anlamalı ve gereklerini ciddiye almalıyız. Partide devrimci kimlik yönünden belli zayıflıklar var, buna gözlerimizi kapatamayız. Kongre gündem metninde de özlü bir biçimde ortaya konulduğu gibi, bu, dönem ve süreçlerle sıkı sıkıya bağlantılı bir sorun. Bu çerçevede çok da anlaşılır bir sorun. Uzun yıllardır belirgin bir sosyal durgunluk egemen topluma ve ortada militan bir kitle hareketi yok. Solda sonu gelmeyen tasfiyeciler savrulmalar var ve bunlar zaman zaman bizi de yalayabilen etkili bir cereyana da dönüşüyor. Devletin sistematik saldırılarıyla bir açık alana sürülme, burada politik olarak tutunma mecburiyetinde kalışlar ve bunun kendiliğinden yarattığı kemirici, bozucu ve zayıflatıcı sonuçlar var. Bütün bunların bize de yansıyan etkilerini açıklıkla ve yüreklice görmeli, sorgulamalı ve bilinçli bir mücadeleye konu etmeliyiz.

Partinin bu anlamda ve bu sınırlarda devrimcileşmek gibi bir sorunu var. Bu, partide devrimci değersiz, devrimci Ansivada, https://www.ansivada.org

devrimci direnme anlayışını, politik yaşamın karşımıza çıkardığı sorunlarla bağlantılı olarak titizlikle gözetmek sorunudur.

Tabii ki devrimci kimlik temelde ideolojik-politik bir sorundur. Partinin ideolojik çizgisinde, programında, taktiğinde, örgütsel hattında, değerler sisteminde bu açıdan herhangi bir sorun yoktur. Olduğu kadarıyla sorun bunun kadrolara özümsetilmesidir, ki buna ilişkin sorunlar üzerinde önemle duruyoruz. Kastettiğim bu değil. Sorun pratik cephede ve her açıdan devrimcileşmek sorunudur.

Mücadelenin zorluklarını daha derinden hissettikçe saflarımızda yaşanan dökülmelere gözümüzü kapatamayız, bunun bir anlamı var. Habip Gül yoldaşın güzel bir sözüdür; “Cevher işleyen cüruf çıkarır!” Biz cevher işliyoruz, tabii ki cüruf çıkaracağız. Cevher işlemeliyiz ve cüruf çıkarmalıyız, gelişme ve devrimcileşme sürecimizin diyalektiği böyle işlemeli. Kaldı ki partide devrimci standartları yükselttiğimiz ölçüde cüruf kendiliğinden çıkacaktır, bundan da kuşku duymayınız. Bu açıdan dönüp kendimize baktığımızda ve zayıflıklarımızla sistemli biçimde uğraştığımızda, böylesi zayıf ve sorunlu kimselerin saflarımızda tutunabilme şansı ve olanağı da kalmaz. Daha biz kapıyı göstermeden böylelerinin çoğu kendiliğinden kaçıp gideceklerdir. Bu durumda bize de, Lenin’in yenilgi döneminde partiyi ve devrimi kitlesele olarak terkeden aydınları hedeflerken kullandığı ifadeyle, “Alçakların canı ceheneme!” demekten başka yapacak bir şey kalmaz.

Merkezi önderlik, yerel önderlikler, yayın organları...

Önümüzdeki dört önemli sorun ve görev alanını ortaya koymaya çalıştım, partideki zaaf ve zayıflıklarla bağlantılı olarak. Bunları, ideolojik donanım, partiyi örgütlemek ve bütünleştirmek, partiyi proleterleştirmek ve partiyi her açıdan devrimcileştirmek olarak sıraladım. Bunlar kongremizin sunulmuş gündeminin de önemli konularıdır ve dolayısıyla kongre çalışması içinde üzerinde enine boyuna durmak olanağı bulacağız. Ben bunlara, bir açılış konuşması kapsamında, mümkün olduğunca kısa ve kuşkusuz hayli eksikli olarak değinmiş oldum. Yine de bunlara birkaç noktayı daha eklemek istiyorum. Bunlar da kongre gündemi metninde yeterli açıklıkta yer alıyor olsalar da.

İyi çalışan bir merkeze ihtiyacımız var. Halen MK’nın konumlanışı amaca ve verimli bir çalışmaya uygun değil. Bu alanda geride kalması gereken çok çeşitli sorunlar var. Konu kuşkusuz yeni seçilecek MK’yı ilgilendirmektedir. Yeni MK, verimli bir çalışmayı güvence altına alacak bir iç örgütlenme ve çalışma tarzına geçişi sağlamakta yükümlüdür. İşte parti kongresi bu yükümlülüğü açık ve vurgulu bir biçimde ifade etmelidir. Bu konuda ortaya emredici ve bağlayıcı bir irade de koymalıdır. Hiç değilse halen parti gündemi metninde ortaya konulan sorunlar

kapsamında ve sınırlar içerisinde. MK profesyonel bir konumlanmanın koşullarını mutlaka yaratabilmeli, partinin önderlik ihtiyaçlarına en ileri düzeyde ve amaca uygun biçimde yanıt vermenin yollarına bakabilmelidir, diyebilmelidir.

Halen bazı MK üyelerimiz sıradan gündelik pratik işler içinde bile yer alabiliyorlar. Elbette gerekli olduğunda bundan geri durmamanın devrimci tutum ve sorumluluk göstergesi bir yanı var. Ama bu durumun süreklileşmesinin mazur görülebilecek bir yanı yok. Bu bir işlev kaymasının, aynı anlama gelmek üzere amatörliğin bir göstergesidir. Partinin çok daha temelli önderlik ihtiyaçları vardır. MK'nın görevi buna yanıt vermektir, konumunun gerektirdiği biçimde partiye önderlik etmektir. Parti önderliğinin, yani partinin başarıyla yönetilebilmesinin gerektirdiği işlere yoğunlaşmaktır. Dolayısıyla kendini buna göre konumlandırmak, çalışmasını buna göre yürütmek ve önderlik görevlerini buna göre somutlamaktır.

Bunu tamamlayan ikinci önemli bir konu, inisiyatifli çalışabilen güçlü yerel önderlikler sorunudur. Geniş bir inisiyatifle çalışabilen, birçok bakımdan kendine yetebilen yerel örgütler, partinin toplam çalışmasını rahatlatıp güçlendirecektir. Bu da parti için büyük bir üstünlük ve kazanım anlamına gelecektir.

Partinin genel planda bir ideolojik açıklığı varsa, partinin çizgisini, değerlendirmelerini ve deneyimlerini partinin toplamına iletebilen düzenli ve az çok işlevli yayın organları varsa, bu arada MK'nın düzenli aralıklarla partiye ulaşan parti içi değerlendirmeleri ve direktifleri varsa, bu durumda, İl Komitelerinin bulundukları illeri geniş inisiyatifle ve hakkını verecek bir biçimde yönetebilmesinin de asgari koşulları var demektir. Parti bu koşullara sahipse eğer, bu durumda yerel örgütlerin geniş bir inisiyatifle çalışmasını sistemli biçimde teşvik etmeliyiz.

Ama bu, buna uygun, bu geniş inisiyatifli parti çizgisinde doğru ve yaratıcı bir biçimde kullanabilen bir yerel örgüt bileşimi demektir. Siz geniş bir inisiyatifle çalışmaya teşvik edersiniz de sonuçta yerel örgüt buna yetmeyebilir, hatta bunun altında ezilebilir de. Gerekli olan, yerel örgütü buna uygun bir donanım, aktiviteye, yaratıcı bir inisiyatife kavuşturabilmektir de aynı zamanda, demek istiyorum.

Üçüncü bir temel ihtiyacımız, MK'nın yakın önderliği ve denetimi altında partinin en iyi kadrolarının katkılarına dayalı olarak çıkan yayın organlarıdır. Partimizin en iyi kadrolarının bir bölümü halen parti yayınlarına yazı yazmıyor. Buradaki bileşim üzerinden bile örneklenebilir bu. Oysa parti yayınları, partiyi yönlendirip yönetmenin en iyi, en etkili araçlarıdır. Politika bu araçlar üzerinden belirlenecektir, partiye buradan yön verilecektir, deneyimler buradan aktarılacaktır, yanlışlara bunlar üzerinden müdahale edilecektir. Peki partinin en iyi kafaları, parti sorunlarına olduğu kadar deneyimlerine de hakim kafaları, parti çizgisinin koruyucusu kollayıcısı olan, olması gereken kadroları, bu yayın araçlarını etkili ve sistemli bir biçimde kullanmazlarsa eğer, bu nasıl olacaktır?

Bu kongreden itibaren kesinlikle partinin ileri kadrolarının partinin temel yayın organlarına düzenli katkısını zorunlu bir görev ve yükümlülük haline getirmek gerekir. Partinin Merkez Yayın Organı'nın her sayısına temel önemde bir yazı yazmayı, her MK üyesi için bir zorunlu yükümlülük haline getirmek gerekir. Bunun gereklerini yerine getirmeyen MK üyelerinden ise hesap sormak ve bir sonraki kongrede böyle bir görevden kesin olarak almak gerekir. Bunu böyle yaptırımlara bağlayamazsak, ricayla, temenniyle bu temel önemde sorunu çözemeyiz. Yıllardır bu partinin en ileri kadrolarının önemli bir bölümü parti yayınlarına yazı yazmıyor. Bu aklın alacağı şey değildir, bu bir anormalliktir. Gelinek yerde bu anormalliği kesin olarak geride bırakmak zorundayız.

Son olarak özel ama son derece önemli bir konuya, teknik alt yapı ve sahte evrak sorununa değinmek istiyorum...

(Yayınlanamaz bölümler...-Red.)

Siyasal durum üzerine bazı belirlemeler

İçinden geçmekte olduğumuz özel tarihi evreye ilişkin bazı belirlemelerle devam etmek istiyorum.

Tarihsel ölçülerle ele aldığımızda geride bıraktığımız son otuz yılın, gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de, bir sosyal durgunluk ve siyasal gericilik dönemi olarak yaşandığını biliyoruz. Dünyada neoliberal saldırı ve "yeni sağ" şahsında burjuva gericiliğinin yükselişi, Türkiye'de ise 12 Eylül faşist darbesi ile başlayan bir dönem oldu bu.

Bugün bu dönemin gerek dünyada gerekse Türkiye'de aşılmakta olduğuna ilişkin işaretler çoğalmaktadır. Dünya genelinde bu daha belirgin bir olgudur ve gerçekte çok da yeni bir gelişme değildir. Türkiye'de ise özellikle şu son birkaç yıl içinde ve özellikle de sınıf hareketi üzerinden dikkate değer bir yeni kıpırdanma var. Rejim krizi, ekonomik kriz, Kürt sorunu gibi toplumsal çapta büyük etkiler yapabilen sorunların karmaşık ve çelişik etkileri, kesin şeyler söylemeyi hala da güçleştirmektedir. Kesin olansa, sınıf hareketindeki yeni canlanmanın akıbetinin sürecin seyrinde belirleyici bir rol oynayacağıdır. Bu yeni hareketlenme bir kez daha kolayca kırılırsa, sosyal durgunluk dönemi daha da uzayacak demektir. Tersinden, yayılıp güç kazanırsa, bu durumda bunun etkileri sınıfın daha geri katmanlarına ve öteki emekçi kesimlere de yansiyacak, böylece yeni bir kitle hareketliliği dönemi de nihayet başlamış olacaktır.

Öte yandan, gerek dünyada gerek Türkiye'de bir kriz dönemi içindeyiz. Kapitalist dünya sistemi yeni bir büyük kriz içine girmiş bulunmaktadır. Bu, çok yönlü çok boyutlu bütünsel bir sistem krizidir. 2008'de patlak veren ekonomik ve mali kriz buna yeni düzeyde yıkıcı maddi bir zemin kazandırmış oldu. Bundan böyle krizi bu ekonomik zemin üzerinden fakat tüm boyutları ile birlikte, bir bütün olarak ve bir dönem olarak ele almak durumundayız. Krizin kendi iç dalgalanmalarına, iniş çıkışlarına, ani daralmalarına ya da kısmi genişlemelerine, fazlaca takılmamalıyız. Bunlar bütün büyük krizlerin gelişim seyrinde vardır. Bırakalım bunlarla uzmanlar uğraşsınlar. Biz krizi önümüzde uzanan bir dönem perspektifi içinde ele almalı, gerekli sonuçları da buna göre çıkarmalıyız. Yani bir büyük kriz döneminde devrimci bir partiyi bekleyen stratejik önemde görev ve sorumluluklar nelerse onlar üzerinde yoğunlaşmaya bakmalıyız. Krizin kısa dönemli sonuçları üzerinden gündelik politika yapmak, krizin yıkıcı etkilerinin kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluğu örgütlemeye bakmak işin en kolay yanıdır. Her türlü sol akım buna kendiliğinden bir tepki de verir. Ama gerçekten devrimci bir parti, krizin büyük sosyal çalkantılara, çatışmalara, yıkımlara yol açtığı bir dönemi, bir süreci, bir yapıyı, bir durumu, bir

stratejik açıdan böyle bir döneme en iyi bir biçimde hazırlamaya, onun muhtemel sonuçlarını en hazırlıklı bir biçimde karşılamaya vermelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz özel tarihi evreye baktığımızda, bunun sol açısından da genel bir tasfiye dönemi olduğunu görüyoruz. Yakın tarihinin, bunu son 40 yıl üzerinden ifade ediyorum, hiçbir döneminde sol bu denli tasfiyeci bir sürüklenme ve dağılma içinde olmamıştı. Dağılma, buna kırılma da diyebiliriz, öncelikle ideolojik plandadır, temel hedeften yoksun bir belirsizlik içinde sürüklenmeye yol açan da budur. Devrimci ya da reformist hemen hiçbir parti ya da grubun açık bir ideolojik çizgisi, dolayısıyla bir stratejik doğrultusu yok. Eski çizgiye olan güven çoktan yitirilmişti, yıllardır yerine yeni bir şey de konamayınca, sonuç belirsizlik içinde bir sürüklenme oldu. Gelinek yerde ise bu süreç bir dağılma, bir çözülme, bazıları şahsında bir tükenme olarak seyrediyor. İçinden geçmekte olduğumuz tarihi evrenin geleneksel sol üzerinden kendini gösteren temel özelliği budur.

Toplum düzeyinde ise bir kargaşa ve kafa karışıklığı döneminden geçmekteyiz. Toplumun genelinde de büyük bir kafa karışıklığı var. Rejim içi dalaşma ve bunun bir uzantısı olarak Ergenekon operasyonu süreci buna iyi bir örnektir. Birçok kişi, siyasal grup ve çevre, demokratik kitle örgütü, sendika vb., bu konuda bir belirsizlik, belirgin bir kafa karışıklığı içinde. Bu, düzen güçlerinin yedeğine düşmeyi de beraberinde getiren bir durum doğal olarak. Demokrasiyi dinsel gericilikten bekleyebilenler bir tarafta, şoven ve militarist gericiliği laikliğin ve bağımsızlığın güvencesi sayabilenler öte tarafta. Sonuçta büyük bir kafa karışıklığı ve kargaşadır gidiyor.

Aynı kafa karışıklığı, aynı kargaşa Kürt sorunu konusunda da var. Son ayların tablosuna baktığımızda, Türkiye'de Kürt sorunu ha çözüldü ha çözülecek izlenimini kolayca edinebilirsiniz. Cumhurbaşkanı ortalığa düşmüş, sorunun çözümüne hiç bu kadar yaklaşmamıştık, bu ülke bu sorunu çözecektir, diyor. Hükümetin açılım söylemi ve onu arkalayan batılı emperyalistlerin tutumu bunu tamamlıyor. Tüm kesimleriyle büyük sermaye medyası da bunu iyimser bir beklenti olarak tüm topluma pompalıyor. Tüm bu çaba kafaları karıştırıyor, dayanaksız beklentileri büyütüyor. Oysa olup bitenin gürültülü bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını görmemiz çok sürmeyecek.

Büyük belirsizlikler barındıran bir sürecin içindeyiz. Rejim krizinin nereye varacağı, Kürt sorununun ne olacağı, mevcut sınıf hareketliliğinin akıbeti, tüm bunlar halen belirsizliğini koruyor. Aynı belirsizlik bölgesel planda da var. Irak'taki durumun ne olacağı, İran ile yaşanan nükleer santral krizinin nasıl çözüleceği henüz belli değil. Son Ermeni açılımıyla birlikte yeni bir boyut kazanan Kafkasya'daki durum da halen belirsizliğini sürdürüyor. Afganistan ve Pakistan'daki gelişmeler için de aynı şey söylenebilir. Özetle bölgede de büyük bir belirsizlik var. Demek ki hem içerde hem dışarda, Türkiye'de ve onu çevreleyen kriz ve çatışmalar coğrafyasında, aynı zamanda bir belirsizlikler döneminden geçmekteyiz.

Bütün bu sorunlar kongremizin çalışma gündemi kapsamında var. Bütün bunlarla ilgili olarak olanaklı sınırlar içinde bir açıklığa ulaşmak ve bundan parti için gerekli sonuçları çıkarmak, kongremizi bekleyen önemli bir sorumluluktur.

Partinin örgütsel güvenliği üzerine

Konuşmamı örgütsel güvenliğe ilişkin olarak temel önemde gördüğüm bazı sorunlarla bitirmek istiyorum...

(Yayınlanamaz bölüm... -Red.)

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Sermaye düzeni katletmeye devam ediyor!

Cinayetleri durdurmanın tek yolu topyekûn mücadele!

Hrant Dink 19 Ocak 2007 tarihinde katledildi. Güpegündüz ve İstanbul'un en işlek sokaklarından birinde hem de... Aylarca tehdit edilmişti, bu tehditleri sözde ilgililere de iletmişti. Daha sonra yargılama aşamasında Hrant Dink'e suikast düzenleneceğine ilişkin birçok ihbarın yapıldığı da ortaya çıktı. Her ne kadar cinayetin hemen ardından gelişen kitlesel tepkiyi dizginleyebilmek amacıyla 18 yaşında bir katil sıfatıyla ortaya atılmış olsa da, "ihmal" değil bilinçli bir gözardının/göz yummanın ürünü bir dizi ayrıntı, Ogün Samast isimli henüz çocuk yaştaki tetikçinin eline o silahı kimlerin tutuşturduğunu daha ilk günden ortaya koymuş oldu. Dink cinayetinin tohumu doğrudan sermaye düzeni tarafından ekilmişti.

Geçen 3 yıl ise sermaye devletin kanlı yüzünün bir kez daha apaçık ortaya çıkmasından ibarettir. Özelde Dink cinayeti ile ilgili yargılama süreci, genelde ise bu cinayetin işlendiği günden bu yana ardı arkası kesilmeyen yargısız infazlar ve sözde faili meçhuller insan hayatına kastın sermaye devletin en sürekli işlerinden biri olduğunu gözler önüne serdi. Ancak bu 3 yılda artık üstü örtülemez bir biçimde açıklığa kavuşan gerçekler sermaye devletin bir katil olmasından ibaret değildi; bu 3 yılda bütün toplum; mahkeme salonlarının adalet skeçleri sahnelenen birer gösteri merkezi, karakolların ölüm evi, meclisin ise demokrasi soytarılarını ağırlayan bir binadan ibaret olduğunu gösterdi.

Mahkemelerde dağıtılan adalet ve ötesi...

Gerçekten de Hrant Dink cinayetinin ardından başlayan ve hala devam etmekte olan davalar dizisi burjuva hukukun kime/neye hizmet ettiğinin belki de son yıllardaki en çarpıcı örneklerinden biri oldu. 3 yıl boyunca hemen hemen bütün delillerin ortada olmasına, bütün oklar sermaye düzeninin çeşitli kilit kurumları ve bu kurumların özellikle en yetkili/rütbeli kişilerini göstermesine rağmen deyim yerindeyse bir arpa boyu yol alınabildi. Hemen her duruşma, katılan sanıkların hakaretleri ve çıkardıkları yaygara, mahkeme heyetinin Dink ailesi avukatlarının en basit taleplerini dahi reddetmesi ve birtakım yazışmaların yapılması kararına dayanarak yeni bir erteleme ile geçiştirildi. Halen daha davalar artık bağımlılığı tescillenmiş yargının özverili çabaları eşliğinde geçiştirilmeye devam ediliyor.

Bunun böyle olacağı geçmişte yaşanan örneklerle bakılarak zaten tahmin edilirdi. Dahası Dink cinayetinin genç bir çocuğa yıkılmaya çalışılması da geçmişin bir tekrarının yaşanacağını su götürmez bir biçimde ortaya koymuştu. Halihazırda çoğu olayda kendi tetikçilerine dahi ceza vermekten kaçınan bir yargı mekanizmasının, katilin devlet olduğu bir cinayeti aydınlatmak yönünde çaba harcamayacağı beklentisine girmek saflık olacaktır. Sonuçta bugün hala duruşmalar devam ediyor, hala birbiriyle ilgili dosyalar inatla birleştirilmiyor, hala Dink davası sistematik ve örgütlü bir planlamanın ürünü, halkların kardeşliğine karşı işlenmiş bir cinayet değil, münferit bir olaymış gibi ele alınıyor.

Bu 3 yıl boyunca benzer yargılama süreçleri ve bu

süreçlere sıkıştırılmış ayak oyunları o kadar çok yaşandı ki, artık neredeyse toplumun genelinde bu konuda bir kanıksama yaşanacak. Sonuç itibarıyla yargı mekanizması, sermaye düzeni ne ölçüde adilse o kadar adil... Ve sermaye düzeni gerçeğin ne kadarını göğüslemeyi göze almışsa, yargı kurumu da o kadar soruşturuyor, o kadar yargılıyor. Sonuçta o kasvetli salonun en yüksek koltuğuna oturan cübbeli kişiler gerek Dink cinayetinde, gerekse üstü örtülmeye çalışılan diğer cinayetlerin davalarında, cinayete gururla ve özenle iştirak etmekten geri durmuyorlar.

Polis Vazife ve Selahiyet Yasası'nda yapılan değişikliğin akabinde polisler verilen yetkilerin genişlemesi sonucunda özellikle devrimci ve demokratları, örgütlü güçleri hedef alan polis terörü uygulamaları gözle görülür bir biçimde artmış durumda. Bu nedenle (yasada yapılan değişikliğin tarihinin Dink cinayetinden 6 ay sonraya denk gelmesinin de etkisiyle) geride bıraktığımız bu 3 yıl içerisinde Dink cinayeti davası ile paralel bir biçimde yürütülen daha doğrusu bilinçli olarak yürütülmeyen onlarca dava sayabiliriz. Daha 19 Kasım günü sokak ortasında açıkça infaz edilen Alaattin Karadağ ile ilgili olarak sözde yürütülen savcılık soruşturması da bunun güncel örneklerinden biri. Halen soruşturma dosyası görevsizlik bahanesi ile adliye adliye dolaştırılıyor. Yine Dink ile Karadağ arasında öldürülmüş, işkenceye uğramış vb. nice kişinin yargılama süreçleri zamanaşımına uğratıldı, sanıklar cezasız bırakıldı yahut göstermelik cezalarla süreç geçiştirilerek kapatılmaya çalışıldı.

Ancak gözden kaçırılan nokta şu; artık kimse mahkemelerde oynanan bu adalet dağıtma oyununa kanmıyor. Temeline mülkü almış adalet sistemi en küçük biriminden başlayarak ortalığa leş gibi kokular salıyor.

Sermaye düzeni cinayetlerine aralıksız devam ediyor!

Baştan beri vurguladığımız üzere sermaye düzeni cinayetlerini aralıksız sürdürüyor. Dink cinayetinin işlendiği tarihten bugüne sokak ortasında, yahut gözaltında, ya da cezaevinde öldürülen insanların sayısı 100'ü geçti. Sermaye düzeni bu işin ardını

kısamadığı insanı fiziken imha etmek tek çare olarak görülüyor. Bunu kimi zaman üniforma giydirdiği tetikçiler eliyle yapıyor, kimi zaman sırtını sıvazladığı ve beynini yıkadığı, gayriresmi maaşa bağladığı sivil faşistler eliyle... Ama tablo ortada. Meclis kürsülerinden hangi yüksek perdeden "demokrasi" mavalları okunursa okunsun, yaşam hakkına ne genişlikte kutsallıklar hasredilirse hasredilsin, bu ülkede neredeyse her gün ve 7'den 70'e insanlar düşünceleri, politik duruşları, yahut sadece etnik kökenleri dolayısıyla cinayete kurban gidiyorlar. Bu cinayetleri işleyen kokuşmuş düzen yüzüne hangi maskeyi takarsa taksın, arkasında bıraktığı o berbat çürüme kokusu ile yakayı ele vermekten kendini kurtaramıyor.

Bu cinayetlerle ilgili hiçbir şey münferit değildir!

Bu cinayetlerle ilgili hiçbir şey münferit değildir, ne katledilen şahıslar rastgele ve hedefsiz öldürülmekte, ne davalar keyfekeder sürüncemeye sokulmakta, ne de gazeteler cahillikten yalan yanlış bilgi aktarmaktadır. Hrant'a, Uğur Kaymaz'a, Ceylan'a sıkılan kurşun halkların kardeşliğine sıkılmıştır. Bu bilerek ve isteyerek yapılmıştır. Alaattin'e sıkılan kurşun, yalnız onun bedenini hedeflememiş; bu coğrafyanın işçi sınıfının iktidar özlemine, devrim ve sosyalizm düşüncesine sıkılmıştır. Ve sokak ortasında politik kimliğinden, etnik ya da cinsel kimliğinden ötürü vurulmamış ama yine de polis kurşunundan yani sermaye düzeninin üniformalı tetikçilerinin teröründen nasibini almış Ahmet'ler ve Fatma'ların ölümü de münferit değildir! Gerisinde koca bir toplumu sindirmek, bilincini bulandırmak, sesini çıkaramaz hale getirmek hedefi saklıdır. Toplumsal hafızayı silme görevi ise yargı ve burjuva medya arasında bölüşülmüş ve kotarılmaya çalışılmaktadır. Harcanan çabanın yoğunluğu duyulan korkunun yalın işaretidir. Bu korkuyu görmek, bu korkuyu büyütme, bu korkunun üzerine giderek sermaye düzenine karşı mücadeleye girişmek ise, yaşama hakkına sahip çıkmanın, bu cinayetlerin önüne geçmenin, gerçek adaleti kurmanın tek ve biricik yoludur!

Dreyfus'tan Sabra'ya, burjuva hukuku iktidarın dolaysız bekçisidir!

Polis terörü ve cinayetlerine dair haberler artık günlük bültenlerin olağan parçaları haline geldi. Her gün yeni biri “dur ihtarına uymadığı” için vuruluyor ya da işçiler polisin saldırısına uğruyor. Birbiri ardına yaşanan linç girişimleri ise polisin dolaysız yönlendiriciliği hatta çoğu zaman bizzat katılımı ile tezgahtanıyor. En az polis terörü kadar dikkat çeken ancak kamuoyunda genelde esgeçilen ya da gereğince üzerinde durulmayan bir başka konu ise polis terörü ile eşgüdüm içerisinde işleyen mahkeme ya da daha genel ifade ile hukuk terörü.

Sadece son haftalarda gündeme gelen birkaç olay bile düzenin mahkemelerinin kolluk güçleri ile nasıl da uyum içerisinde çalıştığını göstermek için yeterli. Örneğin İzmir'in Buca İlçesi'nde polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren Umut Hepbektasoğlu'nun katili olan polisin cezasının “iyi hal”den indirilmesi ve yine İzmir'in Gümüşpala semtinde 21 Temmuz 2009 tarihinde gözaltına alınan ve “nezarethanede polisin tabancasını ele geçirip intihar ettiği” öne sürülen 24 yaşındaki Abdurrahman Sözen davasında takipsizlik verilmesi polis cinayetlerine verilen sınırsız yargı desteğini gözler önüne seriyor.

Mahkemelerin kolluk güçlerini aklama mekanizmaları gibi çalışmaları kuşkusuz ki şaşırtıcı değil. Ancak polis terörü örnekleri ele alınırken genelde saldırıların vahşetinin ve şiddetinin gündeme getirilmesi, bu saldırıların bütünlüğünü geri plana atıyor. Tepkiler ise genelde şiddetin dozuna ya da yönetsel çerçevedeki keyfiliğe yöneliyor. Buradan polisin insan haklarını ihlal ettiği, hukuku tanımadığı gibi argümanlar özellikle liberal kesimler tarafından sıklıkla dile getiriliyor. Bu da sorunları hukuka havale etme, yasal çerçeve içinde çözme, özünde burjuva hukuk sınırlarını aşamayan bir ufka hapsolme eğilimlerini besliyor. Burjuva hukuku tam da burjuvazinin iddia ettiği gibi tarihsel süreçlerden bağımsız ve tarafsız bir sistemmiş gibi lanse edilebiliyor.

Burjuva hukuku kapitalizmin gelişme döneminde yeni üretim araçlarına uygun düzenlemeleri yapabilmek için merkezine özel mülkiyeti koyarak oluşturulan bir sistemdir. Burjuva devrimlerinin etkisiyle “insan hakları” gibi çeşitli haklar tanımlarken bunları toplumsal bir hak-ödev bütünlüğü içerisinde değil soyut biçimlerde ve kağıt üzerinde tanırlar. Burjuva hukuku için aslolan düzenin bekasıdır. Bir dönem burjuva demokrasisinin iyi örnekleri sayılabilecek Anglo-sakson demokrasilerinin bugünü düşünüldüğünde hukukun tarafsızlığı ya da yargının bağımsızlığı gibi kavramların da bir inandırıcılığı kalmamış ve gericileşen burjuvazi ile birlikte bu kavramlar da tarihe gömülmüştür. Dreyfus, Rosenberglar ve Sacco-Vanzetti davaları burjuva hukuk işleyişini anlatan çarpıcı örneklerdir.

“Mülkün temeli” olması ile övünülen hukuk sistemi tıpkı polis teşkilatı, ordu ya da maliye gibi düzenin has kurumlarından. Hukukun tüm kararları, yürürlükteki kanunlar sistemin bekası için kullanılır. Burjuva hukukunun en önemli özelliği ise kapitalistlere büyük rahatlık sağlayan bir esnekliğe sahip olmasıdır. Tonlarca kitaba, kanuna ve emsale rağmen mahkeme kararları her zaman patronların ve

onların silahlı zor aygıtı olan devletin işine geldiği gibi verilir. PKK'li “Barış Grubu” üyeleri ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılırken DTP'li pek çok kişinin PKK'li oldukları iddiasıyla tutuklanması düzenin hukuku işine geldiği gibi nasıl da eğip büktüğünün de örneklerindendir. Düzen içi dalaşmada hukuk teşkilatının bu denli önemli olması onun siyasal yapısının bir başka kanıtıdır yalnızca...

Sabra örneğine ise son dönemde patron-polis-hukuk işbirliğini tüm çıplaklığıyla ortaya koyduğu için bir kez daha değinmekte yarar var. Hatırlanacağı üzere Sabra Tekstil önünde bildiri dağıtan devrimci işçiler patron ve adamlarının kurşunlarına hedef olmuş, saldırıyı protesto edenler ise polis terörüne maruz kalmış ve gözaltına alınmıştı. Bayrağı devralan mahkeme ise iki işçiye silahla yaralayan patron ve adamlarını serbest bırakırken saldırıyı protesto edenleri tutuklamıştı. Sabra örneği polisin ve “adaletin” kimin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koyduğu için son derece önemlidir.

Tabii bu tablo hiçbir biçimde bir umutsuzluk ya da burjuva hukuku tamamen reddetme lüksü doğurmaz. Burjuva düzeninde kazanım elde etmenin yolu nasıl ki mücadele etmek ve düzenin hareket kabiliyetini sınırlamaksa hukuk mücadelesinde de izlenmesi gereken hat budur. Ne zaman ki burjuva hukuk tıkanır ve toplumsal muhalefete yanıt veremez duruma gelir o zaman tepkileri yatıştırmak için ödün vermek durumunda kalır. Bu ise hukukun esnekliği sayesinde adeta emniyet sibobu olarak kullanılmasıdır. Hukuksal kazanımlar ancak böylesi bir fiili mücadele ile elde edilebilir.

Polis terörü özünde devlet terörüdür ve bu terör devletin tüm kurumları tarafından bir arada uygulanır. Bu da demektir ki, polis terörü teşhir edilirken yapılması gereken sermaye devletini ve kapitalist düzeni bir bütün olarak hedef alabilmektir. Düzen içi çatlaqlara oynayarak ya da burjuva hukuk sınırlarında kalarak yürütülen mücadele ise her zaman başarısızlığa uğramaya mahkum olacaktır.

Aileler: Sorumlu devlettir!

Baran Tursun'un babası Mehmet Tursun, 27 Aralık gecesi Ankara'da bir özel hareket polisi tarafından katledilen Emrah Gezer'in ailesini 12 Ocak günü ziyaret etti.

Basın açıklamasında konuşan Mehmet Tursun, hükümet tarafından verilen ve kamuoyunda “dur-vur-öldür” şeklinde algılanan PVSK yetkisiyle yaşanan ölümlerin asıl sorumlusunun devlet olduğunu söyledi. Yaşanan ölümlerdeki asıl sorumlunun İçişleri Bakanlığı olduğunu söyledi.

2 yılda 14'ü karakollarda olmak üzere, toplam 79 kişinin polis şiddeti sonucu katledildiğinin belirtildiği açıklamada 79 kişinin 6'sının politik siyasi nedenlerle öldürüldüğü söylendi. Son iki yıl içinde yaşanan polis cinayetlerinden örneklerin de verildiği açıklamada polisin estirdiği teröre hükümet ve yargı organlarının da hoşgörü ile yaklaştıkları ifade edildi.

Oğlunu öldüren polisin, uzun yıllar Güneydoğu'da görev yaptıktan sonra Ankara'ya geldiğini belirten Emrah Gezer'in babası Cemal Gezer yetkililere, “Belki onun da annesi babası vardır, oğlumuz niye bu katliamı yaptı diyebilirler. Ama bu polis memurunun Güneydoğu'dan geldikten sonra bir psikolojik tedavi görmesi gerekiyordu” diye seslendi.

Diyanetçi nüfusuna kayıtlı 29 yaşındaki Emrah Gezer 27 Aralık 2009 gecesi arkadaşının doğumgünü kutlamak için Ankara'da bir bara gitmiş ve Kürtçe şarkı söylediği için, barda bulunan bir özel hareket polisi tarafından katledilmişti

2010 polis terörü ve linç girişimleri ile başladı...

Polis terörü ve cinayetlerine son!

Alaattin Karadağ'ın polis tarafından katledilmesinin ardından çeşitli illerde başlatılan kampanya çerçevesinde Eskişehir'de 8 Ocak, İzmir, İstanbul ve Ankara'da ise 9 Ocak günü eylemler yapıldı. Polis terörünün son bulması, PSVK ve TMY'nin kaldırılması, Alaattin Karadağ cinayetinin aydınlatılması, sorumluların hesap vermesi talepleriyle başlatılan kampanya kapsamında gerçekleştirilen Cumartesi eylemlerinin Eskişehir ve İzmir'de ikincisi, İstanbul'da ise üçüncüsü yapıldı.

Eskişehir

İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan **BDSP**, **DHF**, **EHP**, **ESP-G**, **SDP**, **TÖP** bileşenleri Adalar Migros önüne yürüyüş düzenledi. Meşalelerin ve devlet tarafından katledilenlerin fotoğraflarının taşındığı yürüyüşte ajitasyon konuşmaları yapıldı. Ajitasyon konuşmaları sırasında çevredekilerin alkışlarla eyleme destek verdiği gözlemlendi. Kitleliliği ve disiplini ile dikkat çeken eyleme halkın ilgisi yoğundu.

Migros önüne gelindiğinde polis terörüne ve cinayetlerin örtbas edilmesine karşı çeşitli illerde oturma eylemleri örgütlendiği belirtilerek Eskişehir'de de çeşitli eylemlerle artan devlet terörü, sivil faşist saldırılar ve linç girişimlerinin protesto edileceği açıklandı. Bu eylemlerin Alaattin Karadağ cinayeti aydınlatılana, PYSK geri çekilene, polis terörü ve cinayetleri son bulana kadar yapılacağı vurgulandı. Ardından Çav Bella marşıyla başlayan oturma eylemine çevredekiler de marşa katılarak destek verdi.

Basın açıklamasında son dönemde Türkiye'nin dört bir yanında yaşanan saldırılar teşhir edildi.

Eyleme **Eskişehir Gençlik Derneği**, **BDP**, **Halkevleri**, Öğrenci Kolektifleri ve **Mücadele Birliği** destek verdi.

İzmir

Eylem "PYSK ve TMY kaldırılсын! / Polis terörüne ve cinayetlerine son! / Alaattin Karadağ'ın katilleri hesap verecek! / BDSP-EHP" pankartının açılması ve "Alaattin Karadağ ölümsüzdür!" sloganlarının atılmasıyla başladı. Yapılan sunuş konuşmasında, devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın polis tarafından katledildiği belirtildi ve Baran Tursun, Aydın Erdem gibi polis cinayetlerine dikkat çekildi. Konuşmada, TEKEL, itfaiye ve demiryolu işçilerine yönelik saldırılara da değinildi ve ardından oturma eylemine geçildi.

2009'un işçi sınıfının militan eylemleri ve vahşi devlet terörü ile kapandığının belirtildiği açıklamada, 2010 yılına TEKEL direnişi ve linç girişimleri ile girildiği söylendi. Sermayenin TEKEL direnişini bitirmek için türlü oyunlar tezgahladığı belirtilirken toplumsal muhalefetin yükselmesi endişesi ile şovenizmin kışkırtıldığı ve linçlerin hazırlandığı ifade edildi.

Açıklamada bir hafta içinde yaşanan polis terörü örneklerinin yanısıra Edirne, Erzincan, Mersin ve son olarak Manisa'da tezgahlanan linç girişimlerinin tablosu sunuldu. Linçlerin polis tarafından tezgahlandığı ve çoğu zaman polis ile ülkücü faşistlerin birarada saldırdığı vurgulandı.

Açıklama çerçevesinde Alaattin Karadağ'ın katledilişi şu sözlerle ele alındı:

"Alaattin Karadağ devrimci bir işçiydi. Yaşamını işçi ve emekçilerin mücadelesine adanmış bir devrimci işçi. Bugün Alaattin Karadağ'ın katilleri, Kürt halkına dönük saldırıları tezgahlayanlar, TEKEL'de onurları ve çocukları için işlerine emeklerine sahip çıkan işçilere; işsizliği, geleceksizliği, coplarını, biber gazlarını reva görenlerdir. Bu ülkedeki saltanatın sürmesini isteyenler, işçilerin sırtından geçinenlerdir. Yani bu sistemin ta kendisidir."

Eyleme anlamlı destek!

BDSP ve EHP tarafından gerçekleştirilen eyleme 80'i aşkın işçi ve emekçi katıldı. İHD'nin gözlemci olarak katıldığı eyleme DHF, Halkevleri, Devrimci Hareket de destek vererek katılım gösterdi.

TÜMTİS üyesi işçiler de sendika olarak ve kitlesele biçimde katılarak anlamlı bir destek sundular.

İstanbul

Bileşenlerin Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelmesiyle başlayan yürüyüş, flamlar ve polis tarafından katledilenlerin resimlerinin olduğu dövizler eşliğinde Galatasaray Lisesi'ne kadar sürdü. Oldukça coşkulu geçen yürüyüş boyunca caddeden geçen insanlar da eyleme ilgi gösterdi. Alkışlarla, sloganlarla desteklerini sundular.

50. Yıl Anıtı'nın önüne geçilerek oturma eylemi başlatıldı. Açıklamaya başlarken, itfaiye işçilerinin direniş çadırlarına zabıta polis işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırı kınandı. İtfaiye işçilerinin direnişinin sonuna kadar sahiplenileceği belirtildi. Basın açıklamasında, son bir haftada yaşanan polis terörü olaylarının bir dökümü yapıldı. 14 yıl önce polis tarafından katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe de anıldı.

Yılbaşı kutlamaları sırasında kendilerine kimlik soran sivil polisler kimliklerini sordukları için dayak yiyen gençlerden üniversitede siyasal çalışma yürüten üniversite öğrencilerine, basın açıklaması yaparken polisin ve polisin yönlendirdiği sivil faşistlerin saldırısına uğrayan Halk Cephesi'nden hakları için

direnen TEKEL ve itfaiye işçilerine kadar toplumun tüm kesimlerinin polis terörüne maruz kaldığı söylendi. Saldırıların bunlarla da sınırlı kalmadığının ifade edildiği açıklamada, kolluk güçlerinden ve sivil faşist çetelerden sonra devreye yargı mekanizmasının girdiği söylendi. Sistemin, polis cinayetlerini ve işkencelerini yargı mekanizması eliyle akladığı vurgulandı. Burjuva medyasının ise olayları çarpıtarak ve saldırıları meşrulaştırarak kendi rolünü oynadığı söylendi.

8 Ocak günü polisin bir cinayet daha işlediğinin hatırlatıldığı açıklama, mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sonlandırıldı. Açıklama şu sözlerle bitirildi:

"Şimdi görev, açtığımız bu cepheyi büyütmek ve yeni güçlerle güçlendirmektir. Dizginlerinden boşanan faşist baskı ve şiddete karşı barikat oluşturmaktır. Bilinmelidir ki, bu zorbalık geriletilmeden hak alma mücadelemiz başarı kazanamaz. Sistemati bir uygulama halini alan ve yasalarla da korunan devlet terörünü ancak böyle geriletebiliriz. O halde bugün tüm toplumu zapt-u rapt altına almak için mevcut tüm baskı ve zor aygıtlarını harekete geçirerek şiddetini ve terörünü dizginsizce uygulayanların karşısına işçi ve emekçi barikatını dikerek durabiliriz."

Ankara

BDSP, EHP ve Kaldıraç Yüksel Caddesi'nde bir araya gelerek polis cinayetlerini ve devlet terörünü teşhir etti.

"Devlet terörüne son!" ozalitinin açıldığı açıklamada egemenlerin krizinin faturasını işçi ve emekçilere keserken sindirilmiş ve suskun insanlar yaratmaya çalıştığı ifade edildi. Başta TEKEL işçileri olmak üzere demiryolu, itfaiye işçilerinin, parasız eğitim isteyen öğrencilerin, evlerini yıktırtmamak isteyen emekçilerin, ulusal hakları için mücadele eden Kürt ulusunun, bu düzeni yıkma mücadelesi veren devrimcilerin karşılarında polis coplarını, gazlarını ve devlet kurşunlarını bulduğu ifade edildi. Polis cinayetleri, faşist saldırılar, linç girişimleri ile mücadelenin önünün kesilmeye çalışıldığı belirtildi.

Eyleme Halk Cephesi de destek verdi

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul - Ankara - Eskişehir

Devlet terörüne karşı dayanışma

İstanbul Sefaköy’de biraraya gelen ilerici devrimci kurumlar artan devlet terörüne karşı etkinlik gerçekleştirdiler.

BDSP, EHP, İşçinin Yolu ve Yeni Hayat’ın örgütlediği, Halkevleri’nin de destek verdiği etkinlikte TEKEL, itfaiye ve demiryolu işçilerine yönelik saldırılar ve artan polis terörü uygulamaları ele alındı.

10 Ocak Pazar günü “Yargısız infazlar, katliamlar ve devlet terörüne karşı devrimci dayanışmayı yükseltiyoruz!” başlığıyla Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilen etkinliğin ön çalışması davetiyeler ve afişlerle yapıldı.

Örgütleyici adına yapılan konuşmalarda saldırılara karşı nasıl bir süreç örgütlenmesi gerektiği üzerinde duruldu.

BDSP temsilcisi, dünyada ve Türkiye’de yaşanan krizin işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerine değindiği konuşmasında işçilerin ve emekçilerin bu krize birleşik mücadele hattı oluşturarak cevap veremedikleri takdirde bir çıkış yolu bulunamayacağını belirtti.

Ardından söz alan **EHP** temsilcisi ise devrimci faaliyetin, saldırılara karşı teşhir çalışmalarını yoğunlaştırarak ve eylemlilikler örgütleyerek ilerletilebileceğini ifade etti.

İşçinin Yolu adına yapılan konuşmada, burjuvazinin içine girdiği krizi şiddet uygulayarak kontrol etmek istediği ve sürece sınıfsal bir düzlemde bakılması gerektiği ifade etti.

Yeni Hayat adına yapılan konuşmada ise devlet terörüne karşı devrimci şiddetin örgütlenmesi gerektiği ifade edilirken devrimci dayanışma vurgusu yapıldı.

Sefaköy’de ortak yürüyüş

Kurum temsilcilerinin konuşmalarının ardından serbest kürsü kurularak işçi ve emekçiler düşüncelerini paylaştı. Bu bölümde Halkevi adına yapılan konuşmada saldırılara karşı topyekün direniş örgütlenmesi gerektiği ifade edildi.

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı etkinliğin ardından “Yargısız infazlar, katliamlar ve devlet terörüne karşı devrimci dayanışmayı yükseltiyoruz!” şiarlı pankartla Pazartesi Pazarı’na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Çevredeki işçiler, emekçiler ve gençler eyleme alkışlarla destek verdi. Basın açıklamasında ise PVSK’yla beraber artan polis terörü ve cinayetlerine dikkat çekildi.

Son dönemde Esenyurt’ta sokak ortasında infaz edilen Alaattin Karadağ gibi devrimcileri ve sıradan insanları hedef alan polis terörü olayları örnek olarak gösterildi.

Açıklamanın son bölümünde direnen işçilere yönelik saldırılara dikkat çekildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Sarıgazi’de polis terörü protestosu!

Geçtiğimiz hafta Sarıgazi’de Karadeniz Kültür Derneği çalışanı 2 kişi keyfi bir şekilde gözaltına alınarak Vatan Güvenlik Şube’ye götürülmüş ve hiçbir gerekçe gösterilmeden 24 saat gözaltında tutulmuştu. Yaşanan bu olayla birlikte Sarıgazi’de biraraya gelen ilerici-devrimci kurumlar polis terörüne karşı bir eylem gerçekleştirdi.

10 Ocak günü Yıldırımlar Düğün Salonu önünde toplanan kitle Sarıgazi Meydanı’na kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında direnişe geçen işçilere ve devrimcilere dönük saldırılara, katliamlara değinildi.

“Saldıran da, katleden de, linç eden de polistir! Polis terörüne son” yazılı pankartın açıldığı eyleme kurumlar flama ve dövizlerle katıldılar. Ayrıca üzerinde “Vatandaş mağdur!” yazılı TC kimlikleri taşındı.

Sarıgazi Meydanı’na gelindiğinde geçtiğimiz hafta gözaltına alınanlardan bir kişi basın açıklamasını yaptı. Açıklamada polisin saldırılarının devlet politikası olduğu söylendi. Gün geçtikçe polisin yetkilerinin arttırıldığı, polisin daha fazla kan dökmeye devam ettiği ifade edildi.

AKA-DER, BDP, BDSP, DHF, EMEP, ESP-G, Karadeniz Gençliği, Odak, ÖDAH ve Partizan’ın örgütlediği, SDP ve Dev-Lis’in destek verdiği eyleme 100’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Polis terörüne son!

Alaattin Karadağ’ın katledilmesinin ardından polis terörüne ve cinayetlerine karşı başlatılan kampanya faaliyetleri çeşitli illerde sürüyor.

İzmir’de Alsancak, Basmane ve Bornova’nın merkezi güzergahları “Keyfi gözaltılar, baskılar, işkenceler infazlar... Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP” şiarlı afişlerle donatıldı. **Buca**’da ise afişler Gaziemir servis güzergahlarına ve tekstil fabrikaları önlerine vuruldu.

Afiş çalışması sırasında BDSP çalışanlarını engellemeyi başaramayan polis ise afişlere olan tahammülsüzlüğünü yapılan afişlerin pek çoğunu aynı akşam parçalayarak gösterdi. Pek çok afişin aylardır durduğu billboardlar ve duvarlar devlet terörü karşıtı afiş çalışmasının ardından hızla temizlendi.

Kocaeli’nde Derince Erzurumlular Mahallesi’nde gerçekleştirilen Kızıl Bayrak satışı ile işçi ve emekçilere ekonomik krizin artan etkileri ve son dönemlerde dizginlerinden boşalan polis terörü anlatılıyor.

Esenyurt’ta, Depo Kapalı Cadde, Kırış, Yeşilkent, Örnek mahallelerinde **Kızıl Bayrak** satışları sırasında polis terörü teşhir ediliyor. BDSP afişleri de yaygın bir şekilde kullanılıyor.

Pendik’te de yaygın bildiri dağıtımı yapıldı.

Ayrıca **Manisa**’lı işçi ve emekçilere seslenen BDSP’liler, Horozköy, Laleli, Laleli üstgeçit ve Manisa köprü civarında kampanya afişlerini kullandılar. Bunun yanında bildiriler de yoğun bir biçimde kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir – Kocaeli- İstanbul - Manisa

Gençlik eylem ve etkinliklerinden

Gençlikten baskılara karşı mücadele çağrısı

Ekim Gençliği ve EHP Gençliği 9 Ocak tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile üniversitelerde artan anti-demokratik ve baskıcı uygulamalara dikkat çekerek açılan soruşturmalar ve verilen cezalarla öğrencilerin sindirilmeye çalışıldığını ifade etti. Açıklamada, Karadağ cinayetinin ve tüm siyasi cinayetlerin aydınlatılması, üniversitelerde açılan tüm soruşturmaların ve cezaların geri çekilmesi Ankara'da eğitim hakkını savunan 40 Genç-Sen'liye açılan davanın da iptal edilmesi istendi. Açıklamanın ardından Genç-Sen temsilcisi ve YTÜ'den ceza alan bir öğrenci de birer konuşma yaptı.

İstanbul Ekim Gençliği

YTÜ öğrencileri "özgürlük" istedi

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde ilerici devrimci öğrencileri hedef alan soruşturma ve ceza terörü, eğitimin ticarileştirilmesine dönük adımlar ve anti demokratik uygulamalar 8 Ocak günü gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Siyasal Bilimler Fakültesi Öğrencileri, Genç Sen ve YTÜ Öğrencileri'nin ortak örgütlediği eylemde YTÜ ana giriş kapısına yürüyüşle gelinmesinin ardından açıklamalar okundu. YTÜ Öğrencileri ve Genç-Sen adına okunan açıklamalarda üniversitelere dönük saldırılar teşhir edildi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylem mücadele vurgusu ile sona erdi.

YTÜ Ekim Gençliği

Maçka Öğrencileri'nden TEKEL'le dayanışma

İTÜ Maçka Öğrencileri 12 Ocak günü saat 12.30'da Maçka Hazırlık Kampüsü önünde yaptıkları basın açıklaması ile TEKEL işçilerinin direnişini desteklediklerini belirttiler. Yoğun bir şekilde yürütülen ön çalışmalarında afişlerle, bildirilerle, sınıf ve yemekhane konuşmalarıyla Maçka öğrencileri TEKEL işçilerine destek olmaya çağrıldı.

Eylem günü öğlen yemekhane çıkışında Hazırlık Binası içerisinden dış kapı önüne kadar yürünerek basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada işçilerin hak arama mücadelesine yapılan saldırılar

kınanırken, direnişçi TEKEL işçilerinin yanında bulunduğu belirtildi.

Bir hafta önceden duyurusu yapılan eylemle aynı güne ve toplanma yerine, hafta başında TEKEL işçileriyle dayanışma etkinliği koyan TKP'li Öğrenciler ise bilindik ilkesiz tutumlarından birine daha imza atmış oldular.

Maçka Öğrencileri

Eskişehir'de polis terörüne karşı çalışmalar sürüyor...

Polis terörüne karşı başlattığımız kampanya kapsamında Anadolu Üniversitesi Yunus Emre ve 2 Eylül Kampüsleri'nde BDSP afişleri ve Ekim Gençliği pulları yaygın bir şekilde kullanıldı.

2 Eylül Kampüsü'nde TEKEL işçilerinin direnişiyle dayanışma çağrısı yapan afişler kullanılırken, her iki kampüste kizilbayrak.net'i tanıtmak amacıyla "Özgürlük ve gelecek için sosyalizm, sosyalizm için Kızıl Bayrak" şiarlı, sitenin adresinin olduğu pullar yaygın bir şekilde kullanıldı.

8 Ocak 2010 | Eskişehir

Şehir merkezinde BDSP, DHF, EHP, ESP-G, SDP ve TÖP tarafından örgütlenen ve 2 haftadır Cuma günleri başarıyla gerçekleştirilen eylemler de sürüyor.

Eskişehir Ekim Gençliği

Gençlik faaliyetine saldırılar

Eskişehir'de gözaltı terörü

Halk Cephesi'nin başlattığı "Amerika defol bu vatan bizim" kampanyasının Eskişehir ayağını örgütleyen Eskişehir Gençlik Derneği üyeleri 10 Ocak günü Adalar Migros önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından imza standı açmak isteyen Gençlik Derneği üyelerine sivil polisler saldırdı. Açıklamaya destek veren Ekim Gençliği okurları da polis saldırısına yanıt verdiler. Kısa süren arbededen sonra alana getirilen çevik kuvvet polisleri Ekim Gençliği okurlarını ve Gençlik Derneği üyelerini darp ettikten sonra gözaltına aldı. Gözaltına alınan 6 Gençlik Derneği üyesi ve 3 Ekim Gençliği okuru yaklaşık 7 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Eskişehir Ekim Gençliği

KOÜ'de soruşturma terörü...

Kocaeli Üniversitesi'nde, yurtsever genç Aydın Erdem'in 15 Aralık 2009 tarihinde Diyarbakır'da polis kurşunu ile katledilmesine karşı yürüyüş gerçekleştirilmişti. Aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da olduğu, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini sahiplenen ve öğrenci arkadaşlarının katledilmesini protesto eden 24 devrimci-demokrat-yurtsever öğrenci hakkında KOÜ Rektörlüğü tarafından soruşturma açıldı.

Kocaeli Ekim Gençliği

Korkularını kabusa çevireceğiz!

Bizler liseliyiz!

Bizler “ağaç yaş iken eğilir” anlayışınızın sistem içerisinde öğütme istediği, başarılı biri olabilmek için sıra arkadaşımızla yarıştığınız, suskun, tepkisiz bir toplumun parçası olarak daha yaşama adım atar atmaz baskılarınıza maruz bıraktığımız liseli gençliğiz! Ve elbette geleceğiz!

Eşit olmayan bir düzende bu düzenin sınırları dışında eşit eğitim isteyen liselileriz!

Her şeyin paraya dönüştüğü bataklığımızda en temel hakkımız olan eğitimi parasız alabilmek için mücadele eden liselileriz!

Biliminizin sadece sermayedarların yararına, daha fazla sömürüye, paraya hizmet edeceğini bilen bu yüzden de bilimi ve bilimsel eğitimi insan odaklı bir sistemde isteyen liselileriz!

Anadilinde düşünen bir bireyin başka bir dilde eğitim almasının zorunlu olmadığı, herkesin anadilinde eğitim alması gerektiğinin farkında olan ve bunun mücadelesini veren liselileriz!

Tüm bunlarla yetinmeyen eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim isteyen liseliler olarak sadece kendi sorumluluğumuzu değil tüm insanlığın sorumluluğunu hissettiğimiz için içerisinde bulunduğumuz sistemi sorgulayan, sorgulamakla yetinmeyen, bu sistemin alternatifi olan sosyalizm için mücadele eden devrimci liselileriz!

Dünyaya gözlerimizi açtığımız andan itibaren bir varoluş savaşıydı bu. Çünkü birileri yiyor birileri ise ölümüne çalışıyordu ve hatta ölüyordu. Çünkü birileri küçük bir azınlık olmasına rağmen büyük bir çoğunluğun üzerinden kendisini var ediyor, servetine servet katıyordu. Tercih belliydi insan olduğumuz için, insanlığımızı yitirmediklerimiz için tarafımızı bilincimize çıkarmamız gerekiyordu! Ya onların zenginliğine zenginlik katmak için çalışacak, ölecek ve öldürecektik. Yeri gelecek önümüze koyulan eleme sınavlarında elenmemek için sıra arkadaşımızı eleyecek, yeri gelecek ailemizin ‘sen karışma çocuğum’u ile farkında olsak bile susacak, yeri gelecek 4 yıl okuyup atanamamış bir eğitmen, 6 yıl tıp okuyup TUS’u geçememiş bir doktor, 4 yıl hukuk okuyup avukatlık sınavını geçememiş bir hukukçu, yeri gelecek ölen 133. tersane işçisi, Bursa’da katledilen 20. işçi olacağız! Ama yeri hep onlara göre gelince şekillenecek, insan yerine dahi konulmayacak birer ‘şey’ olacağız! Ya olan durumu benimseyip -ki benimsemek parçası olmaktır- bu düzen böyle diyen insanlığını yitirmişlere katılacaktık ya da kurtuluşumuzu işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine yani tüm insanlığın kurtuluşuna adayacaktık! Tüm bunları bildiğimiz için bizler devrimciyiz!

Bu düzen umudun düşmanıdır. Değişime, dönüşüme, geleceğe dair olan umudumuzun düşmanıdır. Ve bu iradeyi koymadığımız her alanda düzen kazanmaktadır. Bizlerin doldurmadığı boşluğu düzen tüm kolları ile doldurmaktadır. Bu tablonun gerçekliğinin farkında olan devrimci liseliler, sesinin-soluğunun yettiği her alana bu umudu taşımakta, yaymakta, örgütlemektedirler. Herkese düzenin, eğitim sisteminin çürümüş çarkları arasında yok olmayı kabul etmeyen liselilerin olduğunu göstermektedirler.

Sistem azgınca saldırılarını toplumun tüm kesimleri üzerinde arttırarak sürdürüyor. Haklarını isteyen TEKEl işçilerine, demiryolu işçilerine, itfaiye işçilerine saldırıyor. Sadece polisiyle, ordusuyla ya da fiili saldırıları ile yapmıyor bunu soruşturuyor,

cezalandırıyor, eğitim hakkımızı elimizden alıyor ve korku salıyor. İşçilere emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırıların tırmandırıldığı, yargısız infazların, polis devleti uygulamalarının hız kazandığı bu dönemde saldırılardan payını devrimci lise faaliyeti yürüten gençlik güçleri de fazlasıyla alıyor. **Devrimci Liseliler Birliği** çalışanları sıklıkla gözaltına alınıyor, polis saldırıları ve tacizleriyle karşılaşılıyor. Faaliyeti yürüten güçler sokakta yürürken dahi polis tarafından taciz edilerek gözaltına alınıyor, baskı ve terörle devrimci mücadele boğulmak isteniyor. Saldırının yoğunlaştığı alan mücadele eden liseliler üzerindedir. Son bir ay içerisinde lise çalışması yapan güçlere yönelik saldırıların artması liselerde mücadelenin

yükselmesinden duyulan rahatsızlığın ifadesidir. Kocaeli’nde, Esenyurt’ta, İzmir’de çalışmamıza yapılan saldırılar duydukları derin korkunun izdüşümüdür.

Elbette bu saldırıların arkasında kendi sonuna dair duyduğu korku var. Çürümüşlüğünden yükselen küf kokularını gizleme telaşı var. Bunların farkında olan liseliler mücadelenin çetin koşullarına da kendilerini hazırlamışlardır. Nasıl ki tüm katliamlarınıza rağmen bu coğrafyada devrimci mücadele sürmekte ise tüm baskılarınıza rağmen mücadelemiz sürecektir. Korkularınızı kâbusa çevirinceye, sınıfsız ve sömürsüz dünya özlemimiz gerçekleşinceye dek mücadelemiz sürecektir!

Devrimci Liseliler Birliği

DLB çalışmalarından...

DLB: “F tipi lise istemiyoruz”

İstanbul Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 9 Ocak Cumartesi günü, Taksim Tramvay Durağı’nda bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde DLB’lilerin Mart ayında yapacakları lise kurultayı deklare edildi. Ayrıca son dönemde DLB çalışanlarının karşılaştıkları saldırılar ve baskılar da teşhir edildi.

DLB adına yapılan açıklamada, bu düzenin değişime, dönüşüme ve geleceğe dair olan umutlara düşman olduğu ifade edildi. İrade konulmayan her alanda düzenin kazandığı ve doldurulamayan tüm boşlukları düzenin doldurduğu belirtilerek DLB’lilerin bu gerçeğin farkında olarak ortaya mücadele kararlılığı koydukları vurgulandı. Açıklama kurultaya çağrıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tuzla’da DLB faaliyetleri...

Tuzla DLB Nuh Çimento Lisesi’nin çıkışında gerçekleştirdiği Liselilerin Sesi satışıyla paralı eğitime karşı birlik olma çağrısını yükseltti. Liselilerin ilgi gösterdiği satışa önce bir öğretmen ve ardından da okul güvenliği müdahale etti. Öğrencilerin alkışlarla destek verdiği faaliyete son olarak polis saldırdı. Polisin kimlik ve üst arama dayatmalarına karşı da kararlı bir tutum alan DLB’liler keyfi olarak 1 saate yakın bekletildiler. Nuh Çimento’ya ilk kez ulaştırılan Liselilerin Sesi’nden 14 adet satıldı.

Tuzla Devrimci Liseliler Birliği

Ankara DLB faaliyetleri

Ankara DLB gerçekleştirdiği yaygın ajitasyon ve propaganda faaliyeti ile liseli gençliği mücadeleye çağırıyor. Tuzluca’yır, Şahintepe ve Tek Mezar’da DLB afişleri yoğun bir biçimde yapıldı. Bunun yanı sıra DLB pulları Çağrıbey, Tuzluca’yır, Ege ve Suzan Mehmet Gönç Liseleri çevresinde yaygın bir şekilde kullanıldı. Ankara merkezi olan Selanik, Konur, Karanfil Sokak ve çevreleri de pullarla donatıldı. Ankara DLB ayrıca TEKEl Direnişiyle Dayanışma Komitesi faaliyetlerine de katılıyor.

Devrimci Liseliler Birliği / Ankara

EG ve DLB’nin kampanya çalışmaları sürüyor

Adana’da Ekim Gençliği ve DLB’nin başlattığı “GEÇİT YOK” şiarlı kampanya çalışmaları sürüyor. “Geçit yok!” şiarlı DLB ve Ekim Gençliği afişleri ve DLB pulları yaygın olarak kullanılıyor.

Ekim Gençliği - Devrimci Liseliler Birliği /Adana

On binlerce kişi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i mezarları başında andı...

“Her şeye rağmen!”

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anması 10 Ocak günü, Berlin’de gerçekleştirildi.

Alman televizyonları ve basını anma öncesinde ağır hava koşullarını da ileri sürerek katılımı zayıflatmak amaçlı yoğun ve kirli bir propaganda faaliyeti yürüttü. Ne var ki, hesapları tutmadı. Çeşitli uluslardan işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci güçlerle kolkola girerek, bir kez daha Alman proletaryasının ve sosyalizmin bu iki seçkin önderinin anılarına yaraşır bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Kar yağışına ve dondurucu havaya rağmen gerçekleştirilen yürüyüşe ve anıt mezar ziyaretine on binlerce kişi katıldı. Yürüyüş başından sonuna dek canlı ve coşkulu bir atmosferde geçti.

Yürüyüş boyunca üzerinde, “Sadece sosyalizm dünyayı özgürleştirir!”, “Sosyalizm tek alternatiftir!”, “Sosyalizm ya da barbarlık!”, “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” yazılı pankartlar taşındı. Dikkat çeken bir başka pankart ise, Alman antifaşistleri tarafından hazırlanan ve üzerinde, 19 Kasım’da İstanbul’da devletin kolluk güçleri tarafından yargısız biçimde infaz edilen Alaattin Karadağ yoldaş ve Diyarbakır’da katledilen Aydın Erdem’in resimlerinin olduğu, “Türkiye’de yargısız infazlara son!” pankartıydı.

Yürüyüşe yerli partilerden DKP, MLPD gibi partiler katıldı. Belli bir yoğunlukla katılan diğer bir güç ise Alman antifaşistleriydi. Yürüyüş enternasyonal bir nitelik taşıyordu. Bu nedenle de Avusturya, İran, Hollanda gibi ülkelerin ilerici ve devrimci partileri de yürüyüşte yerlerini aldılar. DKP, MLPD ve antifaşist gruplar kalabalık kortejleri ile dikkati çekti.

TKİP, TKP/ML, **MLKP**, TKP, **ADHK**, **DKH**, **ATİK**, KP-İÖ, **Anadolu Federasyonu** ve **DİDF** gibi Türkiyeli parti ve kuruluşlar yürüyüşte yerini alan diğer güçlerdi. Türkiyeliler’in yürüyüşe katılımı geçen yıla göre daha iyiydi.

Yürüyüş Berlin’in Frankfurter Tor Meydanı’nda başladı. Almanya’nın çeşitli kentlerinden gelen binlerce katılımcı bu alanda toplandı ve anıt mezarlara doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş anıt mezarların olduğu alanda sona erdi. Burada her zaman yapıldığı gibi anıt mezarlar ziyaret edildi, devrimci önderlere saygı ve bağlılığın bir ifadesi olarak anıt mezarlara kızıl karanfiller ve çelenkler bırakıldı, saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından MLPD’nin organize ettiği ve TKİP’nin de destek verdiği küçük bir miting gerçekleştirildi. Bu mitingde başta MLPD olmak üzere, Çekoslovakya, Norveç ve İtalya’dan parti ve gençlik örgütlerinin temsilcileri kapitalizmi teşhir eden, alternatif olarak ise sosyalizmi ileri süren konuşmalar yaptılar.

TKİP Yurtdışı Örgütü, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in anılarına bağlılığın somut bir göstergesi olan bu yürüyüşe, bu yıl daha özel bir önem verip, daha ciddi biçimde hazırlandı.

Günler öncesinden “Anıları kapitalizme karşı mücadele çağrısıdır! / TKİP Yurtdışı Komitesi” başlıklı bildirinin dağıtımı başta yürüyüşün yapılacağı Berlin olmak üzere hemen tüm kentlerde yaygın biçimde gerçekleştirildi.

Yürüyüş Parti’nin III. Kongresi’nin ardından yapılacağı için coşkulu, sevinçli ve moralliydik. Fakat öte yandan yakın bir dönemde Partimiz’in seçkin bir üyesi olan Alaattin Karadağ yoldaşımız İstanbul-

Esenyurt’ta sermaye devletinin eli kanlı katilleri tarafından sokak ortasında alçakça katledilmişti. Bu ise öfkemizi bilemişti. Bunlardan kaynaklı yürüyüşe güçlü bir katılım sağlamak için hareket ettik. Ağır hava koşullarından dolayı tam olarak olmasa da hedeflerimize ulaştığımızı söyleyebiliriz.

Yürüyüşte TKİP kortejine yaklaşık 80 kişi katıldı. Kortej canlı ve coşkuluymdu. Yürüyüşte çok sayıda kızıl bayrak taşındı. Bu hem dikkat çekti, hem de merak uyandırdı. Kimi yerli ilerici ve devrimciler Parti’yi tanıma amaçlı sorular sordular, dayanışmacı

duygularını dile getirdiler.

Kortejin en önünde üzerinde TKİP yazılı büyük boy bir pankart, arkasında TKİP imzalı ve üzerinde Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in resimlerinin olduğu “Gelecek her yerde sosyalizme aittir!” yazılı yine büyük bir pankart, en sonunda ise üzerinde “Kapitalizm kriz, faşizm ve savaş demektir, çözüm sosyalizmde!” yazılı olan BİR-KAR- Gençliği imzalı pankartlar taşındı.

Kortejin dikkat çeken bir başka yanı ise gözle görülür oranda genç kitlenin olmasıydı. Yol boyunca devrim ve sosyalizm içerikli sloganlar atıldı. Anıt mezarların olduğu alana girildiğinde ise “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!” sloganı haykırıldı. Anıt mezarlar ziyaret edilerek saygı duruşunda bulunuldu.

Yürüyüşte dikkati çeken bir diğer nokta ise Almanca olarak hazırlanan “TEKEL işçileriyle eylemli dayanışmaya! / BİR-KAR” başlıklı bildirinin yaygın biçimde dağıtılmasıydı.

Son olarak MLPD’nin organize ettiği mitinge katılım sağlandı. BİR-KAR Gençliği adına bir konuşma yapılarak kapitalizm sert biçimde eleştirildi. “Yaşasın sosyalizm!” sloganı ile noktalanan konuşma ilgi ile dinlendi ve ardından “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganı atıldı.

Çeşitli uluslardan ilerici ve devrimci güçler, Avrupa ve Alman burjuvazisinin, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in devrimci anılarına ve onların şahsında komünizmin sembol ve değerlerine yönelik karşı-devrimci çabalarını bir kez daha boşa çıkardı.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Berlin’de Karl ve Rosa etkinliği

MLPD’nin gençlik örgütü REBEL tarafından 9 Ocak günü Berlin’de Enternasyonal Kültür Etkinliği gerçekleştirildi. BİR-KAR Gençliği etkinlikte, devrimci, enerjik ve militan duruşları ile katılımcılar tarafından ilgi ve beğeni gördü.

Etkinlik Rebel temsilcisinin açılış konuşması ile başladı, hemen ardından BİR-KAR gençliğinin Almanca ve Türkçe olarak söylediği İtalyan partizanlarının Çav Bella marşı ile devam etti.

Ardından Rebel tarafından hazırlanmış sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonda 2. Enternasyonal’in oportünizmi, Liebknecht ve Luxemburg’un mücadelesi, Spartakistlerin ortaya çıkışı ve Kasım devrimi anlatıldı.

Sinevizyon gösteriminin ardından Norveç ve İtalya’dan gelen temsilciler kısa bir konuşmadan sonra kendi ülkelerindeki sınıf mücadelelerini anlatan marşlar söyledi.

Daha sonra söz alan BİR-KAR Gençliği yaptığı konuşmada, Luxemburg ve Liebknecht’in ortaya koydukları mücadelenin ilham verdiğini, BİR-KAR Gençliği’nin onlardan çok şey öğrendiğini söyleyerek dünya işçi sınıfına mal olmuş bu saygın devrimcilerin anılarının her zaman yaşatılacağını belirtti.

Berlin’de 15. Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i anma etkinlikleri kapsamında Junge Welt’in organize ettiği etkinlik 9 Ocak günü gerçekleştirildi. Her oturumunu ortalama 500’ü aşkın kişinin izlediği konferansa gün boyu yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Konferans salonunda “Mumia Abu Jamal’e özgürlük, politik tutsaklara özgürlük!”, “Kapitalizmi yıkm, savaşı durdurun!”, “Dayanışma silahını kuşan!”, “Alman ordusu ve NATO Afganistan’dan çekilsin!” pankartlarının yanı sıra Alaattin Karadağ yoldaş ve Aydın Erdem’in resimlerinin olduğu “Türkiye’de yargısız infazlara son!” pankartı da yer aldı.

Konferans, Honduras’tan sol bir partinin kadın milletvekili ile Küba temsilcisinin konuşmacı olarak katıldığı “Kriz ve Latin Amerika ülkelerindeki yansımaları” başlıklı panellerle başladı. Honduraslı konuşmacının, Honduras’taki militan kitle gösterilerinden kesitlerin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi eşliğindeki sunumu ilgi ile dinlendi.

Konferansın ikinci bölümünde ise, Almanya’nın Afganistan işgalindeki rolü ve Alman askerlerinin Afganistan’dan geri çekilmesi için neler yapılması gerektiği üzerine tartışma yapıldı.

15. Rosa Luxemburg Konferansı akşam saatlerinde başlayıp gece yarısına dek süren kültürel etkinliklerin ardından sona erdi.

Blackwater şirketi yeni ihale peşinde...

ABD ordusu profesyonel katilleri istihdam ediyor!

21. yüzyıl savaşlarını 2001’de Afganistan işgaliyle başlatan ABD emperyalizmi ve suç ortakları, 2003’t e Irak’ ı işgal etmiş, ardından Afganistan’daki savaşı Pakistan’a taşımış, bugünlerde ise Yemen halklarına karşı yeni bir cephe açma hazırlığına başlamış bulunuyorlar. George Bush yönetimi tarafından başlatılan, Obama yönetimi tarafından sürdürülen bu vahşi politikanın uygulanması uğruna sadece Irak’ta katledilen kişi sayısı bir buçuk milyonu aşmıştır.

Amerikan savaş makinesine dayanarak uygulanmak istenen saldırganlık ve savaş politikası, cinayet şebekeleri gibi çalışan “güvenlik şirketleri”ne giderek genişleyen yeni bir “pazar” açtı. Ezilen halkların kanını nakit paraya çeviren “güvenlik şirketleri”, yasalara uyma yükümlülüğünden muaf tutuldukları için, burada istihdam edilen profesyonel katillerin eli serbest kalmaktadır. Savaş bölgelerinde sayısız cinayet, işkence, tecavüz, yolsuzluk, rüşvet gibi iğrenç suçlara imza atan bu profesyonel katiller, şimdiye kadar herhangi bir yaptırıma maruz kalmış değiller. Örneğin Blackwater şirketinin beş çalışanı hakkında 2007 yılında 17 Iraklı sivili katletmek suçundan açılan dava, geçen hafta, “ABD hükümetinin usulsüzlükler yaptığı gerekçesiyle” hakim tarafından reddedildi.

Görüldüğü üzere ABD hukuk sistemi bu profesyonel katillerin yargılanmasını bile engelliyor.

Halen Irak, Afganistan ve Pakistan’daki işgalci güçlerin hizmetinde çalışan “sicili en kanlı şirket” olan Blackwater ya da yeni adıyla Xe, bugünlerde Obama yönetiminin Afganistan’da yeni açtığı bir milyar dolarlık ihaleyi almaya hazırlanıyor.

Bu şirketin işgalcilerle yaptığı sözleşmeler 2009’da sona ermiş, ancak “yerine konacak şirket bulunamadığı” gerekçesiyle, sözleşme süresi Obama yönetimi tarafından uzatılmıştı.

2009 yılı kârı 700 milyon dolar olarak açıklanan Blackwater’ın 1 milyar dolarlık Pentagon ihalesi için dört firmayla yarıştığı, ancak Afganistan’daki ‘tecrübesi’ nedeniyle tercih nedeni olacağı bildiriliyor. 1 milyar dolarlık ihale, Afganistan’daki polis teşkilatının eğitimini üstlenecek kuruluşu belirlemek için açıldı.

Obama yönetimi, adı skandallarla anılan bu cinayet şebekesinden vazgeçemiyor. Zira Blackwater halen Irak, Afganistan ve Pakistan’da ABD ordusuna “güvenlik hizmetleri” sağlıyor; Afgan sınır polisini eğitiyor, hava taşımacılığını kontrol ediyor, insansız uçak saldırılarında rol alıyor. CIA karargahına yapılan son saldırıda ölen 7 CIA ajanından ikisinin, aynı zamanda Blackwater çalışanı olması, bu şirketin Amerikan savaş makinesinin organik bir parçası gibi çalıştığına işaret ediyor.

İşgal ordularını 30 bin askerle takviye eden Obama yönetimi, savaşı Afganistan’dan Pakistan’a taşıdı. Bu uğursuz hamle, içinde çırpındığı bataklık alanını daha da genişletmek dışında bir sonuç üretmiş değil. Zira savaşın yayılması, işgal güçlerinin kayıplarının gözle görülür şekilde artmasına yol açtı. Son aylarda işgalci asker zayıyatında görülen artış, Pentagon ile NATO’nun şeflerini tedirgin edecek boyuta ulaştı.

Yenilgiye uğrama ihtimalinden çekinen Obama yönetimi, profesyonel cinayet şebekesi gibi çalışan Blackwater şirketine başvurarak sorunu hafifletmeye çalışıyor. On binlerce “özel güvenlik” görevlisini işgal

ordularının hizmetine koşan Obama yönetimi, her yıl bu alana milyarlarca dolar akıtmaktadır.

Son teknoloji ürünü silahlarla donanmış, dünyanın en güçlü, en acımasız, en vahşi ordusu olan ABD savaş makinesinin “güvenlik şirketleri”ne muhtaç duruma düşmesini, ezilen halkların direnme iradesi karşısındaki aczin somut göstergesi saymak gerek. Dünya jandarması ABD’nin sözkonusu profesyonel katilleri -büyük paralar harcayarak- istihdam etmesi, dahası onları bütün yasa ve kurallardan muaf tutması ise, kapitalizmin barbarlık içinde çöküş yönünde ilerlediğini kanıtlamaktadır. Bu gidişe dur diyebilmek için, savaş, yıkım, açlık, katliam, kısacası döne döne vahşet üreten kapitalizmi parçalayıp tarihin çöplüğüne atmak şarttır.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri...

Cezayir’de çelik işçileri süresiz grevde!

Cezayir’de ArcelorMittal çelik işletmelerinde çalışan 7.200 işçi 12 Ocak günü üretimi durdurarak süresiz grev başlattılar. Çelik işçileri patronun El-Hadjar’deki bölümü yeniden faaliyete geçirme sözünü yerine getirmemesi üzerine greve gittiler.

Mısır’da Tanta-Linen işçileri grevde...

Mısır’da Tanta-Linen Company işletmesinde çalışan 800 işçi geçtiğimiz 11 Ocak’tan beri grevde. İşçiler Bağımsız İşyeri Sendikası başkanının işten atılmasını protesto ediyorlar. Güvenlik güçleri grev yapılan işyerini abluka altına aldılar. Bununla işçilerin eylemlerini sokağa taşımaması engellemeyi amaçlıyorlar. İşyeri sendikası başkanının işten atılmasına neden olarak grev örgütlemesi gösteriliyor.

Bulgaristan’da demiryolu işçileri grevi...

Bulgaristan’ın başkenti Sofya’da devlet demiryollarında çalışan işçiler geçen Kasım ayından beri alamadıkları ücretleri için greve gittiler. İşçiler aylıklarını alana kadar grevlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Devlet demiryolları BDZ ayrıca 1.300 işçiye çıkarmayı planlıyor.

Saab işçileri General Motors’u protesto etti

İsveç’te Trollhättan’deki Saab işletmelerinde 3.500 işçi işyerinin kapısında toplanarak işyerinin kapatılmaması için eylem yaptı. 12 Ocak günü gerçekleşen protesto gösterisinde işçiler aylardır kendilerini türlü vaatlerle oyalayan General Motors’a karşı öfkelerini dile getirdiler. İşçiler “Saab’ı Gangster Motors’un elinden kurtarın!” şiarının yazılı olduğu pankartı açtılar.

Luxemburg’da bira fabrikası işçilerinden eylem

Luxemburg’da Diekirch’te Diekircher bira fabrikasının kapatılarak Belçika’ya taşınmak istenmesi 1.500 işçi tarafından protesto edildi. Luxemburg Sendikalar Birliği de işçilere destek veriyor.

İtalya genelinde Mediaset televizyon kanalında grev

İtalya’da Berlusconi’ye ait Mediaset’te çalışan 3 bin kişi iki günlük grev yaptı. Ayrıca birçok kentte de protesto yürüyüşleri gerçekleşti. Greve kuaför ve makyaj bölümlerinin kaldırılması üzerine gidildi. Sendikalar televizyon kanalında daha fazla kısıtlamalara gidileceğinden endişe duyuyorlar.

Macaristan’da otobüs şoförlerinden grev

Macaristan’ın başkenti Budapeşte’de otobüs şoförleri 12 Ocak günü greve gitti. Grev otobüs şoförlerinin toplu sözleşmelerde ücret artışı talebinde anlaşılmaması üzerine başladı. Budapeşte Otobüs İşletmeleri BKV 1300 otobüsten 300’ünü çalıştırmak istemesi üzerine şoförler otobüsleri işgal ederek grev kırıncıları engellediler.

Paris’te havaalanında grev

Fransa’nın başkenti Paris’teki Charles De Gaulle Havalimanı Hava Trafik Kontrol görevlerinin kulesindeki grev hava ulaşımını felç etti. Grev nedeniyle çok sayıda uçuş iptal edildi.

Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 5

M. Can Yüce

Bir önceki bölümde Kürdistan örneğine girmiş, bunu Güney deneyimi üzerinden biraz incelemeye başlamıştık. Ulusal sorun ve ulusal hareketin en temel paradoksu sömürgeci güce karşı mücadele, bu mücadelenin haklılığı ile bu mücadele sürecinde kurulan, kurumlaşan iktidar ilişkileri ve sistemi arasındaki temel çelişkidir. Mücadelenin birinci yanını desteklerken, ikincisine karşı tavır konusunda yaşanan belirsizlik, hatta destek veya bu ikisi arasındaki sınırların silinmesi devrimci sosyalist tutumun en önemli paradokslarından biri olmuştur. Ne yazık, bu paradoks henüz aşılmaktan uzaktır, aşılmayı beklemektedir. Bu konuyu bir de PKK örneği üzerinde incelemekte ve tartışmakta büyük bir yarar var.

PKK, 1970’li yıllarda kuruldu, temelleri bu yılların başlarında atıldı. Bu konuda daha kapsamlı değerlendirmelerimiz var, o nedenle ayrıntılara girmeyeceğiz, sadece konumuzla ilgili ana çizgiler üzerinde durmaya çalışacağız. “Kürdistan sömürgeci, silahlı mücadeleyi esas alan bir ulusal kurtuluş mücadelesi, onun sömürgecilikten kurtuluşunun temel yoludur. Bu sorun ve mücadele, esas olarak Kürdistan işçileri ve köylülerinin, emekçilerinin sorunudur, egemen sınıfların Kürdistan ve ulusal kurtuluş diye bir dertleri yoktur, onlar, varlıklarını sömürgeci düzene bağlamışlardır. Ülkemizin kuzey parçasında bir ulusal burjuvazi yoktur, küçük burjuvazinin ise bir ulusal hareketi örgütleme ve başarıya götürme gücü ve konumu yoktur, ancak proletaryanın öncülüğünde geliştirilecek bir ulusal hareket bu ara tabakaları harekete geçirebilir. Bu sınıfsal tahlilin bir sonucu olarak proletarya öncülüğündeki işçi-köylü ittifakına dayanacak ulusal hareket, herhangi bir seçenek değil, biricik seçenektir.” Bağımsız ve demokratik-birleşik Kürdistan hedefi asgari bir program olarak benimseniyor, azami hedef-amaç olarak ise sosyalist bir Kürdistan öngörülüyordu. PKK’nin 1970’li yıllardaki ideolojik-politik çizgisinin en genel ve kaba özeti budur.

Bu ideolojik ve programatik çizgilere bakıldığında PKK’nin savunduğu çizgi, o dönemde Kürdistan için önerilen en devrimci programdı. Bu devrimci programın yaşama geçirilmesi mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu tartışma götürmez. Bu ideolojik ve politik çizginin o dönemin genel sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci bir yorumunu yansıttığını söylememiz de gerekiyor. Genel ideolojik ve politik yaklaşım kadar onun örgütlenme anlayışını da neredeyse bire bir alıp uyguladığını vurgulamak durumundayız. Konumuz açısından üzerinde durmamız gereken temel nokta burasıdır. Mücadelenin örgütlenmesi, araçlarının yaratılması ve bu süreç içinde ortaya çıkan gücün örgütlenmesi ve iç yapılanması, bütün bunlardan kaynaklanan sorunlar, bu yazı boyunca vurguladığımız paradoksların özü ve temel kaynaklarından birini anlatmaktadır.

Bağımsız, demokratik ve azami hedef olarak sosyalist Kürdistan hedefi ve bu uğurda mücadele etmek, tartışmasız tarihsel bir görevdi; bu, devrimci ve sosyalist olmanın kaçınılmaz bir gereği idi. Peki, o dönemde bu program için geliştirdiğimiz örgüt biçimi ve onda somutlaşan “iktidar ilişkileri” devrimci sosyalizm dünyasıyla, başka bir ifadeyle emperyalist-kapitalist, feodal ve sömürgeci sistemleri aşan,

onlardan binlerce kat daha ileride olduğunu tasavvur ettiğimiz “yeni toplum” düşlerimizle ne kadar örtüşüyordu? İşte temel soru ve sorun buydu! Özetlemeye çalıştığımız gibi paradoksun kendisi de bu soruda gizlidir!

PKK’nin esas aldığı örgütlenme modeli, o döneme kadar kendini sosyalist olarak tanımlayan grup ve partilerin örnek aldığı Sovyetler Birliği Komünist Partisi’nin örgütlenme çizgisi olmuştur. Kuşkusuz bire bir taklit değildir bu, ancak temel çizgisini esas aldığı çok açıktır. Pratik uygulama ve deneyimler göstermiştir ki, bu genel çizgide araç ile amaç arasındaki sınır silinmiş, dahası araç amacın önüne geçmiştir. Bu, genel bir kabul, “tartışmasız bir doğru” olarak algılandığı için örgütlenme ve bu zemin üzerinde gerçekleşen iktidarlaşmaya çok elverişli bir teorik ve tarihsel arka plan sunmuştur. Yani örgütlenme teorisi ve pratiği, bunun daha kaba ve geri düzeyde alınıp uygulanması süreç içinde PKK’de kurumlaşan iktidar sisteminin teorik arka planı olarak işlev görmüştür.

“Demokratik merkezîyetçilik, azınlığın çoğunluğa bağlı olması, parça bütün ilişkisi, üyenin örgüte ve bütün örgüt ve organların, üyelerin Merkeze bağlı olması” biçiminde ifadesini bulan örgütlenme kuralları, tek kişiye veya dar bir gruba bağlı bir iktidar sisteminin kurumlaşması, meşrulaştırılması ve süreklileştirilmesi açısından teorik bir temel oluşturmuştur. Elbette PKK’de kurumlaşan tek kişiye dayalı despotik iktidarı, her açıdan salt bu örgütlenme “teorisi” ile açıklamak mümkün ve doğru değildir. Ancak öyle de olsa o dönemdeki egemen örgütlenme modeli ve pratiğinin bu iktidar için çok elverişli bir teorik ve pratik zemin sunduğunu, bunun da önemsiz olmadığını, hele “kötü niyetli biri” için bunun çok verimli bir araç olduğunu vurgulamak istiyoruz. Kuşkusuz bu parti ve örgütlenme modeli ve gerçekleşen biçimleri, daha sonra yaşanan bürokratik bozulma, despotik iktidarlaşma ve sosyalizmin gelecek toplum projesinden tersine sapma pratiği arasında çok sıkı bağlar var ve bu konuyu boyutlarıyla tartışmak gerekir. Daha tam ifade ile her açıdan ve her düzeyde iktidar sorunu, gerçekleşen sosyalizm deneyimlerinin en temel sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada nasıl bir toplum ve bunun gerçekleşme süreci konusundaki teorik ve pratik yaklaşımlar, en somut ve yakıcı olarak kendisini örgütlenme, parti ve iktidar sorunlarında dışa vurmuştur. Bu çalışmamız da bu konuyu enine boyuna ve derinliğine tartışmaya girişe hazırlık olarak değerlendirilebilir.

1970’li ve ‘80’li yıllarda gelecek tasarımı çok genel çizgiler ve kimi belirsiz taslaklardan öte geçmiyordu. Yaratılan örgütlenme ve bu zeminde yaşanan canlı ilişkiler ile gelecek tasarımı arasında ya hiçbir bağ kurulmuyordu, ya da bu bağ çok belirsiz ve genelde tersten bir bağdan öte bir anlam ifade etmiyordu. Dolayısıyla somut örgütsel ilişkiler ve kurulmaya başlayan iktidar ilişkilerinin ilk örnekleri, bir yandan yukarıda kısaca özetlediğimiz örgütlenme esaslarına dayanıyor, öte yandan başarı ile gücün merkezileşmesi ve tek elden kullanımı arasındaki doğru orantının somut uygulaması oluyordu. Bu yaklaşım, doğası gereği, gücün dağılımını, yayılmasını, farklı görüş ve eğilimleri teker teker yok etmeye, birleştirmeye, birleştirmek için bir araç olarak kullanıyordu. Bu yaklaşım, doğası gereği, gücün dağılımını, yayılmasını, farklı görüş ve eğilimleri teker teker yok etmeye, birleştirmeye, birleştirmek için bir araç olarak kullanıyordu.

mahkûm ederek olanaksızlaştırıyordu. Bütün bunlar sosyalizm ve onun örgütlenme anlayışı adına yapılıyordu. “hizipçilik” kavramı ve bu temelde geliştirilen teorik ve pratik yaklaşımlar, merkezileşmeyi ve gücün tek elde birikmesini ve tek elden kullanımını meşrulaştırıyordu.

1977-78 yılları PKK’de kurulan iktidar sistemi açısından önemli bir dönüm noktası niteliğindedir. Bilindiği gibi bu yıllarda Antep’te bir farklılaşma yaşanmıştı. Bu gruplaşma girişimi, PKK resmi tarihine “Antep Hizbi” olarak geçer. Bu eğilim şiddetle bastırılır ve kendisine yaşama şansı verilmez. Bu olayın bastırılması pratiği, aslında bundan sonraki PKK’de somutlaşan iktidar sisteminin de temellerini ve ruhunu döşer. Farklı düşünme, farklı tavır, hele bunu pratikte somut olarak gösterme eğiliminin karşılığı ölüm, şiddetle bastırma ve ajan-provokatör, hizipçi olarak mahkûm edilme ile özdeşleştirildi. Daha da önemlisi bu içyapıda bir oto-kontrol, oto-sansür mekanizması olarak kurumlaşmasında çok önemli bir rol oynamasıdır. 2. ve 3. Kongreler arasında Çetin Güngörler’in yine aynı biçimde tasfiye edilmeleri ve mahkûm edilmeleri, 3. Kongre’de bütün iktidar iplerinin Öcalan’ın elinde toplanmasıyla birlikte tek kişiye dayalı iktidar sistemi, teorisi, pratiği ve yarattığı kültürü ve kişilik tipiyle kurumlaşır. Daha sonrası süreç bunun derinleştirilerek devam ettirilmesi ve başka unsurlarla büyütülmesidir. Bu süreçte işlenmiş cinayetleri, hiçbir hukuka dayanmayan kanlı tasfiyeleri var. Yani bu kurumsallaşma sürecinin burada birkaç cümlede özetlenenin ötesinde boyutları, etkileri, sonuçları var. Bu da ayrı bir tartışma konusudur. Son bir özet daha:

Bu iktidar sistemi, yaratılan güç, olanak ve değerlerin tek kişinin adına bağlanması ve onun mutlak kullanıma sokulması ve kadroların kişiliksizleştirilmesi, etkisizleştirilerek kullaştırılması ve onlar üzerinden halkın bağlanması ile her türlü farklılığın ve farklı seçeneğin bastırılması, susturulması ve yeniden yaşam bulma olanaklarının yok edilmesi mekanizmalarına dayanır. İmralı süreciyle birlikte Kürdistan ulusal davası da altın tepside sömürgeci sisteme teslim edilir. Ve sonuçta bunun ayrıntıları ve geldiği nokta bilinmektedir.

Gelinen noktada programatik ve stratejik olarak Kürdistan ulusal kurtuluş davası terk edildi. Bir halkın umutları, enerjisi ve geleceği bir kişinin varlık ve geleceğine bağlandı. Bu yapılırken anılan iktidar sistemi de her gün yeniden yeniden üretildi, üretiliyor.

Bunlar olurken sol, devrimci sosyalist hareketlerin tavrı nasıl somutlaştı? Tutarlı ve ilkeli bir-iki partinin dışında ilkeli bir tavır alındı mı? Yoksa tavırlarını belirleyen güç ilişkileri mi oldu? Kuyrukçuluktan her türlü ilkesizliğe kadar birçok tavır ve eğilimin gerçekleştiği bilinmektedir.

Kendisini devrimci sosyalist olarak tanımlayanlar açısından temel ve yaşamsal sorun şu: “Gerçekten devrimci bir seçenek olmanın yolu nereden geçmektedir? Sadece düzenin eleştirisinden mi, yoksa bununla birlikte yeni bir toplum projesi ve bunun pratik uygulamasını bugünden, bugünün ilişkilerinde gerçekleştirmekten mi?”

12 Ocak 2010

KENT AŞ. direnişi üzerine...

Beklemecilik mücadeleyi ve kazanımı yok etti!

Başta İstanbul olmak üzere Türkiye genelinde sınıf hareketinde 2009'da belli bir canlanma oldu. Aynı durum İzmir için de geçerli. Sayısal olarak değilse bile nitelik olarak bir canlanma oldu. Bunu, Kent AŞ direnişinden yola çıkarak söylüyoruz. 30 Nisan 2009 tarihinde Karşıyaka Belediyesi'nin bir kısmı, bu yıl ilçe yapılan Bayraklı Belediyesi'ne dahil edildiği için, Karşıyaka'nın CHP'li Belediye Başkanı, "işlerde daralma oldu" gerekçesiyle yaklaşık 300 Kent AŞ işçisini işten çıkardı. Hemen ertesi gün CHP'nin finansörlerinden biri olan Altaş firmasına, çıkarılan Kent AŞ işçilerinin işi verildi. Altaş firması işlerde daralma olduğu için çıkarılan 300 işçinin yerine, yaklaşık 400 işçiyle aynı işi yapmaya başladı. Bunun üzerine Kent AŞ işçileri direnişe geçti. 1 Mayıs 2009'da başlayan direniş, Kasım ortalarında Genel-İş Sendikası tarafından bitirildi. Direniş süresince işçiler, sendikanın çizdiği çerçevede hareket ettiler. Bu yüzden direnişin akıbetinde Genel-İş Sendikası belirleyici rol bir oynadı.

Genel-İş Sendikası'nın Kent AŞ direnişindeki belirleyici rolünü ayrıntılandırmadan önce, senenin başında yaşanan taşeron işçilerin direnişinden söz etmek gerekiyor. Belediyenin park-bahçe işlerini yapan Kürşat ve Vira taşeron şirketlerinde çalışan işçilerin sözleşmeleri 11 aylık yapıyordu. Sene sonunda sözleşmeler bittiği için taşeron işçileri işsiz kalıyordu. İşsiz kalmalarını engelleyip belediyeye kadrolu geçmek amacıyla taşeron işçileri 2008 sonlarında eylemlere başladılar. İlk günlerde eylemlere taşeron işçilerinin tümü olmasa bile önemli bir çoğunluğu katılıyordu. Belediye bir taşeron şirketle sözleşmesini sene başında yeniledi. Sözleşmesi yenilenen taşeron işçileri direnişin dışında kaldı. Diğer taşeron şirketin işçileri direnişlerini sürdürse bile, birkaç ay sonra direnişte kalan işçi sayısı 50'yi geçmedi. İşçiler Büyükşehir Belediyesi önünde açlık grevi başlattılar. Açlık grevinin ilk günlerinde basın açıklaması vb. eylemler yapıldı ve ardından direniş sadece beklemeci bir hal aldı.

Açlık grevi eylemlerle desteklendiğinde hak alıcı olabilir. Açlık grevi tek bir eylem olarak görülüp başka eylemlerle güçlendirilmediğinde, hak alıcı olmuyor, giderek süreci tüketiyor. İşyeri işgali, açlık grevine göre daha militan ve hak alıcı bir eylem. Ne var ki eğer eylem sadece işgalle daraltılıp beklemeciliğe dönüşürse, bu eylem bile tüketici bir rol oynar. Çünkü sermaye beklemiyor. Medya başta olmak üzere elindeki tüm imkanları kullanıyor. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı, taşeron işçilerinin direndiği sırada dahi, taşerona son vereceği yalanlarını rahatlıkla söyleyebiliyordu. Onun yalancılıktaki maharetinden çok, eylemin açlık grevine hapsolması, dahası neredeyse hiçbir şey yapılmaması onu rahatlatıyordu. Sadece belediye önünde açlık grevinde olan taşeron işçilerini görenler, onun yalan söylediğini fark edebilirdi. Nihayetinde açlık grevi, işçilerin ilerde kadrolu olacağı "sözleyle"(!) yine taşeronda çalışmasıyla sona erdi.

Taşeron işçilerinin direnişi Mart ayında sonlandı. Mayıs'ta da Kent AŞ işçilerinin direnişi başladı. Kent AŞ işçilerinin ilk kitlesel eylemi 26 Mayıs 2009

tarihinde gerçekleştirildi. Aynı eylemde Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici ve DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin konuşmaları ise, Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak'a yüklenen ama neredeyse CHP'nin propagandasını yapan bir içerikteydi. Gerek işten atılan işçilerin üye olduğu 5 No'lu şube, gerekse Genel-İş ve DİSK bürokratlarının tümü, direnişin sonuna dek CHP'yi savunan bir hat izlediler.

İşçiler sendikanın kararıyla Karşıyaka Belediyesi'nin Örnekköy'deki şantiyesinde beklemeye başladılar. Bir süre sonra polis gücüyle işçiler şantiyeden çıkarıldı. Bekleme bu kez şantiye önünde sürdü. Polis bir gece operasyonu ile şantiyedeki iş makinelerini çıkardıktan sonra 30 civarında işçi CHP İzmir İl Merkezi'ni işgal ettiler. Sendika işgale son verdi ve şantiye önünde bekleyişini sürdürdü. Bu süreçte şantiye önünde beklemeye devam eden işçi sayısında giderek azalmalar oldu.

İşçilerin basıncıyla 16 Eylül'de Ankara yürüyüşü başladı. 16 Ekim'den sonra da, Ankara'da Abdi İpekçi

Parkı'nda bekleyiş başladı. Sendika, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'dan randevu talep etti. İşçiler randevuyu kabul etmeyen Deniz Baykal'ı Abdi İpekçi Parkı'nda beklemeye devam ettiler. Ama sermaye beklemeydi. Önce Alperen Ocakları'yla işçilere saldırdı, ardından direnişçi bir işçinin ifadesiyle, "polis ocakları"yla saldırıldı. Saldırlardan birkaç gün sonra domuz gribi ve havaların soğuması vb. gerekçelerle yalnız parktaki bekleyiş değil direniş de bitirildi.

İşçiler İzmir'e döndükten sonra kendi aralarında bir direniş komitesi kurdular. Komite işçi eşleriyle birlikte 80 kişiyle CHP İzmir İl Merkezi'ni işgal etti. İşgal 1 gün sürdü. İşgal yarım saat bile sürseydi, sendika inisiyatifinin aşılması anlamında önemliydi. Sendika inisiyatifinin o güne dek aşılamamasının nedeni, sadece sendikaya duyulan boş bir güven değil asıl olarak işçilerin kendilerine güvenlerinin olmamasıydı. Hemen hemen her işçi sendikanın yaptığından daha fazlasını yapmak gerektiği fikrinde birleşiyordu. Ama, "ne yaparsa sendika yapar" fikrinde de birleşiyorlardı. Buna rağmen Ankara yürüyüşü için basınç oluşturmaları ileri bir adımdı. Sonuçta direnişte belirleyici olan sendika oldu. İşçi sendikası olması gereken Genel-İş direnişte başarısız oldu. İşçiler açısından ise bu direnişten çıkarılan ders kesinlikle büyük bir kazanımdır. Sınıf hareketinin bir kazanımıdır. Sınıf bir kez daha beklemeciliğin coşkuyu ve kararlılığı yok ettiğini, başarıyı engellediğini gördü.

İzmir'de de sınıf hareketinde genelde olduğu gibi bir canlanma var. Bu canlanma İzmir'de belediyelerde görüldü. Üretim sektöründe ise, krizin etkileri daha yoğun yaşanmasına rağmen pek bir direniş yaşanmadı. Bununla beraber, tepkiye dönüşmeye hazır bir öfkenin birikmekte olduğu da bir gerçek. Bu öfkeyi eyleme dönüştürmek devrimci bir müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Gerek sınıfta yaşanan canlanmanın devrimci bir yöne kanalize edilmesi, gerekse tepkisizlik duvarlarının parçalanması devrimci bir müdahaleyle doğru orantılıdır. Sınıf devrimcileri bu ihtiyacın farkındadır ve buna denk düşer bir çabayla sürece müdahale etmektedirler.

İzmir'den sınıf devrimcileri

TEKEL işçilerine enternasyonal destek

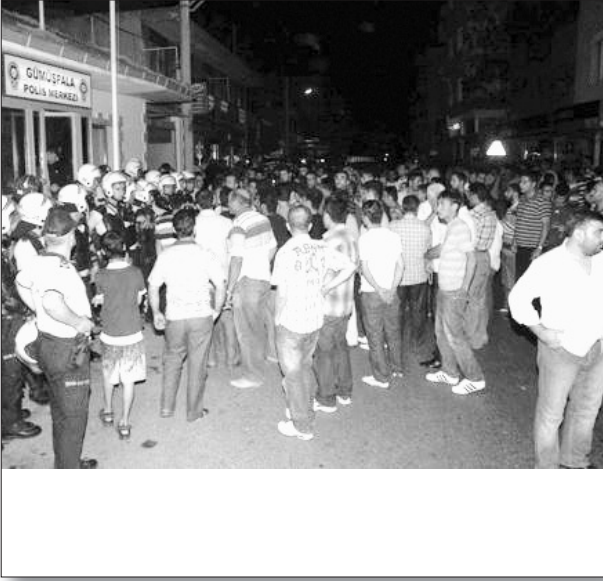
5 yıldır sürekli bir biçimde yapılan "Pazartesi yürüyüşleri"nde biri de 11 Ocak'ta gerçekleştirildi. Eylemde, SPD-Yeşiller hükümetinin "2010 ajandası" adı altında işçi sınıfına yönelik saldırıları sonucunda Almanya'daki yoksulluğun arttığına dikkat çekildi.

TEKEL işçileriyle enternasyonal dayanışma

Bu haftaki eylemin bir diğer teması da, TEKEL işçilerinin direnişiydi. BİR-KAR'ın Almanca ve Türkçe yaptığı konuşmada, TEKEL işçilerinin talepleri ve buna karşılık devletin aldığı tavır anlatıldı. 4/C'nin TEKEL işçilerinin modern kölelik koşullarını ağırlaştırmaktan başka bir anlama gelmediğinin ifade edildiği konuşmada, bu durumu kendi öz deneyimiyle gören ve anlayan TEKEL işçilerinin, her türlü devlet terörüne karşı görkemli bir şekilde direndiği belirtildi.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Polis katletti, yargı temize çıkardı

İzmir'in Gümüşpala semtinde, bir kişiyi av tüfeğiyle yaraladığı gerekçesiyle 21 Temmuz 2009 tarihinde gözaltına alınan ve "nezarethanede polislin tabancasını ele geçirip intihar ettiği" öne sürülen 24 yaşındaki **Abdurrahman Sözen** davasında takipsizlik kararı verildi.

PVSK'yla beraber geniş yetkilerle donatılan ve sayısız infaz, işkence ve dayak olayının altına imza atan polis teşkilatı Sözen'in ölümünün ardından açılan davadan da aklandı.

İzmir'in Bayraklı İlçesi **Gümüşpala** Polis Karakolu'nda polis memuru C.M.'nin silahını alarak kafasına dayadığı ve ateş ettiği ileri sürülen Sözen'in otopsi raporunda, 'bitişik atış' sonucu, başının sağ tarafından girip solundan çıkan mermiyle yaşamını yitirdiği ifade edilmişti. Bir cinayet şebekesi gibi çalışan, sayısız cinayetinın üzerini ise yargı desteğiyle örten polis teşkilatı Sözen'in ölümünü resmi kayıtlara "intihar" olarak geçirmişti. Mahkeme, şimdi ise Sözen davasında 'takipsizlik' kararı verdi. Nezarethanedeki kamera kayıtları için "Güvenlik kameraları sadece gözlem amaçlı kullanılıyor, kayıt yok" denilerek İzmir Emniyet Müdürlüğü, Sözen'in katledilişinin üzerini örtme çabasına girişti.

“Kardeşim intihar etmedi”

Mahkemenin verdiği "takipsizlik kararı" üzerine konuşan abla **Gurbet Balaman** ise "takipsizlik" kararına tepki göstererek kararı kabul etmediklerini ifade etti. Abla Balaman şu ifadeleri kullandı: *"Bu kararı kabul etmiyoruz. intihar diyorlar ama bu açıklama bizi inandırmıyor. Bu iş burada kapanmadı, gerekirse AİHM'e gideceğiz. Kardeşimin intihar etmediğinden adım gibi eminim. Çünkü eğer eline silah geçirmişse önce oradaki polise ateş ederdi, kendisine sıkmazdı"*

Polise güvenlerinin kalmadığını vurgulayan abla Gurbet Balaman, *"En azından bir ihmâl davası açılmalıydı polisler hakkında. Ama maalesef bu olayı kamuflle etmek için seferber olmuş durumdalar. Bizim polise itimadımız kalmadı. Kime başvuralım? Kimden yardım isteyelim? Karakolda 'sözde' koruma altındayken kardeşim ölüyor. Bundan sonra kime inanalım"* şeklinde konuştu.

Olayın meydana geldiği Gümüşpala Polis Merkeziyle ilgili, yaklaşık altı yıl önce, dokuz kişi tarafından işkence şikayeti yapılmıştı. Şikayetler üzerine İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Grubu üyesi r, kda incelemelerde bulunmuştu.

Engin Çeber'in duruşması görüldü!

Engin Çeber'in, Metris Hapishanesi'nde işkence ile katledilmesinin ardından açılan davanın son duruşması Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 13 Ocak günü görüldü.

Engin Çeber'e gözaltına alındığı karakoldan başlayarak cezaevinde de işkence yapan polis, gardiyan gibi işkencecilerin avukatları, müvekkillerinin suçsuz olduğunu iddia ederek tahliye edilmelerini istedi.

Yargılamanın geldiği aşamayı göz önüne alarak sanıkların tahliye talebini reddeden mahkeme heyeti, Emniyet Müdürlüğü'nden olaya karıştığı belirtilen polisler hakkındaki soruşturma sonucunun istenmesine karar verdi.

Mahkeme sonunda salonda bulunan polislerden biri ile Engin Çeber'in ablası Şerife Çeber arasında sözlü tartışma yaşandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hastalık değil tecrit öldürüyor!

İstanbul

8 Ocak Cuma günü, 25.'si gerçekleşen eylemde, eylemciler, Eminönü Mısır Çarşısı'nda biraraya gelerek "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı ile hasta tutsakların resimleri açtılar.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Barkın Timtik, Güler Zere'nin sağlık durumunun gün geçtikçe iyiye gittiğini belirterek, öldürenin hastalıklar değil, tecrit politikası ve tutsakların tedavilerinin engellenmesi olduğunu vurguladı. Timtik, tecrit politikasından vazgeçilmediği sürece ölümlerin devam edeceğini de ifade etti.

Ankara

Hasta tutsaklarla dayanışma eylemi, 8 Ocak günü Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirildi.

Alinteri, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Ankaralı Aydın ve Sanatçılar, BDSP, ÇHD, DHF, DİSK Genel-İş, EHP, Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu, ESP-G, Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan, TAYAD ve 78'liler Girişimi tarafından örgütlenen eyleme direnişteki TEKEL işçileri de destek verdi.

Açıklamada, hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılması talebi öne çıkarıldı. Ayrıca devlet terörüne dönük tepkiler de ortaya kondu.

Adana

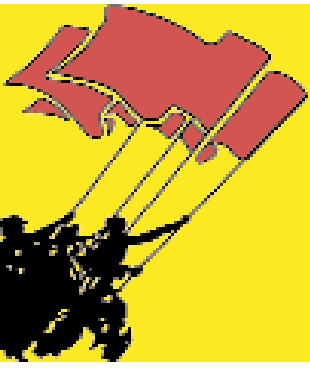
"Dışarıda hak ve özgürlüklerin gaspı, hücrelerde devrimci tutsakların katli sürüyor" vurgusu taşıyan eylem, 9 Ocak günü, İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi.

Açıklamada işçi ve emekçilere, yoksul Kürt emekçilerine ve devrimcilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı dile getirildi. Demokrasi söylemleri eşliğinde hak ve özgürlüklerin bir bir tırpanlandığı, en küçük bir hak arayışının polis copuyla, mahkeme süreçleriyle, cezaevleriyle ya da örgütlü linç kampanyalarıyla karşı karşıya bırakıldığı da söylendi.

Hak ve özgürlüklerin kolluk kuvvetleri ve yasalarla engellenmeye çalışıldığının, bunların yetmediği yerde ise devreye silahların girdiğinin vurgulandığı açıklamada, *"Esenyurt'ta katledilen devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın kanı daha kurumadan Diyarbakır'da üniversite öğrencisi Aydın Erdem kurşunların hedefi olmuştur"* denildi.

Açıklamanın devamında, tecrit işkencesiyle yıllar boyunca tedavileri yapılmayarak ölüme mahkûm edilen tutsakların bu yolla teslim alınmaya çalışıldığı belirtildi ve Erol Zavar, A. Samet Çelik ve Taylan Cintay'ın sağlık durumlarına değinildi.

Mücadele Postası

Okuluma Dokunma İnisiyatifi'nden eylem...

Okuluma Dokunma İnisiyatifi bileşenleri, Beyoğlu Olgunlaşma Enstitüsü'nün özelleştirilmesine karşı 12 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelerek İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Beyoğlu Olgunlaşma Enstitüsü'ne bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Velilerin ve öğrencilerin de destek verdiği eylemde, "Okullar halkındır satılamaz – kapatılamaz / Okuluma Dokunma İnisiyatifi" pankartı taşındı.

Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Nebat Bükrek yaptığı açıklamada geçmiş siyasi iktidarlar döneminde başlatılan özelleştirmelerin AKP hükümeti döneminde tavan yaptığına dikkat çekerek sıranın okullara geldiğini söyledi. Açıklamada şunlar söylendi: *"Hangileridir bu okullar? Etiler Otelcilik Turizm Meslek Lisesi, Levent Kız Meslek Lisesi, Etiler Lisesi, Kağıthane Ziyapaşa İ.Ö.O, Sait Çiftçi İ.Ö.O, Çağlayan İ.Ö.O, Beyoğlu Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi, Beyoğlu Refia Övünç Kız Teknik Olgunlaşma Enstitüsü ve diğerleri...Peki bu okullar satılıp ne yapılacak? Sayın Vali, milyonlarca dolara ulaşan okulların otel ve iş merkezleri olarak değerlendirileceğini söylüyor. Sayın Milli Eğitim Müdürü, 'Trampa (takas) yönteminden yararlanılabilir' diyor. Deniyor ki, merkez yerlerde eğitim-öğretimin işi ne? Peki soruyoruz! Devlet okullarına layık görülen yerler sel tehdidi altındaki dere içleri, ulaşılamayacak kadar kent dışındaki ücra köşeler midir?"*

Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kayıpların avukatını değil, kaybedenleri tutuklayın!

Cumartesi Anneleri, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve sorumluların yargılanması talebiyle 9 Ocak günü 250. kez Galatasaray Meydanı'ndaydı.

Eylemde, "Kayıpların avukatlarını değil faillerini tutuklayın" pankartı açıldı, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Avukat Ahmet Tamer, Albay Arif Doğan'ın JİTEM'i kendisinin kurduğu yönlü açıklamalarına rağmen Genelkurmay'ın varlığı belgelerle sabitlenen JİTEM'i inkar ettiğini ifade etti.

Açıklamada, "Kozmik Oda"da saklı gizli belgelerle, bu topraklarda işlenen binlerce faili meçhul cinayetin, gözaltında kaybedilen insanların gün yüzüne çıkması beklenirken, Özel Harp Dairesi'nin kozmik odalarına giren savcının, araştırmalarının sadece Bülent Arınç'a suikast iddiası ile sınırlandırılmak istendiği söylendi.

Açıklamada *"Kayıplarımızın avukatı Muharrem Erbey'i değil, kayıplarımızın faillerini, ölümlerin karar vericilerini, kayıplarımızı soruşturmayan ve hukuku değil baskıcı devleti kendine rehber edinen dönemin savcılarını tutuklayın ve yargılayın"* dendi.

Kayıp yakınları, açıklamanın ardından Muharrem Erbey'in serbest bırakılmasını talep eden "Kayıpların avukatı Erbey'i değil, kaybedenleri tutuklayın" başlıklı mektupları Cumhurbaşkanlığı'na, Başbakanlık'a, İçişleri ve Adalet Bakanlığı'na gönderdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Asıl sorumlular iddianamede yok!

Davutpaşa'daki patlamada yakınlarını kaybedenlerin aileleri 9 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'ndaydı. Davutpaşa iddianamesinin aradan iki yıl geçtikten sonra nihayet kabul edildiğinin belirtildiği açıklamada asıl sorumluların dosya dışı tutulduğu söylendi.

Aileler adına açıklamayı patlamada yaşamını yitiren Ömer Vural'ın 10 yaşındaki oğlu Boray Vural okudu. Açıklamada Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanarak 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen iddianamenin patlamadan 2 yıl sonra hakimlik tarafından kabul edildiği ifade edildi.

Vural, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne açılan davanın İstanbul Valisi tarafından kabul edilmemesinin anlaşılabilir olduğunu söyleyerek iddianamede adı geçmeyen bilirkişi raporunda belirtilenlerin ve İçişleri Bakanlığı'nın da yargılanması için çaba göstermeye devam edeceklerini vurguladı.

Eylemde ilk duruşmanın 18 Şubat 2010'da gerçekleşeceği duyuruldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Su Platformu: Yanlış su politikası terkedilmelidir!

Su Platformu üyeleri, 12 Ocak günü Türkiye'nin yanlış su politikalarını acilen terketmesi için TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına çeşitli çevre koruma dernekleri ve platformlar katıldı.

Açıklamayı yapan Ercan Aybora yaptığı açıklamada, hidroelektrik santralleri projelerinin sadece yöre insanların sorunu olmadığını, tüm ülkeyi ilgilendiren ciddi bir sorun olduğunu vurguladı.

Yapılan açıklamanın ardından farklı çevre koruma dernekleri adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, suyun "hak" olması gerekirken kapitalizmin metalaştırması sonucu "ihtiyaç" haline geldiği ifade edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis terörüne ve cinayetlerine karşı

mücadeleye!